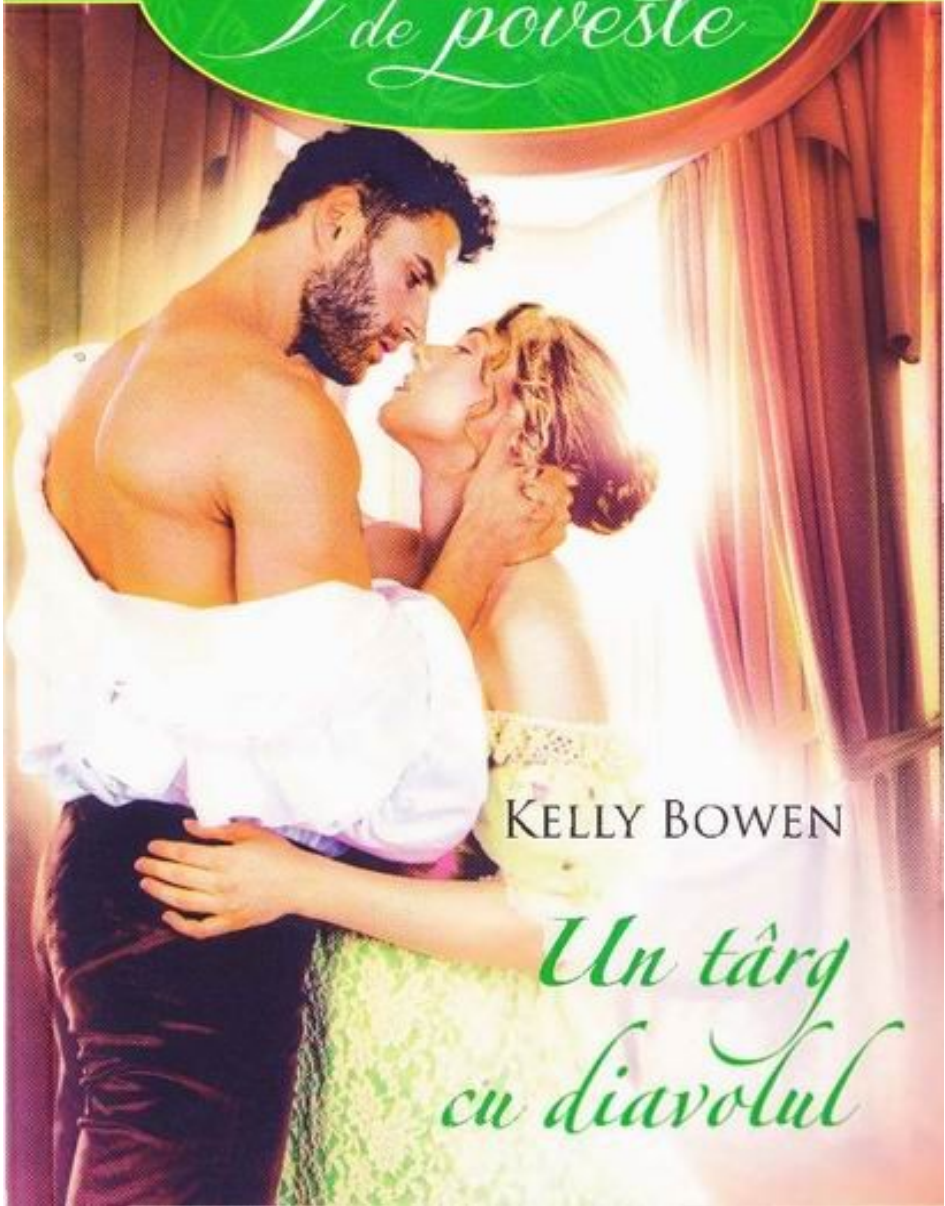

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

A romantic scene of a man and a woman in a room. The man, with a beard and dark hair, is shirtless and wearing dark trousers. He is holding the woman from behind. The woman has blonde hair and is wearing a light-colored, possibly lace-trimmed, dress. They are looking at each other and about to kiss. In the background, there is a window with red curtains, and bright light is coming through it, creating a warm, intimate atmosphere.

KELLY BOWEN

*Un târg
cu diavolul*

KELLY BOWEN
UN TÂRG CU DIAVOLUL

Between the Devil and the Duke by Kelly Bowen

Copyright © 2017 Kelly Bowen

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Laura Berteanu

Capitolul 1

Londra, aprilie 1820

Adversarii lui Lady Angelique Archer erau toți beți. Avusese grijă de asta, nu pentru că nu s-ar fi considerat suficient de deșteaptă încât să câștige, ci pentru că învățase să nu riște niciodată nimic. Și un jucător de cărți beat era un jucător de cărți nesăbuit. Uita să-și controleze expresia. Uita că în mijlocul mesei se afla o mică avere. Și uita că ultimul as fusese jucat cu trei mâini în urmă.

Angelique simți o picătură de transpirație rece ca gheața alunecându-i pe șira spinării în clipa în care își atinse masca de pe față. Începea să o mănânce îngrozitor, dar ignoră acest disconfort. Avea să plece după mâna asta, înainte să atragă prea multă atenție asupra ei. Angelique nu-și permitea ca ceilalți clienți ai clubului să înceapă să se întrebe cine era și cum de reușise să câștige atât de mult. Nimeni nu trebuia să-și amintească de ea. Pentru că, peste două săptămâni, avea să fie nevoită să repete întreaga poveste.

Nu erau multe locuri în Londra unde o lady să se poată delecta cu distracția – deloc potrivită pentru o lady – jocurilor de noroc. Cel puțin nu când venea vorba de ceva mai mult de o partidă sau două de whist, jucate pentru sume simbolice în vreun salon cochet. Dar clubul cunoscut drept Lavoie's era o excepție în acest sens. Era un local exclusivist ai cărui clienți aveau titluri, avere, putere sau le combinau pe toate trei. Bărbații erau îmbrăcați în costume de seară imaculate, ale căror culori închise contrastau perfect cu nuanțele strălucitoare ale rochiilor din satin purtate de femeile care se învârteau prin club. Bijuterii care, laolaltă, ar fi putut răscumpăra un rege străluceau în lumina blândă, diafană.

Și, pentru a spori iluzia de mister și extravaganta, fiecare femeie purta o mască sofisticată, menită să-i ascundă identitatea. O ocazie pentru doamnele îndrăznețe

să se distreze într-o manieră interzisă de regulile societății și de lumina zilei.

Deși Angelique nu se considera îndrăzneată. Era pur și simplu disperată.

— Mai doriți o carte, milady?

Gentlemanul care făcea cărțile se aplecă ușor lângă ea, cu privirea fixată în decolteul ei.

Angelique păstră o expresie neutră, înăbușind replica tăioasă care i se formase pe vârful limbii. Dacă ar fi avut câte un penny pentru fiecare bărbat care se holbase în decolteul ei generos încă de la șaisprezece ani, ar fi fost mai bogată decât papa. Și cu siguranță n-ar mai fi avut nevoie să stea la masa asta și să îndure avansurile câtuși de puțin dezirabile ale încă unui mitocan.

Era baron, își aminti ea, privindu-l pe domnul cu perciuni stufoși care nu-și mutase încă privirea de la sânii ei. Dar, mai mult, era posesorul unei proaspete averi, dobândite în urma unei investiții norocoase.

Iar Angelique era mai mult decât bucuroasă să-l ușureze de o parte din aceasta.

Se prefăcu a lua în considerare ideea. Firește că nu voia încă o carte! Ultimele două figuri erau în mână ei. Dacă baronul s-ar fi obosit să se uite la cărțile din propria mână și la cele de pe masă, aruncate de jucătorii care depășiseră Blackjack, și-ar fi dat seama cât de mari erau șansele ca acele ultime două cărți să fie în mână ei. Dar combinația de brandy franțuzesc și sâni englezești îl amețise prea tare.

— Nu știu...

Angelique își țuguie buzele și-și lăsă o mână să alunece pe decolteul modificat, mângâind cu un deget dantela cu care era tivită mătasea aurie. După cum se aștepta, ochii baronului se căscară.

Doamne, detesta partea asta!

— Aveți doar două cărți, îi aminti baronul, bâjbâind după paharul de brandy fără să ridice privirea spre fața ei. Poate reușesc să... vă ademenesc să riscați?

— Hmmm.

Angelique își puse mâinile pe masă. Trebuia să se asigure că, dacă pierdea, bărbatul din fața ei pierdea fericit. Fiindcă avea să piardă foarte mult.

— Interesantă ofertă.

Își îngădui buzelor să i se curbeze în ceea ce spera a fi un zâmbet.

— Nu-i așa? spuse baronul, luând o înghițitură zdravănă din brandy.

— O să rămân cu cărțile acestea, murmură Angelique, făcând pe neajutorată. Căci mă tem că nu am spiritul dumneavoastră de aventură.

Baronul rânji prosteste.

— Într-adevăr, am reputația unui aventurier. Poate că-mi veți permite să vă arăt.

Angelique privi cărțile care mai rămăseseră în pachet și pe cele două pe care baronul le așezase pe masă, cu fața în jos. Erau două cărți de doi, un șapte, un opt și îi mai rămăsese un nouă pe care să îl joace. Era încă posibil să câștige, cu combinația corectă, în funcție de ceea ce avea deja în mână. Se foi pe scaun, simțind cum o strânge corsetul, nelăsând-o parcă să respire.

— Și de ce nu o faceți, atunci? Arătați-mi ce aveți.

Baronul râse, iar ceilalți doi jucători care mai erau încă la masă chicotiră.

Angelique făcu un efort să râdă încetisor la rîndul ei, deși simțea cum i se înnoadă stomacul.

— Prea bine, milady.

Întoarse cărțile pe față.

Un opt și un șapte.

Angelique aproape că se prăbuși de ușurare. Ar fi fost imposibil să o bată.

— Cincisprezece, murmură ea. Suficient cât să vă întrec?

Baronul rânjea acum cu subînțeles, și Angelique își stăpâni un fior de repulsie. Bărbatul era suficient de bătrân cât să-i poată fi tată.

— Ce credeți? ciripi ea, încercând să adopte acel ton seducător pe care nu-l putuse niciodată stăpâni pe deplin în

tinerețe.

Baronului însă păru să-i placă.

— Nu ajunge.

Lăsă paharul deoparte și întoarse încă o carte.

— Șaptesprezece, numără Angelique.

Ceilalți doi bărbați care participaseră la joc se aplecară în față, cu interes.

— Nu fac niciodată lucrurile pe jumătate, declară baronul.

Întoarse încă o carte.

— Nouăsprezece!

Unul din ceilalți bărbați se întinse după sticla de brandy pe care Angelique o adusese cu ea la masă. Își umplu la loc paharul, aproape ochi.

— Ce vreți să faceți? Îl întrebă pe baron, în timp ce privirea îi aluneca spre cărțile lui Angelique, care se aflau încă pe masă, cu fața în jos.

Mai rămăsese o singură carte în pachet. Nouă. Dacă baronul o întorcea, depășea cu mult douăzeci și unu și pierdea mâna. Dacă rămânea cu ce avea, suma de douăzeci din mâna lui Angelique depășea nouăsprezecele lui. Oricum ar fi fost, Angelique avea să-și poată umple cămara pentru încă o săptămână, să țină la distanță creditorii cei mai agresivi și, cel mai important, avea să poată plăti în continuare educația fraților mai mici.

Baronul ridică privirea spre Angelique.

— Nouăsprezece, milady. O sumă frumoasă. Rămân aici.

Ridică paharul și învârti brandy-ul care mai rămăsese, înainte de a-l goli dintr-o singură înghițitură.

— Acum, arată-mi ce ai tu, drăguță.

Angelique trase adânc aer în piept. Aceasta era partea critică. Să câștige fără prea mare tâmbălău, să-și ia frumușel câștigul și să părăsească neobservată clubul. Din fericire, avusese o viață întreagă la dispoziție ca să învețe cum să se facă nevăzută.

Nimeni nu și-o amintea vreodată pe Angelique Archer.

Alexander Lavoie o remarcase pe femeia în rochie aurie din clipa în care intrase în clubul lui în acea seară. Nu pentru că ar fi ieșit cu ceva în evidență, ci pentru că făcuse tot ce-i stătea în putință ca să treacă neobservată. Ceea ce era în sine un fapt remarcabil, ținând cont de zecile de bărbați și de femei care veneau aici special pentru a fi văzuți.

Mai fusese de două ori la club, și nu ca să socializeze. Nici ca să se delecteze cu plăcerile pe care Alexander le pune la dispoziția clienților săi, plăceri pentru care era celebru și care făceau ca localul său să fie atât de popular. Doamna în cauză evita tutunul și lichiorul pe care Alex le procura cu ajutorul rețelei de contrabandiști din Hastings și Dover. Ignora dulciurile exotice și delicatesele care arareori puteau fi găsite chiar și în cele mai selecte saloane din Londra. Părea imună la vraja talentaților muzicanți care ofereau un fundal feeric pentru multiplele conversații la care nu lua niciodată parte. Și nici nu se întâlnea cu vreun anume gentleman, fie pe față, la masa de joc, fie în secret, în vreuna din camerele private ale clubului.

Singurul lucru pe care îl știa Alex cu certitudine era că doamna venea aici chită pe afaceri. Controla masa de Blackjack din clipa în care lua loc pe scaun. Reușea să mențină atmosfera destinsă, deși își ușura de fiecare dată oponentii de sume considerabile de bani. Oh, mai și pierdea din când în când, dar Alexander văzuse suficient cât să știe că mâinile pe care le pierdea erau neînsemnate. Era sigur că, atunci când pierdea, o făcea dinadins, ca să nu trezească suspiciuni.

Deocamdată însă, nu avea nici cea mai vagă idee cine era, în afară de faptul că era o jucătoare de cărți extrem de talentată și de isteță, care depunea eforturi deosebite ca să lase exact impresia contrară. Ceea ce îl intriga peste măsură. Și nu era lucru ușor să îl intrigi pe Alexander Lavoie.

Cu siguranță nu era una dintre femeile care veneau la

club în mod regulat. Văduve bogate, din când în când câte o actriță sau o cântăreață de operă, sau doamne plictisite din înalta societate, în căutarea emoției și a fiorilor pe care viețile lor perfect ordonate nu le puteau oferi. Femeile acestea, în ciuda măștilor, erau ușor de recunoscut, cel puțin pentru Alex, și-și petreceau timpul mai mult flirtând, bând și râzând decât la jocurile de noroc.

Femeia cu rochia aurie era ceva cu totul și cu totul diferit. Iar faptul că nu reușise încă să o identifice îl sâcâia îngrozitor.

Era o lady, de asta era rezonabil de sigur. Atitudinea și felul în care vorbea o identificau drept o femeie crescută și obișnuită să se învârtă în cercuri sociale elevate. Nu era exagerat de înaltă, dar nu ar fi putut fi considerată minionă. Părul îi era blond-închis, cu șuvițe de culoarea mierii, iar în această seară era ridicat la spate, într-un coc nu prea inspirat. Ochii ei, atât cât putuse vedea din spatele măștii, erau albaștri, deși nu avusese niciodată ocazia să-i vadă privind direct spre el.

Alex bănuia că asta nu era o întâmplare.

Rochia aurie pe care o purta în această seară era sofisticată, deși, în mulțimea de femei care împingeau moda la extrem, putea fi considerată destul de banală. Dar curbele pe care se mula mătasea aurie nu erau câtuși de puțin banale, iar adversarul din acel moment al doamnei, baronul Daventon, nu reușise încă să-și ridice privirea libidinoasă deasupra gâtului ei.

Alex nu fu surprins în clipa în care femeia așeză pe masă o pereche de dame, ușurându-l prin acest simplu gest pe Daventon de toți banii care îi mai rămăseseră. Îl surprinse însă ridicolul sentiment de satisfacție pe care-l încercă el însuși în acel moment. „Și-a meritat-o baronul!” se surprinse gândind, înainte să apuce să se întrebe de ce oare îi păsa. Sau, cel puțin, de ce-i păsa dincolo de punctul în care treaba îi afecta propriile interese. De pildă, cât ar mai fi putut Daventon să piardă din recent dobândita avere și ce parte din această sumă ar fi avut șanse să ajungă în cuferele lui Alex. Sau ce șanse avea baronul să-și mai

recupereze din banii pierduți – presupunând că mai avea vreuna. Dacă Daventon era genul de bărbat ușor de provocat să recurgă la amenințări sau la alt gen de idioțenii, Alex ar fi preferat să o știe dinainte. Pentru că nu era deloc o treabă plăcută să șteargă petele de sânge din clubul lui. Și mai era și o treabă costisitoare. Și extrem de neconvenabilă, dacă asta presupunea să-i întrețină pe reprezentanții legii o perioadă mai lungă de timp.

Alex își scoase ceasul și observă că mai era încă puțin până la două dimineața. Femeia cu rochia aurie avea să plece curând, știa. Dacă era să se ia după vizitele ei precedente, nu stătea niciodată mai mult de trei ore. Suficient timp cât să obțină ce-i trebuia. Nu îndeajuns cât să facă o impresie sau să fie remarcată de cineva.

În afară de el.

De parcă ar fi primit o comandă, străina cu ochii albaștri se ridică, făcând ca rochia de mătase aurie să i se lipească de corp și să strălucească în lumina candelabrelor în timp ce-și depozita cu un gest subtil câștigul în săculețul de mână din același material. Baronul nu avea o expresie mulțumită și, pentru prima oară de când îl urmărea Alex, Daventon își ridică în sfârșit privirea spre fața femeii. Întinse brusc o mână și o prinse de încheietură în clipa în care aceasta încercă să se întoarcă.

Alex își îndreptă spatele și privi cum femeia trasare, deși rămase stăpână pe poziție și expresia feței nu i se schimbă. Nu purta mănuși, și Alex putea vedea cum pielea i se albise în locul în care degetele lui Daventon îi intrau în carne. Un val ce părea să fie furie posesivă îl luă pe Alex prin surprindere, chiar în clipa în care începu să se îndrepte spre masa celor doi. De cealaltă parte a încăperii, surprinse privirea uneia dintre matahalele pe care le angajase ca să păstreze liniștea în sala de jocuri. Uriașul observase la rândul lui altercația și deja se îndrepta spre scena ce începea să se creeze.

Alex îi făcu semn să rămână pe loc. Era o situație care necesita atenția lui personală. Și îi oferea ocazia de a afla o dată pentru totdeauna identitatea isteței jucătoare în rochie

aurie.

*

Baronul rămăsese mut de uimire în clipa în care Angelique așezase cărțile pe masă, deși ceilalți participanți la joc izbucniseră în hohote de râs. Angelique îl urmărea cu atenție pe bărbatul șocat în timp ce-și aduna câștigul, înăbușindu-și dorința de a îndesa cât mai repede banii în săculețul de mână și de a o lua la fugă, asemenea unei hoațe de rând. Își simțea bătăile inimii în urechi și încă o picătură de sudoare rece i se scurse pe spate. Nu conta de câte ori făcea asta, nu-i era cu nimic mai ușor.

Angelique crezu că totul era în regulă, până când mâna baronului o prinse de încheietură în clipa în care se ridica de la masă.

— Unde crezi că te duci, drăguță? întrebă el, înfigându-i degetele în piele.

Fu nevoie de un efort monumental de voință din partea ei ca să se stăpânească și să nu-și tragă mâna, într-un gest de repulsie. Mai mult decât orice, trebuia să-și păstreze calmul. Nu-și permitea o scenă – nu-și permitea să atragă atenția asupra ei.

Așa că, în loc să-l izbească pe baron cu vârful pantofului în fluierul piciorului, așa cum și-ar fi dorit, se aplecă spre el, atingându-i pieptul cu coapsa, încercând să ignore senzația acută de dezgust.

— M-am gândit că ar fi momentul să-mi caut altă distracție, spuse ea mios. La urma urmei, noaptea e abia la început.

Mâna baronului se descleștă o idee, dar nu îndeajuns încât să se poată elibera.

— Mi-ai furat toți banii, spuse el, cu voce sugrumată.

— Da' de unde! gânguri ea. Am câștigat o simplă partidă de cărți. Dacă vă face să vă simțiți mai bine, amintiți-vă că e doar o picătură într-un ocean pentru un bărbat atât de bogat ca domnia voastră.

Experiența o învățase că bărbații de genul baronului

erau mai ușor de manipulat atunci când le gădilai orgoliul.

Baronul păru să se gândească.

— Poate, zise el, cu limba grea de la băutură.

O trase violent de braț, aducând-o mai aproape de el.

— Dar poate că ar trebui să te gândești la un alt mod de a mă face să mă simt mai bine în seara asta.

Ridică mâna liberă și-i strânse între degete sânul stâng.

Angelique făcu un efort să-și păstreze echilibrul, încercând să-și tempereze furia pe care o simțea începând să urce asemenea unor degete în jurul gâtului ei. Ea nu era precum celelalte femei din clubul acesta. Femei cu experiență în arta seducției, experte în a-și mânui farmecele cu tot atâta ușurință cu care își mânuiau evantaiele pictate. Angelique nu reușise niciodată să exceleze în aceste lecții de viață. Cel puțin, nu atunci când ar fi contat.

— V-aș ruga să vă luați mâinile de pe mine, spuse ea rece.

— Îmi pun mâinile unde am eu chef, mârâi Daventon.

— Aveți atunci de gând să pipăiți toți jucătorii de la această masă, milord? întrebă ea. Sau numai pe cei la care puteți ajunge? Pentru că s-ar putea ca domnul de lângă dumneavoastră să aibă ceva obiecții în acest caz.

Un cor de hohote și râsete înfundate izbucni în jurul mesei. În mod clar, nu avea ce ajutor să aștepte de la acești cretini care păreau să găsească situația ei extrem de amuzantă.

— Am senzația că încurci clubul ăsta cu Almack, răspunse baronul. Fac cum îmi place.

— Iar eu am senzația că dumneavoastră încurcați acest club cu un bordel.

Fu nevoie de un efort monumental să nu-i înfigă cotul în nas. Dar, pe lângă spectacolul nedorit pe care l-ar fi produs această mișcare, era îngrozitor de greu să scoți petele de sânge de pe mătase.

— Dar banii mei sunt în posesia ta.

Respirația lui Daventon duhnea înfiorător.

— Cu siguranță, ar trebui să primesc ceva la schimb.
Îi strânse și mai tare sânul.

Angelique se zvârcoli, dar se opri brusc în clipa în care văzu unul din bărbații corpolenți care se învârtteau printre mesele de joc începând să înainteze spre ei. Se simți ușurată în clipa în care acesta se opri și o luă în altă direcție. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția...

— Bună seara, domnii mei. Și doamnă...

Înlemni. Ochiul i se închisese într-o clipă de groază. Recunoscuse pe loc vocea lui Alexander Lavoie. Îl studiasse pe ascuns pe proprietarul clubului și îl auzise de mai multe ori vorbind, deși, ori de câte ori se apropiase, Angelique își ținuse capul plecat și făcuse tot ce era cu putință să nu se uite direct la el. Depusese toate eforturile să rămână neobservată cu orice preț.

Și păruse să-i țină. Alexander Lavoie discuta adesea cu bărbații de la mesele de joc, conversa cu femeile care își fluturau spre el evantaiele și genele. Dar nu privise de două ori în direcția ei. Iar asta era exact ce-și dorea Angelique.

Avea nevoie de locul acesta, avea nevoie de bărbații care veneau să joace la masa de Blackjack. Și avea nevoie de banii pe care aceștia îi aduceau cu ei. Nu-și permitea să-i atragă atenția lui Lavoie și să riște să se întâmple ceva care să-i împiedice accesul la ceea ce devenise singura sursă de venit a familiei ei.

Acum însă, părea că ce era mai rău se întâmplase.

— Am senzația, Lord Daventon, că ai mâna pe ceva ce nu îți aparține, continuă Lavoie în spatele ei, pe un ton plictisit.

— Nu te privește pe dumneata, mârâi Daventon.

— Te contrazic, spuse blând Lavoie. Este clubul meu, prin urmare mă privește în totalitate. Pentru că mă simt generos în această seară, îți fac serviciul de a-ți aminti că această doamnă este o lady, nu o curvă. Și mă voi simți profund ofensat de oricine este de altă părere.

De cealaltă parte a mesei, cei doi bărbați care participaseră la joc se ridicară brusc și se scuzară, unul

dintre ei reușind să răstoarne un scaun în graba de se depărta de scena în desfășurare. Îl ridică și îl săgetă cu privirea pe Lavoie, înainte de a se face nevăzut.

Angelique rămase nemișcată, în continuare cu spatele la Lavoie, cu obrajii arzându-i de rușine. Era cu atât mai bine că nu-i putea vedea fața.

Încheietura îi era prinsă în mâna umflată a lui Daventon. Baronul privi pe lângă ea și buzele i se curbară ușor.

— Această *lady* mi-a luat o sumă considerabilă de bani, spuse Daventon. Și tocmai se gândea la o modalitate de a se revanșa.

Degetele lui îi strânseseră din nou sânul, iar Angelique încercă să se tragă de lângă el. Își simți brațul parcă smuls din încheietură.

— Chiar așa? i-o întoarse Lavoie, pe un ton zeflemitor, ce începuse să capete o notă amenințătoare.

Angelique și-ar fi dorit să se deschidă podeaua sub ea și să o înghită. Era rușinată, era furioasă și era îngrozită că pierdea, cu fiecare clipă ce trecea, orice șansă de a se extrage din situația creată fără ca totul să-i explodeze în față.

— Ai idee cine sunt eu? întrebă Daventon.

În spatele ei, Angelique îl auzi pe Lavoie râzând înfundat, un sunet lipsit de orice umor, care îi trimise fiori pe șira spinării.

— Da, am. Ești un om mărunț, care a avut norocul să facă o avere și mai mărunță dintr-o toană de beție. Deși, în locul dumitale, aș avea grijă să nu cheltuiesc prea mult din ea. Pentru că partenerul dumitale, împreună cu care ai făcut această investiție profitabilă, s-ar putea să se trezească într-o zi suficient de mult din beție încât să-și dea seama că nu și-a primit niciodată banii. E de mirare că nimeni nu s-a gândit să-i atragă atenția până acum, nu crezi? Un mare noroc pentru dumneata, pentru că mi s-a spus că are un temperament de speriat. Și o pasiune pentru pistoale.

Angelique își simți gura căscându-i-se chiar în timp ce

strânsoarea lui Daventon slăbi brusc. Se retrase împleticindu-se și aproape că se împiedică în fuste. O mână puternică o prinse de la spate. Îi simți căldura prin straturile de haine. Un alt fior îi străbătu pielea, dar, de această dată, provocat de o reacție cu totul diferită de cea de mai devreme. Se simți învăluită de căldură și o de dorință nebunească de a se lipi și mai tare de acea mână.

Bulversată, Angelique se trase la o parte, și mâna lui Lavoie căzu aproape instantaneu. Ar fi trebuit să se simtă ușurată. În schimb, era aproape dezamăgită.

— Îți sugerez să-ți cauți alt loc de distracție, Daventon, spuse Lavoie încet, lângă urechea ei. Un alt local, unde să nu fii nevoit să fii martor la monumentala dumitale lipsă de judecată și să mă simt obligat să găsesc moduri de a o corecta.

Baronul pălise sub perciuni, iar gura i se deschidea și i se închidea ca a unui pește pe uscat. După câteva clipe, se ridică cu greutate în picioare, aruncând priviri piezișe în dreapta și-n stânga, ca și cum ar fi vrut să vadă cine ar fi putut auzi cuvintele lui Lavoie.

— Pleacă, repetă Lavoie. Acum.

Baronul se îndepărtă împleticindu-se de Angelique, fără să arunce o privire în urmă. Se îndreptă spre ușă și dispăru în beznă. Angelique își ținea privirea coborâtă spre mâinile în care mai strângea încă săculețul greu, dorindu-și să poată face același lucru. Să dispară în noapte.

Dar dorințele, după cum știa deja, nu foloseau la nimic.

— Ești bine, milady?

Îl simți pe Lavoie mișcându-se, venind în fața ei, în timp ce încerca să-și adune fărâmele de demnitate care îi mai rămăseseră și să găsească o soluție pentru a scăpa de atenția lui.

— Da, mulțumesc.

— Ești sigură?

Nu avea încotro. Trebuia să vorbească cu el, altfel risca să se dea și mai mult în spectacol, comportându-se asemenea unui iepure prins în răzorul de salată. Își înălță

capul și îl privi în ochi. Și rămase privind-l.

Îl văzuse de la distanță, firește, dar niciodată atât de aproape. În timpul zilei, ochii lui aveau o culoare cafeniu-deschis. În această lumină difuză însă, erau de un chihlimbar întunecat, iar inteligența care strălucea în adâncul lor era inconfundabilă.

Era cu un cap mai înalt decât ea, avea trupul zvelt și mlădios. Părul negru îi cădea neglijent pe frunte și în jurul urechilor, încadrându-i pomeții ascuțiți și maxilarul puternic. Avea tenul cu o nuanță mai închis decât majoritatea gentlemanilor englezi și o cicatrice lungă și subțire i se ridica din dreptul buzei de sus, peste obrazul drept, până în vârful urechii.

Angelique auzise zvonurile, firește. Alexander Lavoie fusese cândva asasin plătit. Fusese spion. Și cine ar fi putut spune că nu era încă? Și chiar arăta așa cum ar fi trebuit să arate un asasin, își spusese Angelique, bulversată. Întunecat. Periculos. De neclintit. Preț de o clipă nebunească, Angelique se întrebă cum ar fi fost oare să atingă un bărbat de neatins. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi trecut degetele peste cicatricea lui. Se întrebă dacă buzele îi erau pe atât de moi pe cât de aspră îi era fața. Se întrebă...

Se cutremură, îngrozită de direcția în care alunecaseră gândurile ei. Ce mama naibii era în neregulă cu ea? Alexander Lavoie nu era un bărbat cu care să te joci în nicio situație, cu atât mai puțin acum, când privirea lui era ațintită asupra ei. Avea puterea de a distruge tot ce mai rămăsese din viața ei, dacă și-ar fi dorit.

Părea să aștepte un răspuns din partea ei.

Trecu prin câteva clipe de confuzie înainte să reușească să formuleze cuvintele potrivite:

— Ah, da. Da, mulțumesc. Sunt bine.

— Iar eu am fost nepoliticos. Dă-mi voie să mă prezint. Alexander Lavoie, la dispoziția dumneavoastră.

— Este o plăcere să te cunosc.

Dacă se aștepta să se prezinte la rândul ei, avea mult de așteptat.

— Nu cred că baronul Daventon o să te mai deranjeze. Deși te rog să mă anunți dacă se întâmplă cumva asta.

Rosti cuvintele ca și cum ar fi fost un simplu comentariu despre vreme.

— Ești foarte, hm, convingător.

Părea un cuvânt mai bun decât *amenințător*. Mai ales când era clar că evita să îl privească în ochi.

— Convingător, repetă el cu plăcere, ca și cum ar fi încercat pentru prima oară cuvântul și l-ar fi descoperit pe placul lui. Într-adevăr.

Ce-i drept, consider că este una din îndatoririle mele să știu exact cine intră în clubul meu. La fel cum tot treaba mea este să știu și ce anume îi aduce aici. Găsesc că astfel de detalii sunt extrem de valoroase.

Inima lui Angelique uită să mai bată o clipă, și un alt val de sudoare rece îi acoperi pielea. Dumnezeu mare! Nici măcar nu voia să ia în calcul posibilitatea că Lavoie știa exact cine era. Sau că ar fi putut cunoaște fiecare secret murdar de familie pe care ea încercase cu atâta îndârjire să îl ascundă sub covor. Trebuia să plece. Acum.

— Îți mulțumesc încă o dată, domnule Lavoie.

Se îndepărtă câțiva pași. Veni după ea.

— Poate că-mi vei face onoarea companiei dumitale? Nu-mi face plăcere să știu că ai fost pusă într-o poziție... neplăcută... în localul meu.

— Ăăă...

„Gândește!” își ordonă Angelique. „Spune ceva care să te ajute să scapi, fără să-l jignești”.

Ochii i se îndreptară în direcția ușii, dar nu reuși să spună niciun cuvânt. De ce nu putea să gândească?

— În viitor, mă voi asigura că nu suferi de pe urma unor astfel de atenții nedorite când ești aici, continuă el, cu aceeași voce relaxată.

Ideea că el o considera neajutorată îi dezlegă brusc limba.

— Deși apreciez ajutorul pe care mi l-ai oferit, domnule Lavoie, te asigur că nu aveam nevoie să fiu

salvată. Mă pot descurca singură.

Plecă privirea, regretând pe dată tonul cu care îi vorbise. Nu era câtuși de puțin o idee bună să se ia la harță cu Alexander Lavoie și cu siguranță nu îi folosea la nimic.

— Oh, nu am nici cea mai mică îndoială.

Lavoie părea să găsească ieșirea ei amuzantă.

— Dacă e să mă iau după sumele pe care le câștigi la masa de joc, sunt sigur că te poți descurca admirabil.

Capul lui Angelique se ridică brusc și ochii i se fixară într-ai lui. Avusese o scuză pe vârful limbii, o explicație care să înlăture orice suspiciune. Doar că respirația i se opri și cuvintele istețe se risipiră sub impactul privirii lui intense.

— Chiar și așa, trebuie să insist să vii cu mine.

Privirea lui nu o părăsise pe a ei.

Angelique încercă să-și amintească cum să respire.

— Nu pot. Trebuie să mă întorc acasă.

Detestă cuvintele din clipa în care îi ieșiră pe gură. O făceau să pară o școlăriță speriată. Și Angelique încetase să mai fie speriată, cu mult timp în urmă.

— O să te întorci.

Privirea lui intimidantă trecu peste umărul ei și coborî apoi asupra săculețului plin.

— Din nefericire, mă tem că am atras mai multă atenție asupra noastră decât își dorește oricare dintre noi. Și refuz să trimit o femeie singură în noapte, mai ales când are la ea un săculeț plin de bani. Voi aranja să fii escortată până acasă, astfel încât să mă asigur că ajungeți cu bine, atât dumneata, cât și câștigurile din această seară.

Angelique îl privi cu gura căscată, nereușind să se stăpânească, chiar și în timp ce mintea ei se zbătea să producă scuzele necesare pentru a facilita o plecare mai grabnică.

— Mulțumesc, domnule Lavoie, dar am venit însoțită în această seară. Nu voi fi singură.

Mai exista încă șansa ca el să nu știe cine era. Așa că sub nicio formă nu avea să afle unde locuia. Nu trebuia să afle nimic despre ea!

— Nu te prinde minciuna, milady.

Tonul lui Lavoie era conversațional.

— Acum, putem discuta aceste aspecte aici, în văzul și auzul tuturor, sau putem găsi un loc mai intim în care să stabilim... detaliile aranjamentului nostru.

Angelique își simți stomacul căzându-i în vârfurile picioarelor. Preț de câteva clipe se gândi s-o rupă pur și simplu la fugă.

— Nu vei reuși să ajungi prea departe în rochia asta, milady.

Parcă i-ar fi citit gândurile, iar asta o îngrozea.

Buzele lui tresăriră, întinzându-i cicatricea.

— Și a început să plouă. Drumul înapoi spre casă va fi mult mai rece decât cel de la venire.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Angelique îl privi cu gura căscată. De unde știa că venise pe jos?

— Tivul rochiei, milady. Ai noroi pe el, la spate. Ai fi făcut mai bine dacă ți-ai fi luat rochia verde-închis pe care ai purtat-o acum patru săptămâni, pe o astfel de vreme. Deși auriul îți vine absolut încântător, o culoare mai închisă ar fi ascuns mai bine petele de noroi.

Orice iluzie ar fi avut Angelique că reușise să rămână invizibilă fu spulberată în totalitate. Iar bărbatul acesta... tocmai îi făcuse un compliment în timp ce o acuzase că minte?

— M-ai văzut.

Era o afirmație ridicolă, dar mintea lui Angelique părea să se fi oprit.

Un zâmbet enigmatic animă chipul auster al lui Lavoie.

— Firește că te-am văzut. Ai cumpărat cu generozitate o sticlă întregă de brandy de la una din fetele mele la începutul fiecărei seri, pentru adversarii de la masă. O cheltuială destul de mare, dar îmi închipui că efectul alcoolului asupra judecății domnilor a meritat investiția. Vii, pe rând, în rochia verde și în cea aurie, deși ai folosit o mască diferită de fiecare dată când ai fost aici. Nimic ieșit din comun, nimic memorabil, ceea ce îmi imaginez că este și ideea. Deși îmi permit să sugerez că linia impecabilă a

ceea ce iese din decolteul rochiilor are efectul de a bulversa orice urmă de raționalitate masculină care a scăpat efectului băuturii.

Un fel de nod începuse să i se ridice în gât, iar Angelique nu știa dacă prevestea hohote isterice de râs sau de plâns.

— Totuși, ce mă intrigă pe mine cel mai mult, milady, este jocul dumitale. Mize mici la începutul serii, din ce în ce mai mari pe măsură ce mâinile avansează și masa se umple. În această seară, câștigul dumitale pare să fie mai mare decât toate cele din serile precedente la un loc. Iar asta chiar că e ceva. Câștigi mult mai mult decât ar putea fi pus exclusiv pe baza norocului, totuși nu am văzut nici cea mai mică dovadă că ai trișa.

Lăsă ultimele cuvinte să plutească în aer, iar lui Angelique i se păru că sunau mai degrabă ca o acuzație decât ca un comentariu.

Era terminată. Alexander Lavoie urma să-i interzică să mai vină în clubul lui. Iar Angelique avea să rămână fără opțiuni. Cel puțin fără opțiuni pe care să se îndure să le ia în calcul. Un nou val de furie neputincioasă o cuprinse repede și cu putere, aproape sugrumând-o. Blestemată fie circumstanțele care o aduseseră aici! Blestemată fie soarta care o făcuse femeie și nu bărbat! Și blestemat fie bărbatul din fața ei, care se grăbea să pună câștigurile ei pe seama trișării și nu a inteligenței!

— Nu trișez! șopti ea, cu vocea răgușită.

— Știu. Ceea ce te face cu atât mai fascinantă.

— Fascinantă? repetă Angelique, stupid.

Iar îi făcea un compliment?

— Da. Fascinantă.

Se simțea în continuare ținută de privirea lui intensă, asemenea unei gâze în insectarul unui colecționar. Nu se simțise nicicând atât de expusă. Și detesta fiorul pe care îl simțea străbătând-o la gândul că un astfel de bărbat ar fi putut găsi o femeie ca ea *fascinantă*.

— M-mulțumesc, se bâlbâi ea, nemulțumită să constate cât de ușor îi era să o amețească.

— Cu cea mai mare plăcere. Dar, te rog, fă-mi o favoare.

— Da?

Accepta sau îl întreba?

— Excelent.

În mod evident, el alesese prima interpretare.

— Mă vei însoți, spuse Lavoie, întinzându-i brațul. Ca să pot face aranjamentele necesare pentru a ști că ajungi în siguranță acasă în seara asta.

Entuziasmul lui Angelique pocni asemenea unui balon de săpun atins cu vârful unui ac. Se lăsase păcălită de șarm și cuvinte frumoase. Furia se ridică din nou, deși, de această dată, era îndreptată spre propria persoană. Lavoie o manipulasese la fel de ușor... ei bine, la fel de ușor cum manipula ea bărbații de la masa de joc. Totuși, reușise să facă acest lucru într-un mod atât de galant încât nu mai avea cum să îl refuze. Strângând din dinți, trebui să admită că era impresionată.

— Ai prefera să te conduc pe jos acasă? întrebă el, rupând tăcerea, și acum tonul lui părea ușor încordat.

Angelique știa când nu avea o mână câștigătoare. Era unul dintre acele momente.

— Nu va fi necesar. Te însoțesc cu plăcere.

Cuvintele nu fuseseră rostite cu convingere, dar Angelique își trecu totuși degetele pe sub brațul lui, continuând să strângă săculețul cu cealaltă mână.

Lavoie traversă clubul, trecură pe lângă pereții cu tapet încărcat și mobilă strălucitoare, prin mulțimea care se distra și râdea. Din când în când, cineva privea în direcția lor, dar niciodată cu altceva mai mult decât simplă curiozitate, înainte ca respectivul să se întoarcă la distracțiile lui.

Angelique știa că o femeie cu mască la brațul lui Alexander Lavoie era ceva obișnuit. Dar ea, una, nu își dorise niciodată să fie în această postură și nu avusese vreo clipă intenția de a fi una din aceste femei.

Încerca să îl atingă cât mai puțin cu putință, dar putea simți forța trupului său sub degetele ei.

Când ajunseseră pe la jumătatea încăperii, îi acoperi blând mâna cu a lui, iar senzația atingerii lui fu de-a dreptul electrică. Renunțase la mănuși pentru că-i era imposibil să joace cărți cu ele, dar le regreta acum. I-ar fi oferit cel puțin o barieră împotriva atingerii lui. Ar fi diminuat din intensitatea senzațiilor care îi ardeau pielea, îi umpleau venele și-i cuprindeau întreg corpul. Nu cunoscuse niciodată un bărbat care să o amețească în asemenea măsură. Și asta dintr-o sumedenie de motive conflictuale.

O parte din ea încă mai simțea furia umilinței. Accentuată de faptul că Alexander Lavoie intervenise. Nu avea nevoie de ajutorul lui. Cu siguranță nu avea nevoie să o salveze de un afemeiat de vârsta a doua, beat pe deasupra.

Cu toate acestea, o altă parte din ea era încântată că o făcuse. Aceeași parte caraghioasă care fusese încântată de complimentele lui și care îi făcuse inima să-i bată mai tare atunci când îi oferise protecția și ajutorul lui, ca și cum ar fi fost o prințesă demnă de a fi venerată și nu doar o jucătoare de Blackjack pe care era posibil să o fi considerat o trișoare la un moment dat.

Se apropiară de o ușă din lemn masiv din capătul clubului și o monstruozitate de bărbat, care arăta ca o încrucișare între un taur și un pugilist, se dădu la o parte și-i deschise ușa patronului său.

— Fii amabil și spune să-mi aducă trăsura în spate, Jenkins, zise Lavoie.

— Desigur, domnule Lavoie.

Bărbatul-taur dădu din cap în timp ce ei doi intrau în încăpere, închise ușa în urma lor la fel de repede pe cât o deschisese. Sunetul muzicii și al conversației încetă brusc.

— Poți să-ți scoți masca, milady, spuse Lavoie, trecând în spatele unui birou pe care stăteau deschise niște registre masive.

— De ce? Întrebă Angelique.

— Pentru că nu este nimeni aici în afară de noi doi. Și mi s-a spus că măștile astea încep să devină extrem de inconfortabile după o perioadă mai lungă de timp.

— Nu este inconfortabilă, minți Angelique, stăpânindu-și impulsul de a se scărpinga.

Își roti privirea prin cameră, înregistrând mobilierul puțin și masculin. Pereții de lemn strălucitor erau decorați cu tablouri cu cai ce păreau să fie rapizi. Două fotolii îmbrăcate în piele erau așezate lângă șemineul din care flăcările joase aruncau umbre pe covorul țesut pe care stăteau ei. O bibliotecă flanca peretele de lângă ea, deși volumele sau registrele pe care le conținea erau ascunse de panouri de lemn, fiecare cu propria broască. Tot ceea ce te așteptai să vezi într-un astfel de birou. Și nimic care să-i spună ceva important despre bărbatul care se afla acum în fața ei.

Lavoie îi aruncă o privire înainte să ridice din umeri și să scoată o cheie din buzunarul hainei.

— Cum vrei.

Strecură cheia într-un sertar al biroului și o răsuci. Un clichet răsună în tăcerea înfundată a încăperii.

— Pune banii pe birou, milady, spuse Lavoie.

— Nu!

Angelique strânse mai tare săculețul cu bani.

Lavoie ridică privirea și ochii lui ciudați îi găsiră pe ai ei.

— Nu am de gând să-i fur, zise el, și Angelique nu era pe deplin sigură că nu râdea de ea.

— Pentru ce-i vrei?

Știa că vorbea ca o vânzătoare de pește suspicioasă, dar încetase să-i mai pese. Dacă urma să-i interzică să mai calce vreodată în clubul lui, avea să aibă nevoie de fiecare bănuț până gând găsea o altă soluție.

— Aveam de gând să-i schimb în monede mai mari, ca să nu fii nevoită să cari un sac atât de plin. Și care să atragă atât de multă atenție.

Scoase din sertar o cutie de lemn pe care o așeză în mijlocul biroului.

— Oh.

Nu făcu nicio mișcare, privind cu neîncredere cutia. Părea una din casetele de duel ale fraților ei. Era conștientă

că Lavoie continua să o privească.

— Jefuiesc și violez virgine doar în zilele de luni și miercuri, ca să știți, spuse Lavoie sec, sprijinindu-se cu un sold de biroul masiv.

Acum știa că râdea de ea.

— Nu sunt... începu ea, dar se opri brusc, simțindu-și fața arzându-i din nou, de furie și oroare.

Era furioasă să îl vadă amuzându-se atât de tare pe seama ei. Oripilată de gândul că reușise să o facă să dea pe gură ceva atât de necuviincios. Deși poate că nu mai conta.

Pentru că Lady Angelique Archer stătea într-un club de noapte, singură cu un posibil asasin, strângând la piept un sac de bani pe care îi câștigase la masa de joc. Și asta numai pentru că un baron amețit de bătură insistase să-i strângă sânul stâng. Aspectul moralității ei era nul în acest moment.

— Nu sunt o idioată, încercă ea să dreagă busuiocul, ridicând bărbia.

Lavoie privi o clipă în jos, înainte să ridice din nou capul.

— Nici n-am crezut vreo clipă că ești. Îmi cer scuze. A fost o remarcă necuviincioasă și totalmente deplasată. Încercam să te fac să te simți mai relaxată.

Angelique întoarse privirea.

— Nu contează.

Chiar nu mai conta. Finalul cu *fericiți până la adânci bătrâneți* era cam la fel de posibil pentru povestea ei precum era un castel printre stele. Nu mai era în cărți. *În cărți!* Ar fi râs de ironia jocului de cuvinte, dacă nu s-ar fi simțit atât de devastată.

Lavoie deschise cutia care se afla în continuare pe biroul lui. Strălucirea aurului în flacăra lumânării îi surprinse privirea. Lavoie arătă spre săculețul din mâna ei.

— Dă-mi voie să te ajut, spuse el.

Aceste cuvinte aproape că spulberară ultimele fărâme de stăpânire de sine de care se mai agăța. Era prima persoană care îi spunea asta – care se oferea să o ajute, deși nu avea de unde să știe ce și-ar fi dorit ea să însemne

asta. Pentru că adevărul era că Lavoie nu o putea ajuta cu adevărat. Era singură în toată povestea.

Dar îi putea schimba banii.

Angelique își îndreptă spatele.

— Dacă insiști...

Trânti săculețul pe birou.

Lavoie o privi lung preț de câteva clipe, înainte să ia sacul, să-i desfacă șnururile și să lase conținutul să se reverse pe birou.

— Dorești ceva de băut până număr eu tot ce-i aici? întrebă el.

— Nu.

— Ceva de mâncare?

— Nu.

— Dorești să stai aici și să mă privești cum îi număr?

— Da! zise ea, ridicând bărbia.

— Prea bine.

Începu să adune banii în grămăjoare pe care le înșira în linie dreaptă.

Angelique își strânse brațele la piept și îl privi, dar ochii îi alunecau înspre registrele de lângă grămăjoarele, din ce în ce mai multe, de bani.

Cel care era cel mai aproape de ea era deschis și părea să fie un registru de livrări, în care erau trecute toate cumpărăturile făcute de club în ultima săptămână, de la brandy până la pâine. Nu era foarte diferit față de registrul pe care îl ținea pentru gospodăria ei, doar că părea să conțină mult mai multe zerouri. Privirea îi alunecă peste coloanele ordonate de cifre, apoi Angelique se încruntă ușor în clipa în care ajunsese la total.

— Este vreo problemă în calculele mele? întrebă Lavoie, continuând să facă grămăjoare.

— Firește că nu!

Bărbatul ăsta afurisit avea ochi în lateralele capului?

— Ești sigură? Pentru că arăți ca și cum tocmai ai fi înghițit o lămâie.

Cuta de pe fruntea lui Angelique se adânci. Iarăși râdea de ea.

— Nu este nimic în neregulă cu calculele dumitale curente, domnule Lavoie, răspunse ea rece, dar cu contabilitatea săptămânală este o cu totul altă poveste.

În următoarea secundă își mușcă buza, blestemându-și limba prea slobodă. Ce naiba avea în seara asta? Indiferent ce-i spunea Lavoie, oricât de mult ar fi râs de ea, ar fi fost în interesul ei să nu facă nimic mai mult decât să dea din cap și să zâmbească. Și să-și țină gura închisă.

Lavoie se opri din numărat banii și înălță capul.

— Poftim?

— Nu e nimic. Am vorbit în plus.

— În mod evident, nu ți se pare că ar fi nimic.

O străpungea cu privirea aceea sfredelitoare, făcând-o din nou să se simtă expusă.

Angelique își dresе vocea și privi registrul.

— Dacă ții neapărat să știi, totalul costurilor săptămânale, pentru toate cumpărăturile, este incorect.

Lavoie ridică o sprânceană.

— Mi-e greu să cred.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că eu fac bilanțul săptămânal. Și nu am obiceiul să greșesc.

— Desigur. Uită că am spus ceva.

Angelique întoarse capul, amintindu-și că nimic din toate acestea nu era treaba ei.

Îi simțea în continuare privirea ațintită asupra ei.

— Și nimeni nu poate face calcule atât de repede. Mai ales când registrul este cu susul în jos.

— Cum am spus, uită că am zis ceva.

Dar Alexander Lavoie nu părea să vrea să uite. Abandonă grămăjoarele de monede și trase registrul mai aproape de el.

Angelique simți că i se strânge stomacul.

— Poate că ar fi mai bine să termini de numărat banii, după care eu plec și...

— Nu încă.

Urmărea cu degetul coloana de cifre, cu fruntea încrețită într-o expresie de concentrare. Ajunse la final și fu

acum rândul lui să se încrunte.

— Ai avut dreptate.

Nu se simțea nicio victorie în această revelație.

— Cum? Întrebă el. Cum ai făcut asta?

— Ei, am ghicit. Acum, dacă aș putea să-mi iau...

— Pe toți dracii! murmură el. Am auzit de oamenii ca dumneata.

Lavoie își îndreptă spatele, imobilizând-o din nou cu privirea lui stranie.

— Sincer, nu am habar despre ce vorbești.

Se retrase de lângă biroul lui, ca și cum s-ar fi putut ascunde în spațiul gol dintre ei.

— Două sute optzeci și șase înmulțit cu trei sute cincizeci și patru.

„O sută una de mii două sute patruzeci și patru”.

— Tocmai ai calculat în minte, nu-i așa?

Continua să o privească.

— Nu, minți ea.

— Împărțit la opt.

„Douăsprezece mii, șase sute cincizeci și cinci. Și jumătate”.

— Nu te poți abține.

Ochii aceia de chihlimbar vedeau mult prea multe.

— Știi exact care este răspunsul.

— Nu, minți ea.

— *Vezi* numerele. Așa este?

Angelique clătină din cap. Reușise să-și ascundă aptitudinea nefirească față de numere de la o vârstă fragedă, deși mama ei bănuise cel puțin că îi era mai ușor să înțeleagă niște calcule complexe decât să rețină pașii de dans. Mai ales după ce o prinsese pe Angelique șterpelind manualele de matematică din camera fratelui ei, de Crăciun, după ce împlinise optsprezece ani. Dacă Angelique voia să-și asigure o căsătorie avantajoasă trebuia să se concentreze pe lecții potrivite pentru o domnișoară, o sfătuisese cu fermitate mama ei, smulgând cărțile din mâinile lui Angelique. Iar geometria nu se număra printre acestea. În plus, îi împărtășise mama ei în șoaptă, domnilor - cel

puțin domnilor cu care o domnișoară ar fi dorit să se căsătorească – nu le plăceau femeile ale căror abilități le întreceau pe ale lor, atunci când venea vorba de caracteristici masculine. Așa că Angelique o ascultase și își ascunsese tendințele nefirești, încercând din răsputeri să fie așa cum se așteptau părinții ei, și societatea în general.

Și mult îi mai folosise!

— Milady?

Vocea lui Lavoie o smulse din reverie.

— Aș vrea să plec acum, spuse Angelique.

— Mmmm.

Se apropie cu băgare de seamă de birou și aruncă o privire spre grămada de bani. Nu putea pleca fără acești bani.

— Numeri cărțile.

Lavoie bătea absent cu degetele pe pagina deschisă a registrului.

— Ții minte ce s-a jucat deja. Și folosești această informație pentru a determina șansele următoarei mâini. Spune-mi, folosești un sistem de puncte? Sau chiar poți să-ți amintești fiecare carte în parte?

— Îți spun din nou, habar nu am despre ce vorbești, insistă Angelique, deși vocea îi suna fals chiar și în propriile urechi.

Numerele pur și simplu se aranjau și se catalogau în memoria ei.

Lavoie se aplecă spre ea.

— Ții minte fiecare carte, nu-i așa?

— Nu știu...

— Milady, este o întrebare cu răspuns da sau nu. Fă o favoare inteligenței dumitale deosebite și răspunde.

Angelique clipi.

— Da.

— Mulțumesc.

Încetase să mai bată cu degetele în registru și stătea acum nemișcat.

— Nu am masa de Blackjack de multă vreme, spuse el dintr-odată. Nu mi-am dorit bătaia de cap de a angaja

crupieri competenți și, sincer să fiu, nu mă așteptam ca jocul să devină atât de popular. După cum știi, am lăsat în seama jucătorilor să împartă cărțile, prin rotație. Dar asta nu aduce prea mulți bani clubului. De fapt, singurii bani pe care îi scot de pe urma acestui joc sunt cei din consumația pe care o fac clienții la masa de Blackjack.

— De ce-mi spui mie asta?

— Pentru că nu am mai văzut până acum un jucător de Blackjack cu capacitatea dumitale. Mă face să mă bucur că i-ai luat banii lui Daventon și nu mie.

— Capacitate?

— Da. Ceea ce te face chiar și mai fascinantă.

Făcu o pauză.

— Presupun că nu ai fi interesată de o slujbă?

— O slujbă?

Își dădea seama că îi repeta cuvinte ca o idioată, dar nu părea în stare să înțeleagă substratul conversației din ultimele minute.

Capacitate.

Fascinantă.

Slujbă.

Dumnezeule mare!

— Da, spuse Lavoie, aplecându-se ușor.

— Doamnele din înalta societate nu au slujbe.

Angelique încercă să rostească aceste cuvinte cu o oarecare convingere, știind că era ceea ce ar fi trebuit să spună. Astfel de concepte fuseseră inoculate în mintea ei încă de când fusese suficient de mare să meargă singură. Doamnele din înalta societate creșteau și se căsătoreau cu bărbați bogați și deveneau soții care își duceau viața în confort aristocratic. Nu munceau! Și nici nu jucau...

Decât atunci când nu reușeau să se căsătorească deloc, cu atât mai puțin cu un bărbat bogat, când părinții le mureau, când averea familiei dispărea fără urmă și când fratele cu nou dobânditul titlu nu reușea să stea treaz suficient timp cât să înceapă să o caute... Atunci o astfel de doamnă făcea tot ce putea face ca să țină familia la suprafață.

Ridică privirea spre el, însă descoperi că răspunsul ei aspru, ca tot restul, părea doar să-l fi amuzat.

— Ciudat răspuns pentru o doamnă care deja se comportă la masa mea de Blackjack ca și cum ar fi spațiul ei personal de afaceri.

Buza lui Lavoie se încrețise, dar, din cauza cicatricei, părea mai degrabă că rânjește decât că zâmbește.

Atunci, Angelique întoarse privirea, disprețuind adevărul din vorbele lui.

— Nu fac așa ceva. Doamnele din înalta societate nu au slujbe, repetă ea, deși era o defensivă lamentabilă.

— Doamnele din înalta societate nu au slujbe despre care să mai știe și altcineva, i-o întoarse el.

— Cum? Ce înseamnă asta?

Privirea lui Angelique se întoarse dintr-odată spre a lui.

Lavoie ieși din spatele biroului și se sprijini de partea din față a acestuia. Își încrucișă nonșalant picioarele încălțate în cizme, fără să o scape o clipă din ochi.

— Înseamnă, milady, că, odată ce vei înceta să faci pe șocata și vei înțelege că îți ofer șansa de a câștiga mai mulți bani într-o singură noapte decât ai putea câștiga în trei nopți la mesele de joc, s-ar putea să vrei să te mai gândești. Vreau să faci cărțile la o masă de Blackjack cu miză mare, la care să poată participa șase persoane, care să joace împotriva casei, nu una cu cealaltă. Care să joace împotriva *dumitale*.

Angelique nu știa ce să spună.

— Nu îmi trebuie răspunsul dumitale acum, spuse el, înclinându-și capul. Știi unde mă poți găsi. Îți voi plăti pentru timpul petrecut aici, firește, și vei primi și un procent din tot ceea ce câștigi – din ce câștigă clubul meu. Și îți promit că nimeni nu-ți va cunoaște identitatea. Și, spre deosebire de bărbații cărora a trebuit să le faci față până acum la mese, eu îți promit că nu mă voi atinge de sânii dumitale. Și oricine din clubul meu va încerca vreodată să mai facă așa ceva, îmi va da socoteală personal.

Angelique își simți obrajii încingându-i-se din nou,

chiar în timp ce un alt val de fiori nedoriți o asalta asemenea unei furtuni de vară.

— Spune-mi că o să te gândești, o îmboldi Lavoie.

— Prea bine.

Șocul începea să se risipească, Angelique făcea eforturi să își adune gândurile împrăștiate. Fusesse o proastă să îl refuze din start. Nu avea pe deplin încredere în el, dar situația în care se găsea în clipa de față nu îi lăsa prea multe variante din care să aleagă. Și nu putea nega faptul că oferta, ca și bărbatul în sine, era ceva mai mult decât... interesantă. Ademenitoare. *Fascinantă*.

Lavoie se depărtă de birou, se apropie de ea și se opri fix în fața ei. Își trecu privirea peste părul ei, peste mască, peste rochie, ca și cum ar fi evaluat – admirat – ceea ce vedea.

— Cu o minte ca a dumitale, cred că ai fi senzațională, murmură el. Cred că noi doi am face un parteneriat splendid.

Angelique simți că nu mai are aer în plămâni. Complimentele lui Alexander Lavoie o făceau să se simtă în cel mai ciudat mod cu putință. Fără suflare. Amețită. Topită.

Întinse o mână și îi atinse marginea măștii, urmărind degetele cu privirea de chihlimbar.

Apoi, fără niciun avertisment, degetele lui alunecară pe pielea ei și îi traseră conturul umărului gol, până când atinseră mătasea aurie. Angelique se cutremură și își simți pielea făcându-i-se ca de găină.

„Îți promit că nu mă voi atinge de sânii dumitale”, spuse.

Dar, preț de câteva clipe nebunești, Angelique se întrebă dacă nu cumva s-ar fi putut gândi totuși să o sărute.

Mâna lui Lavoie căzu brusc.

— O să-ți iau o mască mai bună, spuse el. Care să-ți acopere mai mult din față. Și o altă rochie. Ceva...

Privirea îi alunecă peste silueta ei.

— Ceva fără pete de noroi.

Se întoarse la birou și începu să scoată monede de

aur din cutia de lemn.

Angelique trase cu zgomot aer în piept, încercând să-și umple plămânii și să-și recapete echilibrul.

Într-un târziu își dădu seama că Lavoie îi umpluse săculețul cu aur și că trăgea acum șnururile, legându-le într-o fundă frumoasă.

— Câștigul din seara aceasta, milady, spuse el, întorcându-se și întinzându-i săculețul de mână.

— Mulțumesc, murmură ea în timp ce îl lua, având grijă să nu îl atingă.

Se încruntă. Știa cât câștigase în acea seară. Știa exact cât valora fiecare dintre monedele de aur. Conversia era simplă și ceva nu ieșea bine.

— E prea greu, spuse ea, cântărind săculețul în mână. Mi-ai dat prea mult și nu vreau să accept mai mult de la dumneata.

— Consideră-l un avans, spuse Lavoie, dulce.

— Nu am acceptat să lucrez pentru dumneata.

— Atunci poți să-mi aduci diferența mâine, odată cu refuzul dumatăle.

Angelique miji ochii.

— Nu te temi că aș putea fura banii? Că s-ar putea să nu mă mai întorc?

— Nu ești hoată, milady. Știu cine ești. Și știu unde să te găsesc.

Angelique avu senzația că fusese împrăscată cu o găleată de apă rece ca gheața. Uitase acest amănunt sub influența amețitoare a vorbelor lui dulci și a atingerii lui fierbinți. Acum simțea o greutate pe piept și își dădea seama că tot ce mai rămăsese din onoarea și bunul nume al familiei ei era acum la mila acestui bărbat, depindea de toanele și de bunul lui plac, pentru simplul motiv că el știa ceea ce nu știa nimeni altcineva.

Știa cine era.

Capitolul 2

Alex, în continuare, nu avea idee cine era.

Chestie care îl uluia peste măsură. Se mândrea cu capacitatea lui de a extrage informații de la oameni, fără ca aceștia să-și dea măcar seama de acest lucru. Era expert în a-i face să dezvăluie amănunte despre ei înșiși folosind un sistem atent organizat de presupuneri și insinuări, aluzii și referiri vagi ce puteau fi interpretate drept detalii intime pe care se presupunea că el le cunoștea. Se folosea de lingușeli, de aluzii cu subînțeles sau, la nevoie, de minciuni sfruntate. Și niciodată nu suferise un eșec de asemenea proporții ca în cazul femeii în rochie aurie. Nimic nu ținuse.

De la bun început, fusese clar că femeia în rochie aurie nu avea nici cea mai mică intenție de a-și da jos masca sau de a-și dezvălui identitatea. Era speriată, dar nu slabă. Dincolo de exteriorul cinic și suspicios se afla o voință de oțel. Acest lucru devenise evident. La fel cum devenise evident faptul că banii pe care îi câștigase în acea seară erau de imensă importanță pentru ea.

Nu îi voia doar, avea *nevoie* de ei. Pentru ce anume, Alex nu-și putea imagina.

Cu siguranță nu părea că ar fi cheltuit prea mult pentru sine. Nu purta nici colier, nici cercei, nici măcar un ac de păr cu vreo nestemată. La o examinare mai atentă, descoperise o ușoară decolorare a materialului pe la cusături, ceea ce sugera că rochia fusese modificată și nu făcută anume pentru ea. Totodată știa că venise pe jos la club, ceea ce însemna că, probabil, nu avea acces la o trăsură și că nici nu-și permisese să cheltuiască banii pe o birjă. Alex începuse să se întrebe dacă nu cumva era o actriță foarte talentată și câtuși de puțin o lady.

Cu toate astea, în afară de cazul în care i-ar fi smuls masca în speranța că ar fi recunoscut-o, Alex era totalmente în ceață. Toate trucurile lui obișnuite nu dăduseră niciun rezultat.

Poate că descoperirea că femeia cu rotunjimi superbe și ochi atât de frumoși avea totodată o minte atât de ascuțită îl debusolase și-l scosese din joc. Ceea ce nu era

puțin lucru. Alex era obișnuit să fie înconjurat de femei foarte deștepte.

Sora lui, Elise, era una dintre acestea – și o jucătoare de cărți extrem de pricepută, că veni vorba. Dar nici măcar ea nu putea face ce făcea această femeie.

Alex se îndoia profund că existau multe persoane în tot regatul britanic în stare de așa ceva. Iar faptul că această minunăție aterizase fix în clubul lui era o oportunitate pe care nu o putea rata. Alex nu intenționa să o lase să scape atât de ușor. Fie că era o lady, fie că nu.

„Și dacă ar fi fost bărbat și ar fi purtat pantaloni în loc de corset, ai mai fi fost atât de interesat?” îl tatona o voce micuță, în mintea lui. „Chiar vrei un parteneriat de afaceri de la ea, sau ceva mai mult?”

Alex se încruntă. Se simțise atras fizic de această femeie de la bun început, recunoștea asta fără nicio reținere. Iar inteligența ei o făcuse înzecit mai atrăgătoare. Urmase apoi declarația ei neterminată: „Nu sunt virgină”. Interesant amănunt, pentru că nu părea să posede îndemânarea practică a unei femei obișnuite să se descurce cu avansurile bărbaților, fie ele ale unui soț sau ale unui amant.

Toate aceste observații erau amănunte care ar fi putut fi folosite în demersurile lui de a-i afla identitatea. În mod calculat și obiectiv, cu suspectul ținut la distanță, așa cum făcuse de sute de alte ori.

Doar că făcuse greșeala idioată de a o atinge, de a-i acoperi mâna cu mâna lui în timp ce traversau clubul și se simțise parcă lovit de trăsnet, amețit și complet rupt de realitate.

Apoi, mai târziu, deși știuse că face o greșală, cedase instinctului și își trecuse degetul peste pielea atât de imposibil de netedă a umărului ei. Dorindu-și să dea la o parte mătasea aurie și să-i exploreze și restul corpului...

— Domnule Lavoie? Sunteți bine?

Alex tresări, dându-și seama că rămăsese în picioare, în mijlocul biroului. Iar femeia în cauză îl privea din spatele măștii, cu o scânteie de înțelegere în ochi.

Nu era cazul să se facă și mai tare de râs.

— Foarte bine.

Se duse lângă peretele cel mai apropiat de bibliotecă, hotărât să pună capăt oricărei fantezii în legătură cu această femeie misterioasă. Se întoarse și-i făcu semn să vină lângă el.

— Te conduc la trăsura mea.

Femeia îl privi lung.

— Ușa este acolo.

Arată din cap în direcția opusă.

Alex apăsă un zăvor camuflat în lambriurile groase, din lemn, de pe perete. O ușă ascunsă se deschise.

— Ieșirea aceasta este mai discretă. Dă într-o alee care se întinde între clubul meu și clădirea alăturată. Trăsura mea o să te aștepte în capătul pasajului, în stradă.

— Oh.

Încet, se apropie de el, strângând încă săculețul în ambele mâini, de parcă s-ar fi temut să nu i-l smulgă la plecare.

Ținu ușa deschisă, lăsând-o să iasă înaintea lui, în noapte.

Întunericul și răcoarea nopții de primăvară îi învăluiră în clipa în care ușa clubului se închise. Din când în când, câte o picătură de ploaie cădea lângă ei.

În capătul aleii, Alex putea desluși silueta vizitiului așteptând cu trăsura, respirația caldă a cailor ridicându-se în nori de abur deasupra.

— Nu ai avut un șal? întrebă Alex, văzând-o cum tremură.

Cu siguranță era înghețată, cu spatele și cu umerii goi.

— Era mai cald când am plecat de acasă, spuse ea, pe un ton înțepat.

— Poftim, spuse el, scoțându-și haina. Pune-ți asta.

I-o puse pe umeri pe la spate, înainte să apuce să protesteze.

Se opri brusc.

— Nu pot.

— Deja e pe tine.

Alex trecu pe lângă ea și-și continuă drumul până în capătul aleii, nelăsându-i altceva de făcut decât să vină după el.

Vizitiul lui, cu pălăria trasă jos pe frunte, îl văzu apropiindu-se și îl salută, dând din cap.

— Bună seara, domnule Lavoie.

Ochii lui cenuși priviră peste umărul lui Alex, spre Angelique, în clipa în care angajatorul lui ajunsese la stradă.

— Un singur pasager? întrebă.

— Doar unul, Matthews, îi confirmă Alex.

Matthews lucra pentru Alex de când deschisese clubul. Un veteran al războiului peninsular și priceput la cai și la arme de foc, se dovedise un angajat extrem de valoros de-a lungul anilor. Alex se îndoia că mai existau multe lucruri în lume pe care Matthews să nu le fi văzut sau să nu le fi auzit, deși era plătit extrem de bine ca să uite cea mai mare parte din ele. Asemenea brandy-ului franțuzesc, transportul cu maximă discreție era unul dintre serviciile oferite de Alex.

Pentru un preț, desigur.

— Încotro, domnule Lavoie? întrebă Matthews.

— Îți va spune doamna, spuse Alex, auzind-o venind lângă el.

Era cea mai bună șansă pe care o avea pentru a-i descoperi identitatea. Dacă știa unde locuia, îi putea afla numele.

Făcu un pas în spate și se întoarse spre femeia cu mască.

— Ai grijă să ajungă în siguranță până la ușă, Matthews, îi porunci vizitiului, fără să-și ia privirea de la ea.

Nu putea risca să-i spună vizitiului să o lase în cine știe ce piață sau pe te miri ce stradă.

— Am înțeles, domnule Lavoie.

Alex îi văzu sprâncenele împreunându-i-se. Se uită la trăsură și la vizitiu, apoi schiță o mișcare ca și cum ar fi intenționat să-și dea jos haina.

— Te rog să o păstrezi, milady. O poți lăsa în trăsură

sau mi-o poți aduce mâine-seară, când vii să-mi dai răspunsul.

Buzele ei se subțiară.

— Domnule Lavoie, eu...

Pocnitura asurzitoare a unui pistol spintecă aerul, speriiind caii. În același moment, ceva îi fluieră pe lângă ureche și se înfipse în zidul din spatele lui.

Alex sări în fața femeii, trăgând-o lângă el, făcând-o să se ghemuiască lângă trăsura.

Ecoul împușcăturii răsună în jurul lor, lovindu-se în zidurile clădirilor și în pavaj.

Apoi se auziră niște hohote maniace de râs.

— Banii sau viața! răcni cineva.

Caii, și ei veterani de război și obișnuiți cu focurile de armă, făcură ceea ce fuseseră învățați să facă. Adică nimic. Oferindu-i astfel lui Matthews ocazia să se întindă și să scoată propriile lui pistoale de sub capra vizitiului.

Alex auzi sunetul pistolului încercându-se. Se întinse cu grijă, uitându-se printre picioarele cailor după cel care trăsese. În lumina felinarelor, îl văzu la aproximativ cincisprezece pași distanță. Mai erau încă doi bărbați chiar în spatele lui, dar Alex nu putea ști dacă erau prieteni sau dușmani.

O bandă de tâlhari ar fi complicat lucrurile. Și ar fi făcut mizerie. Ar fi fost nevoit să apeleze la tășuri, odată ce Matthews descărca pistoalele.

Dar, spre deosebire de tâlhar, Alex știa că vizitiul lui nu avea să-și irosească împușcăturile și că ținta acestuia era cu mult mai bună. Și, adevărul fie spus, Alex oricum prefera sabia și cuțitul.

Bărbatul care trăsese stătea în mijlocul străzii, ținând pistolul atârnat într-o mână și strângând cu cealaltă ceva ce lucea în întuneric. Și... râdea.

— Pe toți dracii, tâlhar la drumul mare trebuia să mă fac! spuse el, sufocându-se de râs. Întotdeauna am vrut să spun asta. Banii sau viața!

Își ridică și cealaltă mână, în care Alex văzu că ținea o sticlă plată, de metal. O înclină, trase o dușcă sănătoasă și-

și șterse gura cu mâneca hainei scumpe, clătinându-se pe picioare.

Se întoarse o idee spre cei doi bărbați care stăteau în spatele lui.

— Ce ziceți, băieți? Cum m-am descurcat?

Alex gemu. Bărbatul era beat mort. Totodată, judecând după calitatea hainei și a cizmelor lucioase, nu era un criminal disperat, ci un gentleman lipsit de judecată și cu un simț al umorului de-a dreptul idiot.

— Să-l împușc, domnule Lavoie? Întrebă politicos Matthews, îndreptând cu o mână fermă țeava pistolului înspre bărbatul din stradă.

— Nu!

Femeia fusese cea care răspunsese, cu o voce sugrumată de groază și disperare.

— Nu-l împușca!

Trecu împleticindu-se pe lângă Alex, își dădu jos masca și se așează fix în fața haiducului închipuit, blocându-i în mod efectiv ținta lui Matthews.

— Ce faci, Gerald? strigă ea.

Într-o străfulgerare de recunoaștere, Alex își dădu pe dată seama cine era bețivul din mijlocul străzii. Gerald Archer, tânărul marchiz de Hutton. Alex avusese nenorocul să-l întâlnească de mai multe ori după moartea tatălui său, cu mai puțin de un an în urmă, ocazie cu care tânărul intrase în posesia titlului. Hutton era un adevărat uragan de aroganță și imaturitate și se părea că în seara aceasta era în formă maximă.

Privirea lui Alex se îndreptă spre cei doi bărbați care încă stăteau în spatele marchizului. Îi recunoscuse și pe aceștia. George Fitzherbert, viconte de Seaton, și Vincent Cullen, baron de Burleigh.

— Era să cad pe spate când te-am văzut adineauri, Ang. Te salvez de secătura asta care te-a sechestrat.

Hutton chicoti și ridică pistolul, fluturându-l în fața femeii.

— Așa face un frate bun, nu?

Se uită în spate, la prietenii lui, pentru confirmare.

Aceștia își ridicau propriile sticle într-un toast, dar Alex era acum prea ocupat ca să se uite la ei, privind-o în schimb lung pe femeia în rochia aurie.

Privind-o pe Angelique Archer.

Pentru că nu avea cine altcineva să fie. Nu o cunoscuse niciodată personal pe sora marchizului de Hutton, deși zvonurile și bârfele despre Lady Angelique care animaseră clubul lui în anii precedenți îi dădeau senzația că o știa dintotdeauna. Sau cel puțin cunoștea personajul controversat creat de limba ascuțită a societății.

Ca singură fiică a bătrânului marchiz de Hutton, se zvonise ar fi avut o zestre colosală, o sumă care o puneă în aceeași ligă cu unele dintre moștenitoarele americane, sosite de curând pe țărmurile britanice. Zestre care, împreună cu titlul familiei, ar fi trebuit să o plaseze printre cele mai râvnite debutante din Londra.

Totuși, în singurul sezon la care luase parte, niciun bărbat nu îi ceruse mână. Cel puțin, nu în mod oficial. Alex auzise tot felul de speculații în legătură cu motivul pentru care nu reușea să găsească un soț potrivit. Nici măcar unul nepotrivit, că veni vorba.

Era frigidă. Fusesse cândva amanta cuiva. Era simplă la minte. Avea preocupări mult prea intelectuale. Era stearpă. Avea un copil din flori.

Singurul aspect asupra căruia bârfitorii se părea că se pusese de acord era faptul că Lady Angelique era ciudată, rece, detașată și absolut nesociabilă. Fusesse poreclită la unison Fecioara de Piatră.

Alexander ascultase, cum făcea întotdeauna, dar nu acordase prea mare importanță poveștilor pentru că, fără o confirmare, astfel de absurdități aveau prea puțină valoare pentru el. Apoi societatea se mutase la un subiect de bârfă mai interesant, iar Angelique Archer fusesse dată uitării. Totodată Alex știa că dispăruse din societate, cu mult înainte ca moartea tatălui ei să îl transforme pe fratele ei mai mic în noul marchiz.

Atunci, de ce apăruse dintr-odată în mijlocul celui mai notoriu salon de jocuri de noroc din Londra? Dumnezeuule

mare, femeia asta devenea din ce în ce mai fascinantă cu fiecare clipă.

— Cât ai băut în seara asta? se rățoi Lady Angelique, dând la o parte cu o plesnitură pistolul pe care fratele ei încă i-l flutura în fața nasului.

Arma căzu pe pavaj, cu zgomot.

În lumina felinarelor, Seaton se tăvălea de răs.

— Ai face bine să-i răspunzi, Hutton! zise el.

Alex știa că femeile îl găseau pe viconte atrăgător, dar freza sofisticată și hainele pompoase nu-i puteau ascunde îngâmfarea crasă.

Angelique ridică privirea, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că fratele ei nu era singur. Apoi se dădu înapoi, de parcă ar fi fost lovită. Tot sângele i se scurse din obraji.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că ești și tu aici, Seaton, zise ea.

— Chiar așa? Pentru că eu nu mi-aș fi închipuit niciodată că aș putea să te găsesc pe o alee întunecată, în fața unui club de jocuri de noroc, în mijlocul nopții.

Privirea îi alunecă peste rochia lui Angelique și se opri exact acolo unde se așteptase Alex.

— Măi, măi, dar ce rochie avem! Aproape să nu te recunosc.

Seaton nu părea să fie nici pe jumătate atât de beat ca prietenul lui.

Tânărul marchiz se clătină pe picioare, înainte să se întoarcă cu o expresie încruntată înspre prietenul lui.

— Asta-i soră-mea, Seaton! mârâi el.

Făcu un efort să se îndrepte, atât cât era în stare.

— Și, dacă vrei să știi, nu cred că am băut încă suficient.

— Cred că tânărul lord ar trebui dus acasă, înainte să omoare pe cineva.

Alex păși în lumină, pierzându-și răbdarea cu Hutton și cu întreaga poveste.

— Nu am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Lavoie.

Lady Angelique părea să-și fi regăsit vocea, deși

părea ușor sugrumată.

— Sunt conștient de asta. Dar nu înseamnă că n-o să-l primești.

Trecu pe lângă ea.

— Fratele dumitale aproape că m-a împușcat și a fost la un pas să te împuște și pe dumneata. Sincer, asemenea idioțenie mă deranjează.

— Tu!

Hutton își îndreaptă sticla spre Alex și o prinse pe Angelique de braț.

— Tu ai face bine să stai departe de soră-mea. Tu cu inen... iten... intențiile tale ticăloase.

— Nu e cazul să te amesteci. Este o chestiune de familie, domnule Lavoie.

Lady Angelique reuși să se smulgă din strânsoarea lui Hutton.

— Nu și când se petrece în fața clubului meu, o contrazise Alex. În cazul ăsta, devine problema mea. Dar mi s-a spus că mă pricep foarte bine să rezolv problemele.

— Poate c-ar fi mai bine să plecăm?

Sugestia veni din partea bărbatului mai firav, Burleigh, care începea să devină agitat. Era aproape o versiune mai slabă și mai pricăjită a lui Hutton, cu același păr blond și aceeași bărbie îngustă. Îi lipsea însă aerul de importanță pe care Hutton îl flutura asemenea unui berbec de atac.

— Nu vrem să creăm probleme, adăugă Burleigh, trăgând nervos de un ac din lavaliera de la gât.

Poate că unul din netoții ăștia avea totuși un dram de minte.

— Eu aș zice că-i un sfat bun, spuse Alex.

— Eu nu plec! zise Hutton, cu limba împleticindu-i-se în gură. Și... și... și te provoc!

— Te rog, nu face asta! spuse Alex.

Apoi se întoarse și li se adresă lui Burleigh și Seaton:

— Cred, domnilor, că ar fi înțelept să-l duceți pe prietenul vostru acasă, înainte să facă ceva ce o să regretăm cu toții. Haina aia pe care o poartă pare nouă. Și

scumpă. N-aș vrea să i-o stric. Aveți idee cât de greu se scot petele de sânge de pe un material atât de fin? Și o să valoreze mult mai puțin dacă o să aibă găuri de glonț sau de sabie. Sau ambele.

— Nu plec nicăieri până nu-ți iei mâinile jegoase de pe sora mea! urlă Hutton. Seaton și Burleigh, sunteți secunzii mei.

— Știi că mama nu este de acord cu duelurile, spuse Burleigh. Nu i-ar plăcea să afle că am fost implicat într-unul.

Seaton râse disprețuitor.

— Atunci, Burleigh, poate c-ar trebui să dai fuga acasă, ca un băiețel cuminte, și să lași treaba asta în seama bărbaților.

— Nimeni nu fuge nicăieri! declară Hutton. Rezolvăm treaba asta ca niște gentlemani.

— Gândește-te bine, milord, înainte să răspunzi cererii tânărului dumitale prieten, spuse încet Alex. Pentru că eu nu sunt gentleman. Iar cadavrele se umflă ceva de groază pe vremea asta, după o zi sau două în Tamisa.

Burleigh scoase un geamăt chinuit și-și dresе vocea:

— Nu vrea să vă jignească. Și-a băut doar mințile.

Îl înghionti pe Seaton.

— Nu-i așa?

Pe chipul lui Seaton era o expresie dură, neplăcută. Luă încă o gură din sticlă.

— Poate.

— Hai să plecăm și să uităm de această neînțelegere.

Burleigh se uita, pe rând, la cei trei bărbați.

Seaton își băgă sticla în haină și păși în fața lui Alex, atât de aproape încât Alex simți că încep să-l usture ochii de la aburii de alcool din respirația acestuia.

— Pe mine nu mă sperii, mârâi Seaton.

— Mmmm, fu singura reacție a lui Alex.

— Nu numai că o să moștenesc un ducat, dar sunt client regulat la clubul de box al lui Jackson, să știi! continuă Seaton, cu pieptul umflându-i-se la fiecare cuvânt în timp ce strângea pumnii. Am adus oameni mai ceva ca tine în genunchi. Și o să-mi facă mare plăcere să... *iiip!*

Alex scosese cuțitul, cel pe care fratele lui i-l dăduse când împlinise doisprezece ani și pe care îl avea întotdeauna asupra lui. În clipa următoare, vârful lamei late împungea carnea moale din abdomenul lui Seaton, iar materialul pantalonilor începea să cedeze, încet, încet, sub lama ascuțită. Știa foarte bine că Lady Angelique nu putea vedea ce face.

— Cred, milord, că te pregăteai să spui că îți va face mare plăcere să-ți conduci prietenul acasă.

Alex răsuci o idee cuțitul.

— Regulile de pe aici nu sunt nici pe departe atât de civilizate ca cele de pe Bond Street, cu care ești obișnuit.

Fața lui Seaton pălise, însă acum deveni aproape vânătă.

— Pleacă acum, milord, înainte ca alt glonț rătăcit să mă sperie și să-mi facă mâna să-mi alunece. Mă ocup eu de lordul Hutton.

Hutton răcni ceva neinteligibil și înaintă, împleticindu-se, spre ei, dar Burleigh reuși să-l prindă de mâneca hainei. Marchizul își pierdu echilibrul și ateriză pe spate, pe pavaj. Sticla i se rostogoli din mână și urmă un șuvoi de înjurături, în timp ce Hutton o apucă în patru labe după ea.

Seaton dădu înapoi, trăgând de poalele hainei ca și cum ar fi încercat să-și îndrepte orgoliul șifonat.

— Hutton îți aparține, zise el printre dinți, iar Alex nu ar fi putut spune dacă vorbise cu Lady Angelique sau cu el.

Seaton se îndepărtă și Burleigh încerca să-l ajute pe marchiz să se ridice, dar Hutton îl dădu la o poarte.

— N-am nevoie de ajutorul tău! mârâi el.

Reuși în cele din urmă să-și strângă degetele murdare în jurul sticlei.

Burleigh ridică privirea, cu o expresie de neputință.

— Du-te!

Angelique fusese cea care vorbise, cu voce frântă.

— Mă ocup eu de fratele meu.

— Dar, milady...

— Du-te! repetă ea.

Privirea lui Burleigh se îndreptă spre Alex, de parcă ar

fi căutat confirmare. Sau permisiune. Alex își simți buza curbându-i-se. Cu un gest discret, strecură cuțitul înapoi în teaca din haină și ridică din umeri.

— Ai auzit ce-a spus doamna.

Burleigh se uită la Hutton, care încerca acum să se ridice în picioare. Părea că ar fi vrut să spună ceva, apoi însă oftă adânc și se răsuci pe călcâie, după care silueta firavă i se pierdu în bezna de dincolo de oaza de lumină a felinarelor.

Marchizul reușise în sfârșit să se ridice în picioare și stătea acum clătinându-se, răvășit și murdar.

— Te provoc la duel! Ești... Ești...

Renunță să-și termine propoziția. Privi din nou în spate, căutând susținere, și o expresie de confuzie îi apărură pe chip, ca și cum ar fi fost surprins că rămăsese singur.

— Nu provoc pe nimeni, spuse Alex. Te duci acasă. Acolo o să te trezești. Găsește niște cafea. Și poate și niște decență și respect de sine. Și, după ce faci toate astea, poți să-i ceri scuze surorii tale.

— Ce-ai zis?

Hutton se năpusti furios asupra lui Alex.

Angelique scoase un țipăt speriat.

— Gerald...

— Sigur nu vreți să-l împușc, domnule Lavoie? Întrebă Matthews, de pe capră. Face tare multă gălăgie.

— Așa-s copiii, oftă Alex.

— Cum mi-ai zis? Întrebă Hutton.

Scăpă iar sticla din mână și strânse pumnii.

— O să-mi dai socoteală pentru asta. Hai, băieți! Să-l batem! strigă el, uitând, se pare, că rămăsese singur.

— Gerald, încetează! îi ordonă Angelique. Te faci de râs.

— Domnule Lavoie? Întrebă din nou Matthews cu speranță în glas, ridicând pistolul.

— Nu-l împușca, îi spuse Alex vizitiului, oftând din nou.

Hutton se apropie împleticindu-se și schiță o lovitură înspre capul lui Alex. Alex se lăsă în jos.

— Lașule! behăi Hutton, lovind din nou în direcția lui Alex.

Alex făcu elegant un pas într-o parte.

— Îți cer scuze în avans, milady, spuse el, ferindu-se în timp ce Hutton aruncă un alt pumn care nu-și găsi ținta, și se prăvăli în față.

— Pentru ce? întrebă Angelique, în timp ce fratele ei se ridica, pregătindu-se pentru un alt asalt.

— Pentru asta.

Pumnul lui Alex îl izbi pe Hutton fix în tâmplă, trimițându-i o undă de șoc în susul brațului. Marchizul se prăbuși asemenea unui sac de pietre. Alex se strâmbă și-și flexă mâna. La dracu'! Trebuia să găsească niște gheață, până a doua zi dimineța.

— L-ai omorât? întrebă Angelique cu voce stinsă, privind în jos, spre grămada nemișcată în care se prăbușise fratele ei.

— Firește că nu l-am omorât, răspunse Alex, surprinzându-i expresia șocată. Nu omor aristocrați decât în zilele de marți și joi. Sincer, ai mare noroc că astăzi e sâmbătă.

Angelique clipi, apoi roși, iar culoarea din obraji îi era intensificată de lumina felinarelor. Și o prindea cu mult mai bine decât paloarea de mai devreme.

— Ar fi trebuit să-l împușcăm pe cățelandru, cu titlul lui cu tot, își dădu cu părerea Matthews de pe capră, părând profund nemulțumit. Nu cât să-l omorâm, nu. Doar cât să-i dăm ceva mai permanent decât o durere de cap ca să-și amintească bunele maniere data viitoare când dă buzna în dulăpiorul cu lichior al lui tată-său.

— Poate data viitoare, mormăi Alex.

Lângă el, Angelique încă se mai uita la fratele ei. Marchizul beat sforăia acum de mama focului, cu sticla lângă el, din care se scurgea alcool pe umărul hainei scumpe. Fața lui deja trăda consumul exagerat de alcool, pe o perioadă îndelungată – chipul îi era moale și buhăit, avea pungi sub ochi și nasul roșu. Dacă nu se omora singur cu băutura, atunci târfele și drogurile și orice altceva se

asocia în mod obișnuit cu bețivii aveau să-i vină de hac. Alex văzuse povestea asta de prea multe ori.

Făcu o grimasă, dar reuși, în mare, să-și ascundă dezgustul.

— Din nou, îmi cer scuze pentru măsurile extreme, spuse el, privind-o cu atenție pe Lady Angelique, în timp ce-și aștepta vizitiul.

Era prima dată când avea ocazia să o privească pe îndelete, fără mască. Felinarele din stradă îi conturau pomeții înalți, care aruncau umbre adânci peste maxilar. Ochii mari și albaștri, cu gene negre, erau subliniați de un nas drept și de sprâncene arcuite. O frumoasă constelație de pistrui era împrăștiată pe nasul și pe obraji care fuseseră ascunși până acum.

Nu ar fi putut fi considerată frumoasă - avea trăsături prea pronunțate, structura osoasă era prea austeră pentru un cuvânt atât de lipsit de substanță. Alex căută un cuvânt mai potrivit, care să-i cuprindă totodată aerul rezervat și inteligența extraordinară. *Uluitoare* s-ar fi potrivit. *Izbitoare* era mai bun.

— Eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze, în numele fratelui meu, domnule Lavoie.

Gura generoasă a lui Lady Angelique era strânsă într-o line tristă.

— De obicei nu este atât de...

— Comportamentul fratelui dumitale nu a fost vina altcuiva decât a lui personal. La fel ca acela al însoțitorilor săi, spuse Alex. Și, asemenea lor, este singurul care poate răspunde pentru el.

— Chiar și așa...

— Nici pomeneală. Fratele dumitale este marchiz. Are o răspundere, atât față de sine, cât și față de familia lui. Din câte știu, aveți frați mai mici?

Alex își amintea vag că existau niște gemeni în familie.

— Da, spuse Angelique încet. Gregory și Phillip. Au doisprezece ani. Merg la Harrow.

— Ah. În cazul ăsta, bine că sunt departe.

— Da, spuse ea, cu voce stinsă. Asta e bine.

— Dorești să îl duci pe fratele dumitale undeva anume?

Alex, personal, era de părere că o săptămână în care să fie închis într-un hambar, sau poate chiar într-o temniță, i-ar fi prins bine marchizului. Dacă ar fi fost în York, în micuța colonie în care crescuse Alexander, l-ar fi lăsat bucuros pe răzgâiat în mijlocul pustiei, ca să iasă singur de acolo.

— Acasă.

Acum părea doar infinit de tristă.

— O să-l duc acasă. O să-l curăț.

Alex simți o strângere de inimă pentru această femeie, deși avu grijă să nu o arate. Era foarte sigur că ultimul lucru pe care și-l dorea era mila cuiva. Nu puteai să-ți alegi familia, și cu siguranță nu-i era ușor cu un asemenea imbecil pe cap. Chiar și așa, era evident că-și iubea fratele, cu toate defectele lui.

Marchizul de Hutton nu avea idee cât era de norocos.

— Haide, Matthews! spuse brusc Alex, în clipa în care vizitiul veni lângă ei. Să-l băgăm pe lordul Hutton în trăsură, ca să fim siguri că ajunge întreg acasă.

Capitolul 3

Când Alexander Lavoie îi ceruse baronului Daventon să-și ia mâna de pe sânul ei, Angelique crezuse că noaptea nu putea merge mai prost.

Cât de amarnic se înșelase!

Pentru că acum, Alexander Lavoie, cu ajutorul vizitiului cu ochi de oțel și expresie tăioasă, îl întindea pe fratele ei, lipsit de cunoștință, pe canapeaua de pluș a trăsurii lui, având grijă să evite saliva care i se scurgea din colțul gurii precum și noroiul și balega de cal cu care era mânjită partea din spate a hainei lui Gerald.

Deși avusese grijă să întindă o bucată mare de pânză

peste tapiserie, înainte să-l trântască pe fratele ei înăuntrul trăsurii.

Angelique se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să-și ia câștigul din acea seară și să meargă direct în port, unde să-și plătească drumul până în America. Sau în Africa. Sau în India. Sau în orice alt loc spre care pleca prima corabie, la prima oră. Ideea de a lăsa pur și simplu totul baltă era fantastic de tentantă.

Dar nu putea întoarce spatele responsabilităților pe care le avea. Nu-i putea părăsi pe gemeni. Și nu-l putea părăsi pe Gerald. Angelique Archer nu dădea bir cu fugiții atunci când situația devenea dificilă. Niciodată.

Așa că iat-o acum ținând frâiele cailor, în timp ce Lavoie și vizitiul lui se luptau cu trupul greoi al fratelui ei care sforăia și din a cărui gură curgeau bale.

Își sprijini fruntea de gâtul solid al animalului de lângă ea. Angelique își vându-se de mult iapa și cei trei armăsari pe care familia ei îi ținuse drept cai de călărie, la fel și trăsura, și echipajul.

Acum, când trase în nări mirosul atât de cunoscut, fu surprinsă să constate cât de mult îi lipseau. Cât de mult tânjea după plăcerea simplă, necomplicată, pe care ți-o oferea o plimbare la galop.

— N-o să plece nicăieri, milady.

Cuvintele o smulseră din reveria tristă. I se adresase vizitiul, Matthews, așa îi spusese Lavoie, cu vocea ușor întretăiată din cauza efortului.

— Dar vă mulțumesc oricum.

Angelique clipi. Vocea lui blândă, caldă, contrasta puternic cu asprimea și ascuțimea feței.

— Cu plăcere, murmură ea, lăsând hățurile.

— Încotro, milady? întrebă bărbatul.

„La capătul pământului”, ar fi vrut să-i răspundă. Nu prea o interesa care capăt anume, atâta timp cât nimeni nu o putea găsi acolo.

— În Bedford Square.

— Prea bine.

Matthews dădu din cap și urcă pe capra trăsurii,

oprindu-se o clipă să bage la loc pistoalele care rămăseseră încă afară.

O parte haină și cumplită a minții ei, o parte pe care se temea să o examineze mai îndeaproape, se întreba dacă nu ar fi fost oare mai bine să-i fi lăsat să-l împuște pe Gerald. Cum spusese Matthews, doar o rană superficială, ceva care să-l facă, poate, pe fratele ei să înțeleagă gravitatea comportamentului său din acea noapte. Ceva care să-l oprească, să-l abată de pe calea întunecată și distructivă pe care o apucase.

— Milady...

De data aceasta, Lavoie fusese cel care i se adresase.

Stătea lângă portiera trăsorii.

— Te rog dă-mi voie să te ajut să urci. Treapta e destul de înaltă.

Angelique înghiți cu oarecare dificultate și dădu din cap. Se apropie de Lavoie și acceptă mâna pe care acesta i-o întindea.

Simți pe dată dorința de a-și împreună degetele cu ale lui. Simțea căldură și forță sub palma ei și ar fi vrut să fie și ale ei, măcar o clipă.

În schimb, își adună fustele și urcă în trăsură, lăsând mâna lui Lavoie și așezându-se pe bancheta opusă celei pe care era întins fratele ei.

Încerca să-și imagineze ce-o să facă cu Gerald, după ce ajungeau acasă. O să-l lase în hol să doarmă până se trezea din beție, hotărât. Oricum, era mai bine să fie întins pe marmură, în cazul în care ar fi dat la boboci. Cu o săptămână în urmă, Gerald distrusese în felul acesta singurul covor care mai rămăsese în birou.

Angelique își adună ultimele fărâme de mândrie care îi rămăseseră și se pregăti să-i adreseze câteva cuvinte de mulțumire lui Lavoie, înainte ca acesta să apuce să închidă portiera.

— Domnule Lavoie, mă simt obligată să îmi cer încă o dată scuze și să îți ofer sincerele mele mulțumiri...

Se opri brusc în clipa în care Lavoie se aplecă și intra în trăsură, trântind cu zgomot portiera în spate lui. Se așează

lângă ea pe banchetă și lovi de două ori cu podul palmei în plafon. Trăsura se puse în mișcare.

— Ce faci? întrebă Angelique, trăgându-se mai departe de căldura pe care o emana trupul lui, acum lipit de al ei.

Coapsa. Șodul. Umărul lui. Se cutremură, acut conștientă de fiecare centimetru pe care trupurile lor se atingeau.

— M-am așezat în trăsura mea.

Lavoie se întoarse o idee și își făcu de lucru cu fereastra îngustă din dreptul umărului său. Spațiul micuț pe care Angelique reușise să-l creeze între ei dispăru și coapsa lui se lipi și mai mult de a ei.

Încercă să se tragă mai departe, dar nu avea unde să se ducă, decât dacă ar fi trecut pe partea cealaltă și s-ar fi așezat peste trupul lipsit de cunoștință al fratelui ei.

— Te asigur, domnule Lavoie, că mă pot descurca singură cu fratele meu. Nu este nevoie să ne însoțești.

Îl simți mai degrabă decât îl văzu pe Lavoie flexându-și mâna dreaptă.

— Mmmm.

— Nu vreau să te răpesc de la afacerile dumitale.

O ignoră.

Mai încercă o dată:

— Domnule Lavoie, te rog, nu este nevoie să...

— Poate că nu e. Cu toate acestea, o să te însoțesc.

În următoarea secundă se auzi scârțâitul unei balamale și aerul rece al nopții pătrunse în interiorul sufocant al trăsurii.

— Mai bine! exclamă Lavoie, inspirând adânc. Dacă e să mă îmbăt, prefer să o fac cu un whisky de calitate și nu cu vaporii care emană dinspre fratele dumitale.

Își întinse picioarele cât putu mai mult în spațiul înghesuit își împinse cu vârful cizmei gheata plină de noroi a lui Gerald.

Fratele ei mârâi ceva, dar nu se mișcă.

— De cât timp durează asta?

— Ce anume? întrebă sec Angelique.

Știa exact la ce se referea, dar nu voia să vorbească despre acest subiect. Categorical, nu cu Alexander Lavoie.

Lavoie se foi lângă ea, și Angelique îl simți cum o privește.

— Milady...

Era o dojană rostită pe un ton blând, și Angelique strânse din dinți. Nu avea nevoie de mila lui!

— Fratele meu pur și simplu nu își cunoaște limitele, se forță ea să spună.

Îl auzi pe Lavoie râzând înfundat, deși, evident, fără nicio urmă de amuzament.

— Îi iei apărarea.

Propoziția fusese rostită fără niciun fel de inflexiune a vocii, și Angelique nu-și putea de seama dacă vorbele erau acuzatoare sau admirative.

— Este fratele meu, spuse ea, făcând un efort pentru ca vocea să nu o trădeze. Nu-ți poți abandona un frate, chiar dacă nu ia cele mai înțelepte decizii. Dar presupun că dumneata nu poți înțelege asta, nu-i așa?

Îl simți încordându-se lângă ea, apoi trupul păru să i se relaxeze din nou.

— S-ar putea să fii surprinsă.

Angelique se îndoia.

— E tânăr.

— Și totuși, alții la vârsta lui...

Lavoie se opri.

— N-o să trăiască prea mult dacă va continua să bea în felul ăsta, fu tot ceea ce murmură în cele din urmă.

— Mulțumesc, domnule doctor. Nici nu mi-aș fi dat seama, dacă nu-mi spuneți.

Angelique privi pe fereastră, fără să vadă însă nimic.

— Pentru ce sunt banii? Întrebă brusc Lavoie. Banii pe care i-ai câștigat la clubul meu în seara asta. Și în serile precedente.

— Ce contează? Întrebă Angelique, fără să se întoarcă.

— Nu contează. Atâta timp cât nu și-i toarnă frate-tău pe gât.

Angelique se întoarse ca un resort spre Lavoie, neîndrăznind să spună nimic preț de câteva clipe.

— Crezi că i-aș da bani pentru asta? reuși în cele din urmă să spună, după ce-și recăpătă vocea. Crezi că mie-mi place toată povestea?

O privi lung.

— Nu.

— Atunci, de ce faci o asemenea presupunere?

Era furioasă.

— Nu fac nicio presupunere. Încerc să înțeleg. Dacă ești în dificultate, milady, te rog, dă-mi voie să te ajut.

Poftim, iar îi oferea ajutor! Preț de câteva clipe cumplite, Angelique aproape că cedă impusului de a-i spune totul acestui străin. Fu cât pe-aci să-i spună despre avocații care le intrau în casă, cu expresii întunecate și avertismente sumbre și fără nicio explicație plauzibilă în legătură cu motivul pentru care tatăl ei începuse să vândă pe ascuns bunurile familiei Hutton, rând pe rând, cu cinci ani în urmă. Fără să aibă habar unde ar putea fi acum toți banii rezultați din aceste tranzacții, o adevărată avere. Fu cât pe-aci să-i explice cum ea, Angelique, nu reușise să descopere nici cel mai mic indiciu. I-ar fi putut spune despre felul în care fratele ei nu manifestase nici cel mai mic interes de a o ajuta, despre cum nici nu-i păsase măcar, atâta timp cât avea bani pentru următoarea halbă și următoarea târfă.

Dar nu-i spuse.

Nimeni nu știa. Și nimeni n-avea să știe. Ironia întregii povești era faptul că Gerald, deși cheltuia nepăsător și cu iresponsabilitate crasă puținii bănuți pe care reușea să îi adune, nu avea cum să piardă averea familiei. Fiindcă aceasta părea să fie deja pierdută.

Și, oricât de sinceră ar fi fost oferta lui Alexander Lavoie de a o ajuta, nu exista nimic ce ar fi putut face proprietarul unui club de jocuri de noroc. Lavoie nu-i putea spune unde anume dispăruse averea familiei. Nu-i putea spune cum să o recupereze. Nu-l putea transforma pe fratele ei în ceva ce nu era.

Angelique încă îi simțea privirea ațintită asupra ei în întunericul brăzdat din când în când de lumina unui felinar.

Nu mă poți ajuta, îi spuse.

— Mm.

Nu știa dacă era de acord cu ea sau o contrazicea.

În fața lor, fratele ei se zvârcoli și scoase un geamăt puternic, apoi se prăbuși înapoi în nesimțire.

Lavoie scoase un fel de mârâit din fundul gâtului.

— Atunci, poate că sunt în postura de a face ceva pentru fratele dumitale, în caz că descoperă că are nevoie de ajutor, la un moment dat. Servicii simple, cum ar fi să îl aduc uneori noaptea acasă, dacă e cazul. Ai fi de acord, milady?

— De ce-ai face asta pentru el?

Lavoie își întinse picioarele.

— N-aș face-o pentru el. Ci pentru dumneata.

Angelique simți o căldură stranie ridicându-i-se în piept.

— Chiar dacă vei alege să refuzi oferta mea de angajare, admirația mea în ceea ce te privește nu va fi diminuată. Mi-ar plăcea să cred că ți-aș putea rămâne prieten.

Își puse o mână pe genunchi, cu degetele răsfirate.

Căldura din pieptul lui Angelique începu să se extindă.

— Spune-mi ce știi despre prietenii fratelui dumitale. Burleigh și Seaton.

Orice urmă de căldură dispăru dintr-odată, și Angelique își simți stomacul întorcându-i-se pe dos, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era menționat numele lui George Fitzherbert, viconte de Seaton. Așa cum se întâmplase în clipa în care îl văzuse pe stradă, în spatele fratelui ei. Apoi însă George dispăruse, și fratele ei încercase să atace un presupus asasin și, cu toată povestea, uitase de Seaton. Acum însă, același presupus asasin îi pusese o întrebare la care nu voia să răspundă. Prefera să vorbească despre problemele cu băutura ale fratelui ei. Dumnezeule, prefera să vorbească despre mâna baronului Daventon pe sânul ei.

— Milady? o îmboldi Lavoie. Burleigh și Seaton?

— Nu îi cunosc, mormăi ea.

Nu era chiar o minciună. Tatăl ei și fostul baron de Burleigh fuseseră extrem de apropiați, iar prietenia dintre fiii lor era un rezultat al acestei apropieri, chiar dacă vicontele era cu vreo câțiva ani mai în vârstă. Cât despre Seaton, crezuse că-l cunoaște mai bine decât oricine altcineva. Până când descoperise că nu-l cunoștea deloc.

— Iar minți, milady.

Angelique, spre ușurarea ei, se simți cuprinsă de un nou val de furie. Auzi la el câtă aroganță! Se întoarse cu fața spre Lavoie, încercând să-i distingă expresia în umbră.

— Da. Mint.

Șuierase cuvintele printre dinți.

— De ce?

Nu părea cătuși de puțin afectat de aciditatea ei.

— Pentru că, pe toți dracii, nu este treaba dumitale!

Aproape că o auzi pe mama ei exclamând șocată în fața utilizării unui astfel de vocabular. Dar, pe toți dracii, se simțea răcorită. Ar fi trebuit să folosească mai des expresia asta. Pe toți dracii!

Lavoie continuă să o privească încă vreo câteva momente, apoi ridică din umeri și se sprijini de spătarul banchetei. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

— Asta e tot? Întrebă dintr-odată Angelique.

— Poftim?

— Nu mă mai interoghezi?

Lavoie scoase un mârâit înfundat.

— Nu, milady, nu te mai *interoghez*.

— Râzi de mine.

— Puțin.

— De ce? sări ea, simțindu-se ușor caraghioasă. Nu interoghezi oameni decât în zilele de vineri?

Lavoie râse, și sunetul plin al râsului lui îi mângâie pielea.

— De duminică, dacă ții să știi. Dar, dacă aș dori să te interoghez mai departe, n-aș face-o într-o trăsură în mers.

— Dar cum? M-ai duce în temnița care sunt sigură că

se află sub clubul dimitale? spuse Angelique, cu vocea încărcată de sarcasm. M-ai lega de mână și de picioare pe roată și m-ai întinde până ți-aș spune tot ce vrei să afli?

— Nu este tocmai procedura la care mă gândeam.

Nu mai râdea, voce lui căpătase acum o cu totul altă inflexiune.

— Și nu te-aș lega ca să obțin ceea ce vreau. Decât dacă, firește, ai insista. În cazul ăsta, aș face orice.

Angelique simți dintr-odată că nu este suficient aer în trăsura. Ar fi trebuit să fie îngrozită. Scandalizată. În schimb, un val de căldură arzătoare o cuprinse și își simți bătaile inimii în urechi. Și simțea fiori ciudați ridicându-i-se din abdomen și răspândindu-se... peste tot.

Trăsura se zgâlțâi, răsturnând-o pe Angelique peste Lavoie. Întinse din instinct o mână ca să se echilibreze, însă aceasta ajunse pe piciorul lui. Îi simți mușchii tari ca piatra sub materialul pantalonului. Îl auzi trăgând cu putere aer în piept. Își trase repede mâna și și-o ascunse între fuste, făcând eforturi să respire normal.

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea, fără să știe exact pentru ce anume își cerea scuze.

Dar nu putea să-l atingă pe bărbatul acesta și să spere că-și mai putea păstra controlul. O făcea să-și piardă concentrarea. O amețea. Parcă orice altceva dispărea în jurul lui.

— Nu e nevoie de scuze, milady, răspunse el. Eu sunt cel care trebuie să-și exprime regretul pentru faptul că vorbele mele te-au făcut din nou să te simți inconfortabil.

„Decât dacă, firește, ai insista. În cazul ăsta, aș face orice”.

Angelique trase aer în piept ca să se calmeze, simțindu-și trupul încercat de cele mai bizare și necuviincioase senzații. Dumnezeuule, ce era cu ea?

Erau vorbe la care se putea aștepta din partea patronului unui club de jocuri de noroc. Un loc în care femeile bogate și plictisite veneau ca să se distreze. Un bărbat ca Lavoie avusese cu siguranță sute de amante, și nu avea nicio îndoială că se pricepea la fel de bine la

sporturile din așternut pe cât se pricepea să-și conducă afacerea. Spusese acele cuvinte ca să o șocheze, știa, și le meritase. Se purtase ca o scorpie și asta fără niciun drept, ținând seama că bărbatul de lângă ea o ajuta chiar în acele momente.

— Domnule Lavoie, eu...

Se auzi o bufnitură de deasupra, apoi vocea înfundată a lui Matthews o întrerupse, înainte să fie nevoită să-și termine ideea.

— Aproape am ajuns, spuse vizitiul. Vreți să opresc în față? Sau să ocolesc și să intrăm prin spate?

— Cred că e de preferat ca milord să folosească intrarea din față, Matthews. Mă tem că orice altceva ar trezi suspiciuni, în cazul în care ne vede cineva, răspunse Lavoie, cu calmă eficiență.

Revenirea bruscă la realitate fu îndeajuns ca să o smulgă din nebunia care pusese stăpânire pe ea.

Trăsura viră brusc, caii încetiniră și, în câteva momente, echipajul opri cu scârțâit. Lavoie deschise portiera și ieși grațios, întinzându-i mâna lui Angelique.

Strângându-și în mână fustele și săculețul, Angelique îi permise să o ajute.

— Iese cineva din casă să te ajute? o întrebă Lavoie, privind înspre ferestrele întunecate.

— Nu.

Singurul servitor care le rămăsese era bătrâna și mult prea muncita Tildy, și să o trezească acum ar fi fost un gest nu doar inutil, ci și crud. Menajera lor abia dacă reușea să ducă sus o găleată plină pe jumătate cu cărbuni, darămite să-l care pe marchizul beat mort.

Matthews apăru lângă ei.

— Doriți să-l ducem pe domnul marchiz înăuntru, milady?

Angelique dădu din cap, simțindu-se dintr-odată epuizată. Nu-și mai dorea decât să urce în dormitorul ei, să-și scoată hainele grele de pe ea și se vâre în pat, sub o grămadă de pături.

— Pune-l în hol. Pe pardoseală. Acolo nu are unde să

cadă și nici nu are ce să... murdărească. O să-i aduc o pătură.

Matthews ridică din umeri și intră în trăsură.

Lavoie și vizitiul reușiră împreună să-l scoată pe Gerald din trăsură și să-l urce cele câteva trepte.

Angelique le deschise ușa, apoi traversă holul familiar și întunecat, în care era aprinsă o singură lumânare. O lumânare ieftină, din seu, care sfârâia de mama focului și nu producea prea multă lumină. Ceea ce, în cazul de față, era un avantaj, fiindcă ascundea faptul că în tot holul nu mai era decât extrem de puțină mobilă.

Angelique așează lumânarea pe măsuța mică, decorativă, care încă le rămăsese și privi cum Lavoie și vizitiul îl întind cu grijă pe Gerald pe marmura de pe jos.

— Sigur nu doriți să-l ducem sus? întrebă Matthews, uitându-se la fratele ei, care zăcea grămadă.

— Sigur, mulțumesc.

Nu voia să vadă nimeni restul casei. Holul era suficient de rău – restul casei fusese de mult despuiat de orice veșmânt de valoare.

Vizitiul ridică din umeri.

— Bine atunci. Mă găsiți afară când terminați, domnule Lavoie.

Matthews ieși și se îndreptă spre trăsură, lăsând-o pe Angelique singură cu Lavoie.

Îl privi cu oarecare teamă, neștiind ce ar fi putut spune unui presupus asasin care o condusesese acasă de la un club de jocuri de noroc, îi oferise o slujbă și stătea acum în fața ei, în holul cufundat pe jumătate în întuneric.

— Domnule Lavoie...

— Nu-mi place să te știu singură în casa asta, spuse el brusc, speriiind-o.

— Nu sunt singură, răspunse Angelique. Am... servitori.

Ei bine, avea cel puțin unul.

— Și este și Gerald aici, desigur.

— Desigur.

Buza i se încreți ușor în timp ce privirea îi alunecă

spre fratele ei, întins pe pardoseala de marmură.

— Nu știu dacă ai observat, dar fratele dumitale nu și-a venit încă în fire. Și nu am remarcat să existe un vreun servitor pe aici.

Un nou val de extenuare aproape că o făcu să se clatine pe picioare.

— Gerald o să fie bine. Și eu la fel. Totul va fi bine, domnule Lavoie.

— Mm.

Scoase acel mârâit din adâncul gâtului pe care Angelique începea să-l deteste.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în seara asta, domnule Lavoie. Sincer, îți sunt recunoscătoare. Dar nu mai am nevoie de dumneata. Mă pot ocupa singură de toate de acum încolo și...

— N-ar trebui să fii nevoită să o faci.

În flacăra pâlpâitoare a lumânării, ochii lui erau aurii și adânci. Ajunse lângă ea dintr-un singur pas.

— Nu ar trebui să...

Lăsă fraza neterminată, cu cea mai stranie expresie pe chip.

— Să ce?

Cuvintele i se opriră în gât. Era atât de aproape de ea încât îi simțea căldura trupului, aroma vagă de tutun și whisky și de ceva mai întunecat.

— Să fii singură.

Îi luă mâna, o aduse în dreptul buzelor și i-o sărută.

Angelique simți cum i se usucă gura, și senzația de dorință o cuprinse din nou, ca o flăcără sălbatică.

— Îmi place să fiu singură, zise ea, dându-și seama că vocea îi tremura la fel de tare ca trupul.

Lavoie ridică încet capul și-și desprinsese degetele dintr-ale ei.

— Minți, șopti el blând.

Mâna ei era în palma lui. Putea să și-o retragă oricând ar fi vrut. Dar o lăsă acolo.

Pentru că Alexander Lavoie avea dreptate.

Își strânse din nou degetele peste mâna ei și o trase

spre el. Degetele lor se împreună. O ținea captivă, lipită de el.

Își ridică mâna liberă și îi mângâie conturul feței, de la linia maxilarului până pe curbura gâtului. Cu o singură mișcare din încheietură, îi făcu haina să-i alunece de pe umeri.

Angelique tremură o dată, apoi din nou în clipa în care îi simți degetele pe gât –, deși niciodată nu-i fusese mai puțin frig.

Foarte încet, Lavoie se aplecă spre ea, oprindu-se cu gura la doar câțiva centimetri de a ei. Îi simțea respirația pe obraz. Era ținută în loc, temându-se să se miște. Temându-se să nu se miște. Avea să o sărute. Aici. Acum.

Și, Dumnezeu, voia să o sărute. Voia să o sărute și să nu se oprească doar la atât.

Lavoie se mișcă, își înclină capul și îi atinse obrazul cu buzele, o atingere blândă și fugară, care o făcu să închidă ochii.

Apoi dispăru, și aerul rece al nopții invadează spațiul dintre ei, înghețându-i trupul înfierbântat.

Angelique deschise brusc ochii și abia reuși să înghită geamătul de uluire dezamăgită care i se ridică în gât.

Lavoie își desprinsese mâna de a ei și se aplecă, iar în următoarea secundă Angelique simți materialul moale al hainei lui înapoi pe umerii ei.

În acel moment, nu ar fi putut lega o frază coerentă nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

Lavoie făcu un pas în spate și umbrele se adânciră pe chipul lui, pe măsură ce se depărta de lumina slabă.

— Mă tem că nu pot să mai rămân, oricât de mult mi-aș dori. Dar, te rog, spune-mi că o să te gândești la oferta mea.

Vorbea calm, de parcă ar fi discutat despre vreme, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut între ei.

Și ce se întâmplase?

Nimic, își spuse Angelique. Nu se întâmplase nimic.

Dar acest *nimic* o lăsase cu desăvârșire dezorientată, cu trupul în flăcări, cu mințile împrăștiate. Acest *nimic*

produsese un uragan de emoții înăuntrul ei - uluire, încântare, pierdere, uimire. Nu știa la ce să se gândească mai întâi. Sau mai târziu. Sau la ce să nu se gândească.

— Milady?

Ce o întrebase? Dacă o să se gândească la oferta lui? Care ofertă?

Mintea ei încețoșată de dorință făcu un efort să iasă la suprafață și reuși până la urmă să se limpezească suficient cât să-și dea seama că Lavoie se referea la oferta de angajare pe care i-o făcuse mai devreme.

Întrebarea lui o readuse brusc la realitate, cu viteza unui meteorit care cade pe pământ.

În timp ce își imagina că Alexander Lavoie o s-o sărute, uitase complet de fratele ei care sforăia la numai câțiva pași distanță. Uitase că familia ei se afla în pragul ruinei. Își uitase responsabilitățile. Uitase totul.

Vraja și entuziasmul se risipiră, lăsând în urma lor doar sentimentul de vinovăție și nefericire.

Nu era o femeie care se întorsese de la bal la castelul ei dintre nori, însoțită de un Făt Frumos. Era o femeie care se întorsese de la o sală de jocuri însoțită de un posibil asasin și de un frate care își băuse mințile.

Își apăsă mâna pe buzele care încă îi mai tremurau în anticiparea sărutului ce nu avea să vină. Regretul o izbi iute și cu putere.

Nu putea să lucreze pentru Alexander Lavoie. Niciodată.

Nu numai că aflase în această seară cumplita realitate a vieții ei, nu numai că putea examina și evalua totul după bunul său plac. Nu numai atât. Angelique se expusese. Își dezvăluisese vulnerabilitatea pe care făcuse atâtea eforturi să o îngroape sub straturi de îndatoriri și detașare. Își dorise să o sărute și și-o dorise cu o intensitate care o cutremurase. Nu se îndoia nici măcar o secundă că știa și el acest lucru.

— Îmi pare rău, dar nu pot să lucrez pentru dumneata, spuse ea, coborându-și privirea.

— Ah!

Nu spuse nimic preț de câteva clipe.

— Iar te-am făcut să te simți inconfortabil.

— Poftim?

— Nu amestec afacerile cu plăcerile. Nu e bine ca cele două aspecte să împartă același pat, dacă-mi scuzi expresia.

Făcu o pauză.

— Te asigur că, dacă-mi vei face onoarea de a-mi accepta propunerea, relația noastră va rămâne tot timpul strict profesională.

Angelique clipi, încercând să lege un gând coerent.

— Nu asta am... vreau să spun că...

— Vino mâine la club. Dă-mi răspunsul atunci, după ce o să ai timp să te mai gândești.

Nu-i lăsa timp să răspundă, pur și simplu se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Se opri, cu silueta conturată pe fundalul nopții.

— Sper să accepți, Lady Angelique. Cred că noi doi am fi senzaționali împreună.

Capitolul 4

Sediul firmei Chegarre & Associates era situat în agitata Covent Square, la mică distanță de teatrul Drury și de umbra masivă a bisericii St. Paul. Bătrâna casă în care se aflau acum birourile fusese cândva impunătoare, la fel ca piața în care se găsea. Acum tarabele și prăvăliile atrăgeau o cu totul altă populație decât cea care locuise aici cu un secol în urmă. Ofertanți de distracții de tot felul – atât artistice, cât și intime – puteau fi găsiți aici. Traficul era aglomerat la orice oră din zi sau din noapte, oamenii venind aici în căutare de tot felul de servicii. Nu exista nimic ce să nu poți cumpăra, atâta timp cât știai unde să cauți și aveai bani de cheltuit.

Traficul aglomerat le convenea de minune partenerilor de la Chegarre & Associates. Având drept

vecini o casă de proaspăt îmbogățiți într-o parte și un bordel de elită în cealaltă, orele neobișnuite în care se lucra la aceste birouri nu erau niciodată observate și cu atât mai puțin se găsea cineva care să facă vreun comentariu vizavi de acestea.

Alexander Lavoie era partener în această firmă de mai bine de șase ani și nu credea că mai existau multe lucruri care l-ar fi putut surprinde. Șantaj, răpiri, afaceri ilicite, căsătorii în secret, morți inoportune – doar câteva din cazurile pe care i le prezentaseră oameni disperați, care erau chiar și mai disperați să facă cumva ca poveștile lor să dispară cu desăvârșire. Oameni înnebuniți să acopere tot felul de detalii oribile, alegeri proaste, erori de judecată, lăcomie rușinoasă sau pur și simplu idiotenie crasă. Iar partenerii de la Chegarre & Associates erau extrem de pricepuți în a face astfel de probleme să dispară.

Totul contra unor sume exorbitante, firește.

Într-unul din aceste birouri se găsea Alex în momentul în care soarele se ridică pe cerul dimineții, privind în whisky-ul de pe fundul paharului, ticluind.

Cel puțin așa credea că se numea ce făcea el în acel moment, deși nu avea prea multă experiență în acest sens. Era un bărbat de acțiune. Asimila, calcula, acționa.

Deși, seara trecută ar fi făcut mai bine să evite această ultimă parte. Să asimileze, să calculeze, și, pe toți dracii, să-și fi ținut mâinile acasă!

Știuse că era o idee proastă să o atingă pe Angelique Archer. Totuși, fusese la un pas să o sărute.

Ceea ce ar fi fost, cu adevărat, cea mai proastă idee. Nu era o curtezană care venise în clubul lui pentru a-i propune câteva ore, sau poate câteva luni, de plăcere pentru ambele părți. Angelique Archer era o lady.

Și cea mai ispititoare și senzuală femeie care pătrunsese vreodată în viața lui.

Iar partea absolut imposibilă era faptul că părea să nu fie câtuși de puțin conștientă de acest amănunt.

Fusese în mod intenționat brutal în comentariile pe care le făcuse, și nu doar o dată, dar, privind acum în

retrospectivă, se întreba dacă nu cumva fusese o încercare subconștientă de a crea o barieră între ei. O încercare de a-și aminti că era mai bine pentru ea să păstreze distanța. Că veneau din lumi diferite.

Doar că reacția ei la comentariile lui vulgare nu fusese cea la care se așteptase.

„Nu te-aș lega ca să obțin ceea ce vreau. Decât dacă, firește, ai insista”.

Îi auzise respirația oprindu-i-se în piept, îi văzuse ochii aprinzându-i-se.

Iar asta era periculos.

Dar, pe toți dracii din iad, dacă bețivul de frate-său n-ar fi zăcut duhnind la picioarele lor, credea că ar fi...

— Îți dai seama că ăsta e biroul meu, nu?

Alex își ridică privirea din paharul de whisky, atent să nu scape registrul greu pe care îl balansa în cealaltă mână.

— Bună dimineața și ție, ducesă.

Ivory Moore îi aruncă o privire ușor acuzatoare din ușa deschisă și ochii ei căprui se îngustară.

— Sunt persoane care bat atunci când dau de o ușă închisă, zise ea.

— Era devreme. Și nu erai în birou. Știam că n-o să te superi.

Ivory închise bine ușa în urma ei și intră în încăpere, trecând pe lângă Alex și oprindu-se în fața unui dulap de lângă perete, unde începu să examineze colecția de sticle. O ridică în cele din urmă pe cea de whisky și, după o fracțiune de secundă, își turnă o măsură într-un pahar gol.

— Ai omorât pe cineva? întrebă ea, lăsând paharul din mână.

— De ce mă întrebi asta?

— Bei la micul dejun. ăsta nu-i semn bun.

— Bucătăreasa n-a apucat să prăjească ouăle. Și nu, nu am omorât pe nimeni. Deși e posibil să-mi fi trecut prin minte.

Ivory se întoarse și îl privi, sorbind din pahar. Lumina dimineții care pătrundea prin fereastră crea sclipiri aurii în părul ei castaniu și îi făcea tenul perfect să-i strălucească.

Înclină capul înspre registru.

— După cine te uiți?

Registrul masiv din mâna lui Alex conținea secrete, scandaluri și informații personale detaliate despre cele mai proeminente și influente familii din Anglia. Colecția de registre fusese începută de primul soț al lui Ivory, ducele de Knightley, un bărbat foarte puternic și foarte inteligent. Bătrânul duce avusese reputația unui adevărat maestru în rezolvarea problemelor și, după moartea lui, Ivory nu numai că păstrase detaliata lui colecție de informații, dar o și folosisese pentru a fonda extrem de eficientul parteneriat Chegarre & Associates și pentru a continua activitatea răposatului ei soț.

— După marchizul de Hutton, răspunse Alex, întorcându-și atenția spre notițele din fața lui.

— Cel decedat sau noul marchiz?

Ivory își încreți ușor nasul.

— Amândoi, cred.

— Pot să te-ntreb de ce?

Alex ezită. Chiar așa, de ce?

— Am avut norocul să o întâlnesc aseară pe Lady Angelique Archer.

O sprânceană neagră se ridică.

— Ah. Celebra Fecioară de Piatră. Ivory se încruntă. Unde?

— La clubul meu.

— La *clubul* tău? repetă Ivory, nevenindu-i să creadă.

— Exact.

Alex își trecu degetul peste datele notate pe margine.

— Scrie aici că tatăl ei a vândut proprietatea Wooliston acum doi ani.

Ivory se desprinsese de dulăpiorul de care se sprijinea și fustele ei simple, de lână, unduiră încet în clipa în care se apropie de biroul solid, așezat în mijlocul încăperii.

— Da. Fapt care, în sine, nu ar prezenta niciun fel de interes. Doar că, dacă citești mai departe, vei vedea că răposatul marchiz de Hutton a vândut aproape toată averea familiei.

Se opri în dreptul umărului lui Alex.

— Ce căuta Fecioara de Piatră la cubul tău?

— Juca Blackjack, răspunse Alex, distras.

Își coborî privirea peste datele din registru, observând restul proprietăților care fuseseră vândute de Hutton.

— Dumnezeu! Credeam că proprietățile marilor familii au condiții impuse de succesiune, tocmai ca să nu se întâmple așa ceva.

Ivory ridică din umeri.

— Dacă proprietățile astea au fost vreodată astfel, situația a încetat la un moment dat. Toate erau libere.

Alex clătină din cap.

— N-are cum să mai fi rămas mare lucru. Cum a putut marchizul să vândă atât de mult, fără să facă vâlvă? Cu siguranță, ar fi declanșat tot felul de speculații.

— Cea mai mare parte a proprietăților erau în nord, la granița cu Scoția, sau la vest, lângă Țara Galilor. Nu erau case mari sau castele impunătoare, mai mult terenuri agricole și pășuni. Și câteva mine de cărbuni. Astea au fost vândute ultimele, pentru că minele aduceau o contribuție semnificativă venitului familiei Hutton. Dar totul a fost vândut către persoane diferite, în momente diferite, la intervale de timp suficient de mari. În cea mai mare parte.

— Și totuși, tu știi despre asta.

— Soțul meu a cumpărat câteva din minele lui, înainte să ne căsătorim. Mi-a spus că Hutton i-a solicitat discreție totală în legătură cu tranzacția. Mi s-a părut interesant, așa că am ales să... investighez în detaliu. Și am descoperit ce vezi tu acolo, pe pagina aia. Nu știam dacă informațiile aveau sau nu vreo importanță, dar mi s-a părut o situație suficient de ciudată cât să o înregistrez.

— Alderidge a cumpărat o mină de cărbuni? De ce? Se plictisise de viața de pirat?

Ivory se strâmbă la el.

— Cred că vrei să spui viața de *căpitan*. Iar soțul meu crede în diversificare, atunci când vine vorba de investiții.

— Ah, da. Sunt sigur că a învățat asta la școala de piraterie. Niciodată să nu-ți îngropi toate comorile pe

aceeași insulă.

— Nu ai venit aici ca să vorbim despre soțul meu, spuse Ivory, cu o notă de nerăbdare. Ai venit ca să găsești informații despre familia Archer. Și poate ca să afli motivul pentru care Fecioara de Piatră se prostea la masa ta de Blackjack?

— Nu se prostea.

— Dar ai spus...

— *Domina* masa mea de Blackjack. Aș vrea s-o angajez.

Alex citi restul paginii.

— Spune-mi ce știi despre noul marchiz. Fiul. Nu este aproape nimic despre el aici.

— Asta pentru că el este un nimic. Din câte am înțeles, inteligența lui este sub medie, la fel și influența sa politică și orice altceva care nu are legătură cu târfele sau băutura. Chiar și în cazul ăsta, mi s-a spus că băutura rămâne singurul lui talent.

Își așază paharul pe marginea biroului.

Alex își simți buza încrețindu-i-se de dezgust.

— Pe viitor, păstrează pentru tine detaliile despre performanțele la așternut ale lui Hutton, ducasă.

— Tu m-ai întrebat. Stai puțin. Ce ai vrut să spui, mai exact, când ai zis că sora marchizului *domina* masa de Blackjack? Și vrei să o angajezi să facă ce? Sau sunt genul de detalii pe care vrei să le păstrezi pentru tine? întrebă ea, cu prefăcută inocență.

Alex îi aruncă o privire piezișă, deși ideea de a o vedea pe Angelique Archer aplecată peste catifeaua meselor lui de joc îi făcea stomacul să i se strângă.

— Domnișoara l-a ușurat pe baronul Daventon și pe alți vreo câțiva de o sumă considerabilă. Vreau să fie crupierul meu.

— Crupierul?

— În așa fel încât clienții să joace împotriva casei și nu unul împotriva celuilalt. Se pot scoate mai mulți bani în felul ăsta, de cineva care știe ce face. Și Lady Angelique cu siguranță știe.

Puse registrul înapoi în etajeră.

— Spune-mi de ce fostul marchiz a vândut toată averea familiei.

— Sincer, habar nu am.

— Scrie aici că marchiza a murit acum cinci ani. Îți amintești din ce cauză?

— În urma unei boli, parcă. Dar soțul ei a fost ucis de un tâlhar...

— În apropiere de Bath. Da, îmi amintesc că am citit în ziare.

Ivory îl privi lung, cu ochii ei vicleni.

— Vrei cumva să-mi mai spui și altceva, Alex? Ceva ce ai descoperit în legătură cu Fecioara de Piatră și care te-a determinat să vii aici? Dincolo de faptul că este o adevărată maestră a jocului de cărți, desigur.

„Este extraordinară. Și frumoasă. Și singură. Și o vreau. Și nu numai la masa de joc”.

Alex învârti whisky-ul care îi mai rămăsese în pahar, înainte să-l dea pe gât.

Când ridică privirea spre Ivory Moore, expresia îi era controlată.

— Nu este ceea ce pretinde a fi.

— Cam criptică afirmație, chiar și pentru tine, Alex.

— Casa din oraș în care locuiește împreună cu fratele ei e pustie. Are acel ecou al caselor nemobilate și goale. Nu e nimic pe pereți. Nimic pe podele. Nu sunt servitori. Nu sunt focuri în vetre.

— Înțeleg.

Ivory își trecu un deget peste muchia registrului.

— Și când anume ai fost tu în casa ei?

— Azi-noapte.

— Ea știa că ești acolo?

Alex îi aruncă o privire dezgustată.

— Nu m-am dus să dau o spargere.

— Firește că nu. Talentele astea le rezervi pentru biroul meu, zise ea și strânse din buze.

Alex se lăsă pe spate și-și așază paharul gol lângă cel al lui Ivory.

— Fratele ei băuse peste măsură. Avea nevoie de ajutor ca să-l ducă acasă, iar eu îi puteam oferi acest ajutor. Îmi imaginez că trăsura familiei Hutton a fost vândută odată cu obiectele de artă și cu argintăria. Și cu toate minele de cărbuni și pășunile.

Făcu o pauză.

— Înțelegi unde vreau să ajung, ducese?

— Sugerezi că actualul marchiz și familia lui trăiesc în niște circumstanțe oarecum... precare. Deși au reușit să păstreze o fațadă admirabilă.

Alex se duse la capătul bibliotecii Chippendale, frumos ornamentate, care se afla în continuarea rafturilor pe care erau așezate registrele. Își sprijini umărul în bibliotecă și o împinse în lateral, mascând existența rafturilor și conținutului acestora.

— Cu siguranță, fațada a fost plătită cu banii de pe argintărie, spuse el, dus pe gânduri. Dar aş vrea să știu ce s-a întâmplat cu averea pe care bătrânul Hutton a adunat-o sistematic, în secret.

— De ce-ți pasă? E posibil ca marchizul să fi investit banii în altceva. Poate că s-a simțit mișcat să-și dea averea săracilor. Sau bisericii. Știi la fel de bine ca mine că nu e treaba noastră ce alege un om să facă cu banii lui. Doar dacă cineva ne angajează și ne plătește ca să devină treaba noastră.

Ivory avea dreptate. Ce făcuse bătrânul marchiz de Hutton cu banii și averea lui nu era treaba lor.

Și dacă noul marchiz voia să bea tot ce-i mai rămăsese, nici asta nu era treaba lor.

Lady Angelique nu-i ceruse ajutorul și nici nu-i mărturisise nimic. Ba chiar, probabil că ar fi fost îngrozită să afle cât de multe știa.

Dar nu-i putea întoarce pur și simplu spatele.

Mai ales după ce aproape o sărutase.

— Eu...

Nu apucă să răspundă, că în ușă se auzi o bătaie rapidă. Se simți aproape ușurat.

Traversă încăperea și deschise ușa. În prag găsi un

băiat de aproximativ nouă ani, îmbrăcat într-o livrea frumoasă.

— Bună dimineața, Roderick, îl salută Alex.

— Oh, bună dimineața, domnule Alex. Nu știam că sunteți aici! exclamă băiatul, cu ochii mari.

Alex deschise ușa de perete.

— M-ai văzut când am venit, Roderick. Te ascundeai în alcovul din hol.

Fața băiatului se lungi.

— Cum puteți ști asta? mormăi el, trecând pe lângă Alex. Am avut grijă să nu mă vedeți.

— Așa e. Dar reacția ta de surprindere când m-ai văzut ar fi fost mai potrivită dacă ți-ar fi deschis ușa o gorilă de la circ. Nu te pricepi deloc la teatru. Credeam că lucrezi la asta.

— Chiar lucrez. Exersezi cu domnișoara Elise.

— Atunci, poate că sora mea nu ți-a explicat suficient de clar că, atunci când vrei ca oamenii să te creadă, nu trebuie să exagerezi. Prea mult dramatism atrage întotdeauna atenția.

— Ha!

Roderick își trecu mâna slăbănoagă prin părul negru.

— Ai nevoie de ceva, Roderick? Întrebă Ivory, venind la rândul ei lângă ușă.

— Da!

Băiatul își îndreptă umerii slăbănogi de parcă s-ar fi pregătit să anunțe sosirea unui monarh.

— Frații Harris doresc să vă vadă, ducesa.

— Ai văzut? Ei, pe asta o cred, spuse Alex. A fost foarte bine, Roddy.

Băiatul se strâmbă.

— Pe-asta n-am inventat-o.

— O bandă de hoți dorește o audiență cu ducesa la...

Întinse mâna spre buzunarul de la piept, dar îl găsi gol.

— Ceasul meu, Roderick.

Băiatul rânji cu neobrăzare, dar băgă mâna în propriul buzunar, de unde scoase un ceas simplu.

— Ar trebui să-i puneți lanț. N-a fost cine știe ce provocare, domnule Alex.

— O să țin minte. Și când o să ajungi să minți la fel de bine pe cât te pricepi să șterpelești, o să te angajez chiar eu. Până atunci...

Alex se uită la cadranul ceasului.

— Este șapte și jumătate dimineața. Nu-i cam devreme pentru o întâlnire cu niște hoți?

— Nu mai sunt hoți, clarifică Roderick aspectul. Sunt gentlemani, de când s-au îmbogățit și s-au retras.

— Mda. În cazul ăsta, totul se explică.

Se întoarce spre Ivory.

— Îi așteptai?

— Nu, zise ea, ridicând din umeri. Dar mă bucur să-i văd. Te rog să-i conduci înăuntru, Roddy.

— Prea bine.

Băiatul se luminează la față și dispăru.

— Au venit să aducă înapoi ceva ce au furat? Întrebă Alex sec.

— Nu.

Ivory se încruntă.

— De ce?

— Pari extrem de încântată că sunt aici.

— Chiar sunt încântată. Când s-au retras, m-au lăsat cu o gaură pe care trebuie să o acopăr și recunosc că nu am reușit să fac acest lucru într-un mod prea eficient. Nu sunt chiar atât de multe persoane al căror talent în mânăuirea armelor să fie egalat doar de extraordinara lor cunoaștere a străzilor Londrei.

Sunetul unor pași greoi apropiindu-se de ușă îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Erau trei frați, toți trei de înălțimi diferite, dar cu același păr negru și ochi întunecați și aceeași expresie pe care ani lungi de serviciu militar le-o întipărise pe chip. La ultima ocazie în care îi văzuse Alex erau toți îmbrăcați în așa fel încât să se piardă în mulțimea de la docuri, dar în dimineața asta arătau ca niște... gentlemani. Erau bine, deși simplu îmbrăcați, fiecare cu părul mult mai scurt decât își amintea Alex și recent

bărbieriți. Arătau ca mii de alți bărbați pe care i-ai putea întâlni lucrând pe străzile londoneze. Alex ar fi putut să treacă pe lângă ei fără să-i recunoască.

Cel mai înalt dintre frați își scoase pălăria și încercă o plecăciune cam nereușită înspre Ivory.

— Bună dimineața, doamnă ducesă, spuse el aproape sfios, vorbind în mod clar pentru toți trei.

— Bună dimineața, domnule Harris.

Fața lui Ivory se întinse într-un zâmbet, și salutul ei îi cuprinse pe toți trei.

— Vi-l amintiți pe colegul meu, domnul Lavoie?

Trei perechi de ochi se întoarseră în direcția lui, urmate de murmure de salut.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă. Ce pot face pentru voi?

Atenția bărbaților se întoarse spre Ivory, iar fratele cel înalt făcu un pas în față.

— Ah, da.

Își roti privirea prin încăpere.

— Ne întrebam dacă...

Nu termină.

— Mă înțelegeți, nu vrem să părem lipsiți de respect, încercă el din nou. Mai ales când ați fost atât de bună cu noi, cu ultima treabă.

— V-ați meritat plata, comentă Ivory.

— Doar că...

Lângă el, fratele cel mai scund scoase un sunet de nerăbdare.

— Fratele meu vrea să știe dacă mai aveți ceva de lucru pentru noi. Ne place să mâncăm regulat și să purtăm haine călduroase, dar adevărul este că ne plictisim.

Harris cel înalt se uită pieziș la frate-său.

— Ah. Înțeleg.

— Nu ținem să mergem la furat, spuse Harris cel înalt. Dar poate că aveți nevoie să vă aducem ceva. Să vă recuperăm ceva. Poate dintr-un loc mai dificil?

— Trebuie să admit că sunt încântată să aflu că serviciile voastre sunt din nou disponibile, spuse Ivory. Din

nefericire, momentan nu am nimic care să trebuiască... recuperat.

Cele trei fețe se lungiră în același fel ca a lui Roddy.

— Atunci, ne anunțați dacă se schimbă ceva? întrebă Harris cel înalt.

— Desigur.

Frații se întoarseră, pregătindu-se să plece.

— Știu că vă pricepeți la adus lucruri. Dar cât de buni sunteți când vine vorba să urmăriți pe cineva?

Cuvintele lui Alex îi opriră în loc. Acesta ignoră privirea întrebătoare pe care i-o adresa Ivory.

— Cei mai buni, răspuse Harris cel înalt. Vreți ca persoana să știe că e urmărită sau nu?

— Nu mă interesează intimidarea. Încă, răspuse Alex, continuând să ignore sprâncenele ridicate ale lui Ivory. Vreau să urmăriți două persoane. Discret. *Foarte* discret. Țineți minte unde se duc. Cu cine vorbesc. Ce fac. În cazul în care cheltuiesc bani, pe ce anume îi cheltuiesc. Orice amănunt interesant pe care îl observați, întoarceți-vă să-mi raportați mâine-seară. Devreme, înainte să se deschidă clubul.

Fusese o idee impulsivă, dar, cu cât se gândea mai bine, cu atât îi plăcea mai mult.

— Am înțeles, domnule Lavoie.

În spatele lui Harris cel înalt, Ivory își încrucișase brațele.

— Dacă sunteți amabili să așteptați afară, vin imediat să vă dau detaliile și să finalizăm înțelegerea noastră, spuse încet Alex. Trebuie să discut ceva cu doamna ducesă.

— Desigur.

Toți cei trei Harris rânjeau larg în clipa în care ieșiră din birou.

— Ei bine, nu puteau să apară într-un moment mai potrivit, spuse Alex, în clipa în care ușa se închise în spatele celor trei.

— Vrei să plătești pe cineva ca să o urmărească pe Fecioara de Piatră? spuse Ivory pe un ton oarecum mirat.

Alex se încruntă.

— Da, voi pune pe cineva pe urmele lui Lady Angelique. Dar, mai important, o să pun pe cineva să-l urmărească pe dobitocul ăla de frate-său.

— De ce?

Alex își dresă vocea.

— Cum am spus, aş vrea să o angajez pe Lady Angelique. Prin urmare, trebuie să ştiu totul despre ea şi despre rudele ei apropiate. Detest când ies la iveală secrete murdare şi fac mizerie de jur-împrejur.

Era o explicaţie logică, dată pe cel mai profesional ton cu putinţă.

— Mai mult, o voi considera o favoare personală, ducese, dacă ai avea amabilitatea să faci ce te pricepi tu atât de bine să faci ca să descoperi orice altceva ar mai fi de descoperit despre familia Archer şi nu se află deja trecut în registrele tale.

Ivory își desfăcu mâinile de la piept şi îl privi lung.

— Prea bine. O să văd ce pot să aflu.

— Mulţumesc.

Dacă era cineva care putea scoate informaţii din piatră seacă când venea vorba de societatea londoneză, Ivory Moore era acea persoană.

Alex se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? Întrebă Ivory, strângându-şi din nou braţele la piept.

— Am câteva treburi de rezolvat. Apoi mă duc acasă.

Alex miji ochii sub lumina soarelui dimineţii care invadă încăperea.

— Ar fi trebuit să fiu de mult în pat.

*

Angelique fu trezită de soarele dimineţii târzii care pătrundea prin fereastră. Nu trăsesese draperiile când în sfârşit se băgase în pat, la un moment dat cu puţin înainte de răsărit. Pur şi simplu, se prăbuşise de epuizare.

Deşi, chiar şi așa de obosită cum era, tot nu reuşise să adoarmă imediat. Pentru că, după toate cele petrecute

cu o seară în urmă, cuvintele lui Alexander Lavoie erau cele care îi răsunau în minte și îi trimiteau fiori prin tot corpul: „Cred că noi doi am fi senzaționali împreună”.

Ar fi vrut să simtă cât de senzaționali, chiar dacă numai o clipă. Pentru că Angelique începea să se întrebe dacă nu cumva educația pe care o primise în ceea ce privea urmărirea plăcerilor nu fusese cumplit de... nepotrivită.

Noaptea trecută fusese un dezastru, dar, preț de câteva clipe rupte de realitate, Alexander Lavoie o făcuse să se simtă dorită. Admirată. Și doar gândul la atingerea lui Alexander Lavoie pe pielea ei, la gura lui atât de aproape de gura ei, făcu să renască în ea acea senzație de durere dulce, de neliniște și agitație. Mâna îi alunecă peste sâni, peste stomac, ajungând la acel punct sensibil de sub materialul subțire al cămășii. Închise ochii și coapsele i se arcuiră. Cum ar fi fost să-i simtă buzele pe trupul ei? Căldura pe pielea ei goală, degetele alunecându-i mai jos și mai jos – deschise brusc ochii și-și trase mâna din locul în care alunecase. Ce făcea?

Rămase întinsă pe spate, printre cearșafurile mototolite, cu ochii fixați în tavan, simțindu-și obrații arzându-i și privind particulele de praf dansând în razele de soare. În jurul ei, casa era tăcută ca un mormânt, și pentru prima oară Angelique era bucuroasă de acest lucru. Acesta era motivul pentru care nu ar fi putut niciodată să lucreze pentru Alexander Lavoie.

Era destul de sigură că ar fi putut depăși prejudecata că o lady nu putea lucra într-un salon de jocuri de noroc, unde să împartă cărțile la masa de Blackjack și să ușureze clienții clubului de niște mici averi. Putea accepta riscul de a fi recunoscută. Putea accepta gândul de a nu mai fi o lady, ci o angajată, cu nimic diferită de o actriță de la Drury. Putea accepta toate astea.

Dar nu putea trece de Alexander Lavoie.

Nici măcar nu era sigură că ar mai fi putut să joace vreodată în clubul lui și să-și păstreze măcar un dram de concentrare. Era în același timp un gentleman și ceva cu

mult mai periculos. Iar Angelique îl găsea extrem de ispititor, în ambele versiuni. Prea ispititor.

Se ridică în șezut, forțându-și gândurile departe de dorințe egoiste.

Avea multe de făcut azi. Mai întâi trebuia să aranjeze plata către școala gemenilor. Harrow nu era o tavernă al cărei proprietar putea fi amânat și dus cu zăhărelul, cu zâmbete dulci și promisiuni. Directorii își manifestaseră fățiș nemulțumirea în legătură cu întârzierile ei, deși reușise să tragă de timp cu o listă întreagă de pretexte, punând totul pe seama transferului de fonduri dintre răposatul ei tată și actualul marchiz de Hutton. Dar nu avea să poată întinde coarda la nesfârșit, și o știau cu toții. Cel mai bine era să trimită cât mai repede banii la școala băieților.

Ce rămânea avea să fie folosit pentru cheltuielile casei. Trebuia plătit carbunele. Cămara trebuia umplută.

Și mai trebuia să aibă și o conversație lungă și foarte serioasă cu Gerald în legătură cu comportamentul lui de noaptea trecută. Nu era sigură că avea să folosească la ceva, dar trebuia să încerce.

Pentru că trebuia să înceteze.

Angelique se ridică pe marginea patului și privi înspre fereastră. Dumnezeu mare, era aproape miezul zilei! După ce reușise în sfârșit să adoarmă, se pare că dormise ca un buștean.

Lângă fereastră, rochia ei de mătase aurie zăcea pe dușumea. Angelique se încruntă. Nu o lăsase pe jos. O lăsase pe scaunul de sub fereastră, cu fustele întinse ca să ascundă săculețul...

Nu, nu, nu, nu! Angelique sări din pat și se duse împleticindu-se la rochie. O ridică dintr-o mișcare de pe jos, știind deja că era prea târziu, dar neputându-se stăpâni să nu se uite. Scutură materialul înainte să arunce rochia pe pat și să se lase în mâini și-n genunchi în fața scaunului.

Dar degeaba.

Săculețul nu mai era. Banii nu mai erau.

Preț de-o clipă, crezu că i se face rău. Trase de câteva ori aer în piept, opunându-se senzației de greață care o

învăluise.

Apoi, în următoarea secundă, o furie mai puternică decât simțise vreodată puse stăpânire pe ea, făcând-o să vadă puncte negre în fața ochilor.

Fără să se gândească la ce făcea, se ridică în picioare și se repezi spre ușă, străbătând holul în fugă. Trânti de perete ușa camerei lui Gerald și găsi hainele pe care acesta le purtase cu o seară în urmă azvârlite grămadă pe jos, lângă pat, un vas plin pe jumătate cu apă pe noptieră, cu trusa lui de bărbierit împrăștiată în jur.

Dar nici urmă de fratele ei.

Angelique ieși din cameră și coborî bufnind scările.

Holul era pustiu, nu mai era acolo decât pătura cu care îl acoperise pe Gerald, întinsă peste măsura din mijlocul încăperii.

Auzi scârțâit în spatele ei și se răsuci pe călcâie asemenea unui resort, doar ca să o găsească pe Tildy în ușă, strângând o carafă mică de apă în degetele chircite. Femeia scoase un strigăt de uimire și ridică privirea.

— Unde e Gerald? întrebă Angelique, cu voce răgușită.

— Nu... Nu știu...

Femeia clipi repede.

— Milord a plecat, milady.

— A plecat? Când?

— Acum vreo oră.

Carafa cu apă tremura în mâinile lui Tildy.

Angelique făcu un efort să tragă adânc aer în piept și să se calmeze.

— A spus unde se duce?

Poate că reușea să-l găsească. Să-l prindă înainte să facă o idioțenie, ca de pildă să cheltuiască banii care trebuiau să-i țină pe frații lui în școală.

— A... A zis că se duce să-și cumpere o haină nouă. Zicea că a lui a fost distrusă? Apoi că se duce la un club?

Ochii albaștri-deschis o priveau pe Angelique de sub fruntea umbrită de părul cărunț.

— Nu l-am mai văzut de multă vreme atât de bine

dispus, adăugă servitoarea, în speranța că o putea ajuta.

Dumnezeule! Gerald luase banii din camera ei, iar ea nici măcar nu se trezise. Ar fi vrut să țipe la Tildy, să o întrebe de ce nu o trezise, de ce îl lăsase pe Gerald să plece din casă.

Dar nimic din toate astea nu era vina lui Tildy. Biata femeie nici măcar nu știuse că banii erau acolo și oricum nu l-ar fi putut împiedica pe Gerald să plece.

Era vina ei și numai a ei. Ar fi trebuit să ascundă mai bine banii. Ar fi trebuit să-i pună sub saltea, sub pernă. Ar fi trebuit să se ducă direct la Harrow după ce plecase de la club și să pună banii ăia nenorociți în mâna directorului!

Își strânse brațele în jurul taliei.

De unde știuse Gerald că are bani? Și nici măcar nu erau toți banii ei...

Gândul îi îngheță sângele în vine. O parte din bani erau ai lui Lavoie – un avans pe care avea de gând să i-l returneze când se ducea să-i refuze oferta.

Înghiți cu greu, simțind cum i se ridică părul pe ceafă.

— Ai idee în ce direcție a luat-o? o întrebă Angelique pe servitoarea care încă mai stătea în fața ei, înțepenită locului.

— Nu, milady. E totul în regulă, milady?

— Nu, reuși să îngaime Angelique. Nu e în regulă. Nimic nu mai e de mult în regulă.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, Angelique se răsuci pe călcâie și urcă în grabă scările. Nu-i folosea la nimic să stea în mijlocul holului. Trebuia să se ducă și să-l găsească pe Gerald, până nu era prea târziu. Cu puțin noroc, era încă la croitor, sau poate la magazin, ca să-și aleagă stofa. Cu puțin noroc, putea să-l ajungă din urmă și să recupereze ce mai rămăsese din bani.

Capitolul 5

Angelique nu avusese noroc. Nu reușise să-l găsească

pe Gerald, deși își petrecuse întreaga zi încercând. Mânată de disperare, ajunsese chiar și la reședințele lui Burleigh și Seaton, doar ca să i se spună că prietenii fratelui ei nu erau acasă și că nu spusese când o să se întoarcă. Angelique nu se obosise să le lase vreun mesaj. Fără îndoială că Seaton și Burleigh erau împreună cu Gerald.

Angelique nu avea idee cât era ceasul în momentul în care ajunsese în sfârșit acasă, dar era cu mult trecut de miezul nopții. Avea bășici pe tălpi și o dureau picioarele, simțea că leșină de foame și era mai descurajată decât fusese vreodată în viața ei.

Traversă holul pustiu și se îndreptă spre scări. Reuși să urce trei trepte înainte ca picioarele să-i cedeze în cele din urmă și să se prăbușească, prea obosită și prea îndurerată ca să se mai poată mișca. Se sprijini de perete, simțindu-și capul pulsându-i de durere.

Angelique trebuia să presupună că aurul care fusese în săculeț nu mai era. Nu ar fi fost realist să-și facă alte iluzii, nici nu i-ar fi folosit la nimic. Ce trebuia ea acum să facă era să analizeze opțiunile care îi rămâneau. Prima dintre ele era să vândă casa. Era unul din puținele lucruri care îi mai rămăseseră pentru a le vinde.

Nu putea face asta de una singură. Doar Gerald putea vinde casa. Și, chiar dacă fratele ei ar fi fost de acord, era nevoie de timp până să găsească un cumpărător. Timp pe care nici ea, nici gemenii nu îl aveau.

A doua opțiune era să-i retragă pe gemeni de la școală și să se mute în nord. Poate reușea să-și găsească un post de guvernantă la una din moșiile mari de acolo, deși era destul de greu, ținând cont că avea doi băieți după ea.

Nu avea rude la care să apeleze. Bunicii le muriseră de mult și atât tatăl, cât și mama lor fuseseră singuri la părinți. Rudele îndepărtate ale mamei ei erau acum undeva prin America, iar tatăl ei fusese ultimul descendent al familiei Archer, până când se născuse Gerald. Ideea de a-și pierde independența și de a trăi din mila cine știe cărui văr îndepărtat care ar fi acceptat să o primească nu-i surâdea

cătuși de puțin. Era ultima variantă, dar, dacă într-adevăr nu găsea nicio altă soluție, ar fi făcut-o și pe-asta, pentru gemeni. Dar nu înainte de a încerca orice altă posibilitate.

Și-i mai rămăsese încă una.

Să accepte oferta lui Alexander Lavoie.

Sinceră să fie, nu știa dacă avea într-adevăr ce altceva să facă. Lavoie îi dăduse un avans, cu bună-credință. Și poate că nu-i rămăseseră multe, dar Angelique mai avea încă onoare. Și mândrie. Avea să se revanșeze, dacă nu dându-i banii înapoi, atunci prin serviciile prestate. Și poate că, dacă o putea ierta și dacă se descurca bine la masa de Blackjack ar fi reușit să-l convingă să-i mai dea un avans. Măcar atât cât să-i mai potolească pe directorii de la Harrow.

Angelique își trase genunchii la piept și-i cuprinse cu brațele, odihnindu-și fruntea pe ei și închizând ochii.

Putea face asta. O să facă asta. Această... pierdere... deși era un pas înapoi nu era sfârșitul lumii. Întotdeauna exista o cale de a merge înainte. Trecuse ea prin momente și mai grele.

Zgomotul ușii trântindu-se o făcu să tresară și mușchii gâtului îi protestară în clipa în care își înălță capul. Dumnezeu mare, chiar ațipise pe scări? Auzi sunetul unor pași neregulați răsunând în hol, în timp ce o voce răgușită fredona fals o melodie.

Gerald se întorsese acasă. Cel puțin se ținea încă pe picioare.

Angelique așteptă ca furia pe care o simțise mai devreme să o învăluie din nou, să-i dea forță pentru confruntarea ce avea să urmeze, dar își dădu seama că nu mai rămăsese nimic. Un gol uriaș se căsca în interiorul ei, cu doar câteva crâmpie de tristețe și resemnare rămase ici și colo.

— Hei!

Gerald ajunsese la scări și aproape călcase pe ea.

— Ang, tu ești?

Se auziră niște zgomote, o înjurătură în barbă, apoi se aprinse o flacără.

Fratele ei împinse spre ea ciotul de lumânare pe care îl avea în mână.

— Chiar tu ești! Ce faci de stai pe scări, în întuneric?

— Unde ai fost? întrebă ea sec.

O duhoare dulceagă, înecăcioasă, se degaja din hainele lui. Ochii lui albaștri erau injectați și părul blond îi era la fel de răvășit precum hainele.

Pe o tâmplă avea o vânătaie mov, o amintire a nopții trecute.

— Pe ici, pe colo.

O privi rânjind.

— Mă bucur că te-am găsit. Am ceva pentru tine.

Căută prin buzunar și scoase un săculeț de catifea albastră, strâns cu o panglică îngustă.

— Ce este? întrebă ea, în clipa în care i-l puse în mână.

— Un cadou, spuse el. Ca să-mi cer scuze.

Angelique deschise săculețul și vărsă conținutul în palmă. O pereche de cercei luceau trist în lumina slabă, sidef montat în aur.

Îi privi lung, fără să miște, simțind cum numai se strânge și mai tare.

— Înțeleg că nu m-am purtat chiar ca un gentleman seara trecută. Recunosc, nu am fost chiar în cea mai bună formă.

— Nu mai spune, făcu Angelique, fără să creadă ce-i auzeau urechile.

— Da. Dar, Ang, poți să mă învinovățești? Pur și simplu, nu ai ce să cauți lângă Lavoie. Cu atât mai puțin singură! Ai idee ce fel de local e clubul ăla al lui? Și cum se poate interpreta prezența ta acolo? Și să te afli în compania unui astfel de bărbat...

— Ce fel de bărbat?

O scânteie de furie se aprinsese. Gerald clipi, surprins.

— Lavoie. Este diavolul în persoană, Ang. De-ai ști ce reputație are! O reputație foarte periculoasă, de care e bine să te ții cât mai departe. Dar nu-ți face griji. Seaton și Burleigh au promis că n-o să spună nimic.

— Oh, nu zău! Ce mărinimie din partea lor!

Pentru prima oară, Gerald o privi ca și cum și-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă.

— Ang? S-a întâmplat ceva?

Ce nu se întâmplase? Angelique își lăsă capul să-i cadă în piept.

— De unde ai avut bani pentru ăștia? Întrebă ea, întinzând palma cu cerceii.

Gerald se fâstâci.

— Ah, da. În legătură cu asta... Am venit să văd dacă ai ceva mărunț pentru o plăcintă. Mi-era foame și nu era nimic de mâncare în bucătărie. N-am vrut să te trezesc - păreai foarte obosită.

Se trăgea de nodul lavalierii.

— N-am crezut c-o să te superi.

— N-a mai rămas nimic, nu-i așa?

Mâna îi alunecă de pe lavalieră. Gerald clătină din cap.

— Nu.

Știa deja răspunsul, dar tot îl simți ca o palmă peste față.

— Nu mai am banii, dar nu e ca și cum...

Gerald nu-și termină fraza.

— Dumnezeule, Ang! Plângi?

Părea uluit. Angelique își atinse fața cu mâna și descoperi că, într-adevăr, plângea. Lacrimile îi alunecau pe obraji scăpate de sub control, îi picurau pe bărbie.

Of, detesta să plângă! Lacrimile nu făceau altceva decât să-i umfle ochii și nu rezolvau nimic. Era sigură că Gerald nu o văzuse niciodată plângând.

— Ești un prost, spuse ea. Banii ăia erau importanți.

— Crezi că eu nu știu? se zbârli Gerald. Nu sunt chiar atât de idiot.

Angelique își șterse furioasă ochii.

— Nu? Știi măcar cum ai ajuns acasă noaptea trecută?

— Da, spuse Gerald, bătând în defensivă. Ăăă, oarecum. Dar știu că încercam să te apăr pe tine.

— Să mă aperi? Era să mă împuști!

— Ce? făcu Gerald, încruntându-se. Nu, asta nu se poate.

— Aveai un pistol și te jucai de-a tâlharul la drumul mare.

Fratele ei clătina din cap.

— Burleigh și Seaton nu mi-au spus nimic despre asta. Au spus doar că acțiunile mele au fost onorabile, ținând cont de circumstanțele în care te-am găsit.

Angelique își apăsă degetele pe tâmple.

— Firește că asta au spus.

Ridică privirea.

— De unde aveai pistolul, Gerald?

Fratele ei părea încă derutat.

— Nu știu. Burleigh are mereu unul pe sub haină. Îi e teamă să nu fie atacat de cine știe ce pungași.

Angelique își frecă fața cu mâinile. Nu avea niciun rost să vorbească despre evenimentele de noaptea trecută. Conta ce se întâmplase în acea dimineață.

— Unde s-au dus banii?

Asta era important.

— A trebuit să-mi iau o haină nouă. Și să mănânc, firește. Dar restul i-am investit la Seaton.

— Poftim? făcu Angelique, ridicând brusc capul.

Poate că nu era chiar totul pierdut. Poate că încă mai puteau recupera ce rămăsese.

— Seaton și tatăl lui au investit într-o companie de comerț maritim. Mi-au oferit șansa să mă bag și eu. Ang, era o ocazie pe care nu o puteam rata – încărcăturile pe care le aduc corăbiile astea pot răscumpăra un rege. Banii au ajuns la companie în după-amiaza asta, iar cei care au avut suficientă minte cât să investească o să fie bogați.

— Bogați? repetă Angelique, simțind cum dispăre speranța pe care o întrezărise. Parcă același lucru ți i-a spus Seaton și data trecută când i-ai dat banii să ți-i investească.

— Corăbiile alea au fost scufundate de furtuni, protestă Gerald. Cine ar fi putut prezice un asemenea ghinion?

— Tu ești sigur că au existat într-adevăr corăbiile alea?

Gerald o privi lung.

— Ce insinuezi?

Angelique îi susținu privirea.

— Ce companie este?

— Nu vreuna de care să fi auzit tu.

— Încearcă-mă.

Poate că avea șanse să ceară banii direct la companie.

— Nu contează.

— Nu contează sau nu există?

Fratele ei se dădu în spate.

— Doar nu te gândești că Seaton m-ar fi putut minți?

— Sincer, nu vrei să știi de ce-i cred eu în stare pe prietenii tăi, mormăi Angelique, acid.

Gerald se încruntă.

— Seaton s-a dat peste cap ca să mă prezinte persoanelor-cheie, cu influență și trecere acolo unde trebuie. Să mă ducă în locurile importante. Iar Burleigh mi-a fost întotdeauna alături. Încă mai plângea moartea tatălui său când s-a îmbolnăvit mama, dar mi-a fost de mare ajutor. Și m-a ajutat și cu bani de fiecare dată când m-am aflat la ananghie, deși nu se poate spune că el ar fi bogat.

Angelique închise ochii și scoase un geamăt de frustrare.

— Nu știu care este problema ta, Ang.

Ochii ei se deschiseră brusc.

— Problema mea e că banii pe care i-ai furat din camera mea erau pentru școala gemenilor! Printre altele.

— De unde era să știu eu asta? spuse el, defensiv.

— Pentru că nu mai ești un copil! Se presupune că ești bărbat. Se presupune că ești un nenorocit de marchiz! strigă ea. Cu toate astea, nu te poți gândi decât la tine. Nu-ți pasă decât de nevoile tale.

— Nu e adevărat. Am investit banii ăia pentru noi. Pentru *noi*! Nu ești corectă.

— Nimic nu e corect, Gerald. ăsta nu-i un joc.

— Știu că nu e. Încerc. Dar e greu.

— Greu? repetă ea. Îmi închipui c-o să fie și mai greu să le spun lui Phillip și Gregory că au fost dați afară din școală.

— Dați afară din școală? Nu pot face asta! se bâlbâi Gerald.

— Ba pot și o vor face.

Angelique își șterse fața cu mâinile.

— N-o să refuze un marchiz. O să vorbesc eu cu ei.

— Ai vorbit deja.

— Cum?

— Le-am scris multe scrisori în numele tău, dând vina pe întârzieri de fonduri, documente, pe confuzia generală care a urmat morții tatii. Au fost răbdători. Până acum.

Gerald se înroși la față.

— Nu poți să le trimiți ceva? O plată parțială? O să fac eu rost mai târziu de restul.

— Nu mai am ce să trimit, Gerald.

Angelique se ridică în picioare. Gerald o prinse de braț.

— Nu fi supărată. Te rog. Îmi pasă. Chiar îmi pasă. O să fac rost de bani.

— Cum?

— Nu știu. Poate că o să-mi împrumute Burleigh cât ne trebuie.

— Burleigh nu are atâtea bani. Știi asta la fel de bine ca mine.

Gerald părea nefericit.

— Atunci o să vorbesc din nou cu avocații. Poate au omis ceva.

Angelique scoase un geamăt de frustrare.

— Nu au omis nimic. Dar putem vinde casa asta. Iar băieții nu trebuie să meargă neapărat la Harrow.

O umbră de indignare acoperi fața fratelui ei.

— Nu. Fiecare bărbat din familia noastră a mers la Harrow, de generații întregi. Nu-i retrag de acolo. Tata nu ar fi luat niciodată în calcul această posibilitate și nu o iau nici eu. Și noi unde am locui în Londra, dacă nu aici? În

vreun hotel din St Giles? Eu mai am un dram de mândrie, Ang, ar trebui să ai și tu!

— Nu-mi permit să fiu mândră în momentul de față, Gerald. Și nici tu nu-ți permiți.

Angelique trase de mâneca rochiei, încă prinsă între degetele lui.

— Dă-mi drumul. Lasă-mă în pace.

Fratele ei îi dădu drumul.

— Hei, îmi pare rău, Ang. Sincer. O să mă revanșez. Îți promit.

— Promisiunile tale nu mai au multă valoare, îi răspunse ea, sec.

— Pot să schimb asta.

— Eu nu cred că poți.

— O să-ți dovedesc că te înșeli.

Strângea din dinți cu aceeași expresie care nu i se mai schimbase de la patru ani.

Angelique se întoarse și începu să urce scările, concentrându-se să pună un picior în fața celui alt. Avea încă cerceii în mână, marginile lor îi intrau în carne. O să-i vândă a doua zi de dimineață. Dar nu se obosi să-i răspundă lui Gerald. Încetase de mult să mai creadă în povești.

Capitolul 6

Arăta precum ceva ieșit dintr-o poveste.

Nu, nu o poveste, își spuse Alex, pentru că o poveste nu părea potrivită.

Era îmbrăcată în rochia aurie, iar umerii goi și decolteul adânc îi opreau respirația la fel cum o făcuseră cu o seară în urmă. Avea din nou părul ridicat, deși vântul îi desfăcuse câteva șuvițe care îi încadrau fața și îi mângâiau umerii goi. Femeia asta era pur și simplu vibrantă, într-un mod care contrasta total cu frumusețea spălăcită ce părea să fie atât de la modă acum în societate. Lady Angelique ar

fi putut fi Frejya sau Afrodita. O zeiță menită să fie adorată. O femeie de o senzualitate provocatoare, pe care mintea ascuțită, dibaci ascunsă, o făcea cu atât mai irezistibilă.

Și se întorsese la el.

— Alex se ridică numaidecât de la birou.

— Mulțumesc, Jenkins, îi spuse el uriașului care o escortase pe Lady Angelique în biroul lui. Te rog să închizi ușa când ieși.

Jenkins dădu din cap și dispăru la fel de discret pe cât sosise.

Angelique rămase în picioare, lângă ușă. Ochii ei, ascunși de masca împodobită pe care o purta, se rotiră prin birou, înainte de a se opri sfredelitori asupra lui. Îi simți impactul privirii aprinzându-i fiecare nerv din trup.

Lady Angelique își îndreptă spatele și o porni spre el. Alex o privi apropiindu-se, încruntându-se ușor. Se ținea dreaptă, țeapănă, asemenea unui soldat care se pregătește să se arunce în mijlocul luptei. Fața, atât cât i se vedea, era lipsită de culoare și își ținea mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânși.

Ținând cont de ce îi spusese frații Harris cu o seară în urmă, Alex bănuia motivul. Cei trei îi prezentaseră o listă lungă cu locuri în care fusese Gerald Archer și de lucruri pe care le făcuse cu ceea ce părea să fie o mică avere în bani de aur. Lady Angelique pe de altă parte ieșise în goană din casă spre sfârșitul dimineții, părând extrem de agitată, și își petrecuse ziua rătăcind pe străzile Londrei, întrebând frenetic de fratele ei.

Alex presupunea că tânărul marchiz îi luase banii, fără știrea sau aprobarea ei. Totuși, Alex nu știa ce ar fi trebuit să facă în legătură cu asta sau dacă ar fi trebuit să facă ceva. Latura onorabilă a personalității lui ar fi vrut să-l jupoaie de viu pentru iadul prin care o pusese să treacă pe sora lui. Cealaltă parte a lui, cea întunecată, se bucura că acțiunile egoiste și idioate ale lui Hutton o aduseseră, probabil, pe această femeie extraordinară înapoi la ușa lui.

— Bună seara, milady, spuse el, venindu-i în întâmpinare când Lady Angelique se apropie de birou.

Îi simți parfumul – nu floral, cum te-ai fi așteptat de la o lady delicată, ci ceva mai exotic. Mai puternic.

— Bună seara, domnule Lavoie.

— Arăți fantastic.

Vorbele lui păsură să o surprindă. Ridică privirea de sub masca decorată cu pene strălucitoare.

— Ăă, mulțumesc.

Alex își prinse mâinile la spate, ca pentru a-și aminti că aici era vorba de afaceri. Nu de plăcere.

— Mă bucur că te-ai întors. Sper că ai avut timp să te gândești la oferta mea?

— Da.

Își strângea buza de sus între dinți, și Alex fu nevoit să privească în altă parte. Forța dorinței de a o săruta îl bulversa.

O așteaptă să continue, dar ea părea să fi rămas fără cuvinte. Nu mai ținea pumnii închiși, dar răsucea acum între degete faldurile fustei.

— Da, adică te-ai gândit și ai venit să mă refuzi politicos? Sau da, te-ai gândit și putem începe un parteneriat profitabil? Întrebă Alex, cu băgare de seamă.

Degetele ei se opriă.

— Am venit să accept oferta dumitale, domnule Lavoie.

Se așteptase la asta, dar tot simți un fior puternic de satisfacție străbătându-i trupul.

— Nu ai idee cât mă bucur să aud asta.

— Pot începe acum? În seara asta?

Alex făcu un efort să-și controleze expresia, în așa fel încât să nu trădeze nimic mai mult decât un interes minor. Vocea ei era oarecum forțată, ca și cum ar fi încercat să ascundă ceva. Iar faptul că exista ceva se ghicea limpede și din postura ei rigidă. Disperare. Determinare. Ambele.

— Ești foarte... entuziasă.

— Nu înțeleg rolul amânărilor. Odată ce se termină spectacolele la teatru, clubul dumitale se va umple, ca în fiecare seară. De ce să așteptăm?

— Într-adevăr, este un argument solid, milady, spuse

el în cele din urmă.

În lumina difuză a biroului, ochii ei aveau culoarea mării pe timp de furtună, deși îi era greu să-i citească.

— Scoate-ți masca.

Trebuia să-i vadă fața înainte să continue conversația. Masca îi ascundea prea mult din expresie.

Lady Angelique ezită, apoi făcu ce-i ceruse. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui fără nicio tresărire.

— De ce ai acceptat? întrebă el.

— Pentru că mi-ai propus.

— Puteai să spui nu.

— Nu, nu puteam.

Fusese abia o șoaptă, dar o auzi răsunând cu putere printre rămășițele mândriei ei spulberate.

Alex îi luă o mână și îi simți pielea rece în palma lui fierbinte.

— Iar ai venit pe jos, comentă el încet.

— Era o seară foarte plăcută.

Angelique își trase mâna dintr-a lui.

— Mmmm.

Știa amândoi că mințea. Era abia începutul primăverii și aerul era încă rece. Seara era departe de a fi plăcută.

— De acum înainte, vei avea acces total la trăsura mea.

— Asta nu e...

— Te rog să nu te împotrivești. N-o să câștigi.

Nu mai protestă.

— În cazul acesta, mulțumesc, spuse ea, după câteva clipe.

— Cu plăcere.

— Mai există un aspect pe care aș vrea să îl discut cu dumneata, domnule Lavoie. În legătură cu angajarea mea.

Își ridică bărbia.

— Într-adevăr. De cât ai nevoie? o întrebă el.

Tresări de parcă ar fi lovit-o.

— Pardon?

— De câți bani ai nevoie?

Deschise gura, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. Preț de câteva clipe, Alex se întreabă dacă nu cumva se înșelase, până când o auzi trăgând cu un șuierat aer în piept și îi văzu umerii căzându-i aproape imperceptibil.

— Sunt bucuros să-ți dau în avans orice sumă ai avea nevoie, spuse el, încercând să folosească un ton indiferent, ca și cum ar fi fost genul de situație prin care trecea în fiecare zi.

— De ce-ai face asta? șopti ea.

— Pentru că m-ai rugat, îi răspunse el, aproape cu aceleași cuvinte pe care le folosisese ea ceva mai devreme.

— Dar nu te-am...

— Și pentru că pot. Pentru că am vorbit serios mai devreme. Pot să te ajut. Cu orice ai nevoie.

Rostise cu sinceritate fiecare cuvânt, și ardoarea care însoțise această declarație îl speria puțin. Își abandonase de mult calul alb și armura strălucitoare în favoarea afacerilor istețe și a comerțului profitabil. Firește, cu excepția cazurilor în care era plătit să meargă la luptă.

Lady Angelique închise o clipă ochii.

— Frații mei mai mici sunt la Harrow. După moartea tatălui meu, anumite fonduri au fost... încă mai sunt... ăă, indisponibile. Trebuie plătită taxa. Nu vreau să-i retrag.

— Firește că nu.

Indisponibile? Mda, era un fel de a spune.

— Voi face personal aranjamente cu școala și voi avea grijă să fie trimiși banii.

Îl privi cu o expresie aproape șocată.

— Nu este nevoie de asta, spuse ea. Pot eu să...

— Mă ocup personal, repetă Alex.

Alexander Lavoie era unul dintre cei mai bogați bărbați din Londra, deși puțini erau cei care știau acest lucru. Nu ar fi fost o problemă pentru el să plătească taxele pentru toți elevii care erau înscriși în acel moment la Harrow. Pe toți dracii, probabil că ar fi putut să cumpere întreaga școală dacă și-ar fi pus în cap.

— Atunci mulțumesc.

Încă îl privea cu o expresie nesigură.

— Dorești să-ți dau și un avans personal din salariul acestei săptămâni?

Angelique coborî privirea.

— Dacă se poate.

Abia dacă o auzise.

— Nu este o problemă pentru mine, milady, când alegi să-ți încasezi banii, spuse el, indiferent.

— O să-ți returnez suma cu dobândă, firește, spuse Lady Angelique, îndrăznind să ridice din nou privirea spre el.

— Foarte bine.

Nu avea de gând să-i testeze mai mult mândria, insistând că nu era cazul.

— Îți voi da banii la sfârșitul serii.

— Pur și simplu?

— I-ai prefera acum?

— Nu. Eu... ăă... nu.

Își drese vocea.

— Mulțumesc.

— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, spuse el. Sunt mai mult decât bucuros să fac asta. Abilitățile dumitale ne vor aduce amândurora un profit înzecit.

Alex întinse mâna peste birou și luă sticla de cristal în care ținea whisky-ul. Își turnă o măsură, măcar ca să facă atunci ceva cu mâinile și să nu fie tentat să o atingă din nou.

— Dacă, în viitor, vei mai avea nevoie de orice fel de ajutor, te rog să nu eziți să mi-l ceri. Un parteneriat bun necesită o anumită doză de încredere între cei implicați, nu ești de acord?

— Ba da.

Nu părea convinsă.

— Mai există ceva ce ar trebui să știi? Tot ce-mi spui în acest birou va rămâne strict confidențial, firește.

— Nu.

În mod clar, nu voia să se încreadă în el. Încă.

— Mmmm. Există ceva ce ai dori să știi dumneata? În legătură cu acest club? Ai vrea să mă întrebi ceva

personal?

Lady Angelique deschise gura, apoi o închise la loc, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândise. Își îndreptă din nou umerii iar tonul ei, când vorbe, era aspru:

— Te-ai gândit vreun pic la felul în care vrei să joc?

Alex aproape scăpă sticla din mână.

— Poftim?

— Este necesar ca măcar o parte din clienții dumitale să obțină un succes moderat. Și, din când în când, un jucător va trebui să obțină un succes considerabil la masa de Blackjack, dacă vrei să atragi genul de indivizi cu buzunarele la fel de pline pe cât de mare le este lăcomia și să-i convingi că următoarea mână le va schimba norocul. Am nevoie de instrucțiuni în legătură cu modul în care dorești să fac cărțile pentru a crește atât profitul, cât și popularitatea jocului.

Scoase un pătrat mic de hârtie dintr-un buzunar ascuns undeva în faldurile rochiei și i-l întinse.

— Am gândit câteva scenarii, admitând o marjă de eroare pe care nu voi avea cum s-o evit. În mare, este doar contabilitate de bază, încadrată într-o matrice de probabilități, dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să o vezi și s-o aprobi.

Cu foarte mare grijă, Alex așează sticla de cristal masiv pe suprafața biroului, făcând eforturi să tragă aer în piept. Nu era bine deloc. Lasă poveștile galante cu cavaleri pe cai albi, începea să se teamă că se îndrăgostise.

— Te-ai gândit la asta, zise el pe un ton liniar, acceptând hârtia din mâna întinsă.

— Desigur. Mă mândresc cu talentul meu, domnule Lavoie. Și nu doresc să-ți fiu datoare nicio clipă mai mult decât este absolut necesar.

Alex despături hârtia și analiză șirurile de numere frumos așezate și scrisul apăsător, ușor înclinat. Într-o secundă, își dădu seama că îi oferise estimări de câștig pe baza a diverse strategii, în funcție de reguli predeterminate.

— Vei observa că toate probabilitățile sunt calculate

pe cazuri, folosind fie unul, fie două pachete de cărți. Firește, și înlăturarea anumitor cărți din joc va afecta rezultatul, la fel și oprirea crupierului la un anumit scor, în fiecare joc.

Făcu o pauză.

— Nu știam exact la ce te-ai gândit.

Alex nu se gândise la nimic, pentru că mintea lui încetase să mai funcționeze. Se trezi privind-o fix, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul și cu o dorință arzătoare mistuindu-i orice fărâmbă de raționament logic care îi mai rămăsese.

— Am mers prea departe?

Iar își mușca buza, deși reuși să îl privească în ochi fără să clipească.

— Nu, spuse el răgușit. Dumnezeuule, nu!

Pe toți dracii, trebuia să-și vină în fire. Așeză hârtia pe birou, lângă sticla de cristal.

— M-ai impresionat peste măsură, Lady Angelique.

Fu răsplătit cu un zâmbet, unul care, de această dată, chiar îi lumină ochii și primul pe care îl văzuse întreaga seară.

— Bine, fu tot ce spuse ea.

Alex își dresе vocea și făcu un pas chibzuit înapoi. Strategiile de joc ale lui Angelique Archer erau în sine ispititoare. Angelique Archer zâmbindu-i așa cum o făcea acum îl topea pur și simplu. Poate că nu mai avea judecată, dar îi mai rămăsese și lui puțină mândrie.

— Înainte să ajungem la asta – arată cu bărbia înspre ecuațiile ei – mai trebuie să discutăm un detaliu în legătură cu slujba dumitale aici. Mai puțin important, totuși necesar.

Aruncă o privire fățișă înspre petele de noroi, acum ceva mai șterse, de pe poalele rochiei ei.

— Aspectul garderobei dumitale.

Zâmbetul i se ofili.

— Nu am nimic...

— Știu asta.

O lăasă acolo unde era și se întoarse cu o cutie lungă și plată de undeva din spatele încăperii. Așeză pachetul masiv

pe birou.

— Ce-i asta? Întrebă ea, precaută.

— O rochie.

— Pentru mine?

— Da. Am descoperit că mie nu mi se potrivește culoarea. Și e prea scurtă pentru mine, lasă să mi se vadă prea mult din gleznă. N-aș vrea să leșine vreo doamnă.

Angelique se încruntă.

— Foarte amuzant.

— Dacă-ți amintești, am discutat despre rochia dumitale în timpul conversației precedente pe care am purtat-o în acest birou.

— Nu am discutat nimic. Dumneata ai făcut... comentarii.

— Mmmm, făcu el, zâmbind vag. În acest caz, am fost pur și simplu...

— Indiscret?

Ochii ei se îngustară o idee în clipa în care privi cutia de pe birou.

— Hm, ei bine, eu voiam să spun *pregătit*. Nu-mi place să arăt cu degetul ceva ce e evident, dar iată-ne.

Văzu un mușchi încordându-se într-o parte a maxilarului ei.

— Haide, milady! Deschide-o! Uită-te! Vezi dacă-ți place.

O privi pe Angelique deschizând cutia și dând la o parte straturile de hârtie. Mâna i se opri, și Alex auzi cum i se oprește și respirația. Întinse mâna și atinse cu vârfurile degetelor materialul fin, din satin, aproape ca pe niște sfinte moaște. Avea culoarea mărilor tropicale, un turcoaz incandescent, strălucitor. Alex își imaginase cum ar fi arătat pielea ei încadrată de acea culoare exotică, absolut radiantă, își imaginase cum corsetul i-ar fi strâns talia delicată, scoțând în evidență broderia în alb și auriu, subtilă și în același timp senzațională. Văzuse în mintea lui felul în care satinul urma să-i mângâie fiecare rotunjime înainte să-i alunece peste talie. Ce nu-și imaginase fusese felul în care ochii ei se înmuieră sau felul în care își atinse buzele cu

mâna.

Se apropie, fără să-și ia privirea de la ea. Expresia de pe chipul ei făcea să merite fiecare bănuț cheltuit pe rochie. Materialul era de import și fusese scump, cu atât mai scump fusese efortul herculean pe care îl solicitase armatei de cusătorese cărora le ceruse să facă rochia într-o singură zi. Ar fi dat încă de zece ori pe atât.

Se întoarse spre el, și putu vedea pe chipul ei emoția pe care încerca să o ascundă.

— Rochia este splendidă, domnule Lavoie. Dar e prea mult. Nu aş putea accepta...

— Ba poți și o să accepți.

Avu grijă să-și mențină tonul profesional.

— Clienții clubului meu se așteaptă la strălucire, extravagantă și opulență.

„Iar tu meriți toate astea și mult mai mult”.

— Este încă o situație în care nu vei avea câștig de cauză, milady. Dacă vrei să-ți testezi probabilitățile la masa mea de Blackjack, vei face acest lucru îmbrăcată într-o rochie care să se ridice la standardele acestui local.

Alex se felicita pentru modul detașat, ușor mercantil, cu care reușise să-i vorbească. Era mai bine decât să mărturisească faptul că dorise să-i facă un cadou cu adevărat frumos.

Și era mult mai bine decât să mărturisească față de sine însuși că își dorise să o vadă îmbrăcată mai spectaculos decât orice altă femeie.

Privirea ei alunecă înapoi spre cutie. Întinse mâinile și scoase rochia din ambalaj. Satinul alunecă fără zgomot peste birou, apoi pe dușumea. Și-o lipi de piept, netezind cu mâna partea din față.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva. E incredibilă.

— Probeaz-o.

Se fâstâci.

— Acum?

— Nu văd rostul amânărilor, spuse el, folosindu-i din nou propriile cuvinte. Dacă are nevoie de vreo modificare, trebuie să ne grăbim. Deși sunt destul de sigur că o să ți se

potrivească. Mă pricep destul de bine să aproximez măsurile unei femei.

Nările ei se măriră și buzele i se strânsură.

— Ah. Ai auzit de haremul meu, spuse el, sarcastic.

Angelique roși minunat și bărbia i se ridică o idee.

— Da. Și mi s-a părut îngrozitor de obositor.

Alex râse, surprinzându-se pe sine.

— Nu-i așa?

— Te asigur că nu am câtuși de puțin tendința de a crede tot ce aud.

— Ce păcat! O reputație de armăsar așa ca a mea nu e deloc ușor de întreținut. Oamenii raționali, așa ca dumneata, sunt o adevărată pacoste pentru bârfa sănătoasă.

Buzele lui Angelique tremurară, înainte să reușească să se stăpânească.

— Nu mă privește câtuși de puțin, domnule Lavoie, ce mijloace folosești pentru a te distra.

Alex ridică paharul, studiind felul în care era tăiat cristalul.

— Dimpotrivă, milady. Femeile mă folosesc pe mine. Am periculosul dar de a le face să uite de realitate. Sunt aventura scandalosă după care tânjesc în viața lor banală și plictisitoare. Și, în rarele ocazii când acest lucru îmi convine, le las să mă folosească, pentru că îmi face și mie plăcere.

Ridică ochii spre ai ei și o surprinse privindu-l cu o sprânceană ridicată.

— Și asta te face fericit?

Degetele i se strânsură în jurul paharului. Ce întrebare absurdă!

— Nu m-a făcut niciodată fericit.

Îl privi lung preț de câteva momente, și lui Alex îi veni greu să-și stăpânească tendința de a se fâstâci ca un băiețandru. Ceea ce era chiar și mai absurd.

— În ciuda reputației pe care o am, milady, te asigur că talentul meu în ceea ce privește măsurile femeilor vine nu de la haremul meu, ci de la sora mea. Care pare să aibă

În permanență nevoie de tot felul de... veșminte, dar nu este întotdeauna disponibilă pentru măsurători.

De ce mama naibii se justifica față de ea? De când trebuia el să se justifice în fața unei femei?

— Sora dumitale?

— Da.

— Locuiește aici? În Londra?

— În cea mai mare parte a timpului.

— Lucrează la clubul dumitale?

— Ocazional.

— Ce părere are despre reputația dumitale?

Alex chicoti.

— Poate o întrebi dumneata, dacă o s-o întâlnești.

Angelique înclină capul.

— Ai și o reputație de asasin, spuse ea.

— Mmmm. E de mirare că mai apuc să iau micul dejun, la cât sunt de ocupat.

— Ești? Asasin?

— Ar conta?

— Țsta nu-i un răspuns.

— Vrei să omor pe cineva?

Angelique clipi surprinsă.

— Nu deocamdată.

— Asta-i bine. Am agenda plină până la mijlocul lui octombrie. Angelique continua să-l privească, deși expresia de pe chipul ei era acum una gânditoare.

— Găsești toate astea amuzante.

Nu observă o critică în vorbele ei, doar o notă de mirare.

— În general, da. Deși, de cele mai multe ori, găsesc astfel de discuții folositoare. Reputațiile – opinia publică – pot fi manipulate pentru a-ți atinge obiectivele cu uimitoare eficacitate.

— Nu întotdeauna, murmură ea.

Expresia i se întunecase.

— Ah! Te referi la reputația dumitale din trecut.

— Pardon? făcu ea, încrețind fruntea.

— Fecioara de Piatră.

Angelique îl privi lung.

— Așa te-au numit în timpul sezonului la care ai participat, nu-i așa? Mamele chitite să-și mărite fetele, domnii ruși de băutură, debutantele teritoriale.

— De unde știi asta? șopti ea.

— Știu multe, milady.

Se albise la față, căci culoarea de mai devreme i se scursese din obraji.

— Ce contează ce au crezut despre mine? Sau cum mi-au spus?

— Nu contează.

— Atunci, ești doar crud?

— Sunt practic. Și sincer, milady. Și vreau să știu dacă trecutul îți va afecta capacitatea de a lucra aici.

— Dar nu... Nu are niciun sens.

— Distantă. Inabordabilă. Rece. Așa te vedea societatea, asta credeau ei că ești. E adevărat?

— Da, spuse ea strângând din dinți, deși nu-și feri privirea.

— Totuși, femeia pe care o văd acum în fața mea nu e nimic din toate acestea.

— Ar trebui să fie un compliment?

— Ai vrea să fie?

— Contează?

— E tot ce contează, milady.

Privirea i se desprinsese de a lui, degetele îi traseră broderia de pe marginea satinului turcoaz.

— Atunci când a avut loc sezonul, credeam că viitorul meu fusese deja...

Se opri brusc.

— Credeai că viitorul dumitale fusese deja...?

Angelique clătină din cap.

— Nu mai contează acum.

După părerea lui Alex, conta extrem de mult ce fusese pe punctul să spună. Încercă o altă tactică.

— Spune-mi de ce te-au numit Fecioara de Piatră. Ce anume ai prezentat lumii și observatorilor săi ca să-ți cultivi o astfel de imagine?

Angelique ridică brusc capul.

— Nimic.

— Cred că exact așa este. Dar am nevoie să-mi explici acest *nimic*.

Privirea ei o susținu pe a lui.

— Vorbești serios.

— Nu foarte des. Dar în cazul ăsta, da.

Își sprijini brațele pe marginea biroului și o cercetă cu privirea.

— În afacerea mea, realitatea și iluzia sunt adeseori unul și același lucru. Iluziile pe care le ofer aici m-au transformat într-un om bogat. Și, dacă e să lucrezi pentru mine, va trebui să devii expertă în această artă.

Știa că o face să se simtă stânjenită. Rușinată. Expusă. Dar se ținuse pe poziție. Nu izbucnise în plâns, nu se răsucise pe călcâie. Ba chiar, zărise o scânteie de interes în acei ochi inteligenți și albaștri.

Alex simți o strângere în piept.

— Spune-mi ce înseamnă *nimic*, o îmboldi el din nou, încercând un timbru cinic. Insist să îmi spui cât mai obiectiv și cât mai sincer cu putință.

— Foarte bine.

Făcu o pauză foarte lungă.

— Nu mă pricepeam la lucrurile la care ar fi trebuit să se priceapă o lady.

— Cum ar fi?

— La dans. Așa că nu dansam.

— Niciodată?

— Poate o dată sau de două ori, la început.

— De ce?

— Pentru că dansez îngrozitor. Nu-mi amintesc nici cei mai simpli pași.

— Și le-ai spus acest lucru partenerilor dumitale?

— Firește că nu. Eram mult prea concentrată să încerc să nu-i schilodesc.

Îl privea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Cine nu poate dansa măcar un simplu vals?

— Eu. N-am învățat niciodată, replică el.

— Nu-mi imaginez ce nevoie ar avea un asasin să danseze, mormăi ea, deși un zâmbet amenința să i se formeze pe buze.

— Da. Moartea prin dans este pur și simplu oribilă.

Îi văzu buzele tremurându-i.

— Și nu-ți voi cere să valsezi la masa mea de joc. Așa că e lipsit de importanță. Altceva?

— Nu mă pricepeam la conversația de complezență. Îmi era foarte greu să mă prefac că ascult cu plăcere discuții care nu mă interesau câtuși de puțin. Am încercat, la început, dar comparațiile redundante și constante privind lucruri materiale și bârfa au început să mă obosească. După o vreme... n-am mai participat.

— E de înțeles. Și, de asemenea, neimportant. Aș sugera – ba nu, chiar *insist* – să-ți limitezi comentariile și conversația la cărțile de pe masă și la mâinile jucate în clubul meu. Îmi imaginez că asta te interesează?

— Da. Desigur.

Îl privea din nou cu acea expresie gânditoare.

— Așadar, nu ai dansat. Nu ai bârfit. Mai e ceva ce simți că te-a distanțat de mulțime?

Angelique își coborî privirea spre rochia extravagantă pe care încă o ținea în mână.

— S-ar putea să ți se pară ceva superficial, dar cred că nici înfățișarea mea nu m-a ajutat prea mult. Mama a cheltuit o avere pe rochiile mele pentru sezon. Rochii drăgălașe, în nuanțe palide, croite în așa fel încât, ăă, să-mi ascundă...

Angelique scoase o mână de sub materialul de satin și arătă cu un gest spre corsetul ei strâmt.

— Ca să folosesc cuvintele ei, să-mi ascundă silueta deloc la modă.

— Deloc la modă?

Alex simți cum îi cade maxilarul.

Silueta ei era senzațională, cu rotunjimi care întunecau mințile bărbaților. O știa prea bine.

— Mama voia să arăt cât mai bine. Voia să arăt ca o domnișoară cuminte, elegantă, la locul ei. Era necesar, îmi

spunea, ca să atrag bărbații potriviți. Bărbați care să mă trateze ca pe o astfel de femeie.

Alex încă încerca să înțeleagă cum ar fi fost cu puțință să o considere cineva pe această femeie altfel decât perfectă.

Angelique ridică ușor din umeri.

— Prin urmare, rochiile mele nu aveau nicio formă. Erau ca niște saci. Iar eu arătam ca un stâlp umflat, palid și unduitor.

— Te-ai îmbrăcat așa ca să-i faci pe plac mamei tale?

Rosti cuvintele pe un ton ceva mai aspru decât intenționase, dar era furios în numele ei.

— Firește că da. Era pe moarte. Și o bucura să mă vadă îmbrăcată așa cum își dorea ea.

Alex simți un gol în stomac.

— Îmi pare rău.

— A trecut mult timp de atunci. Nu caut compasiune. În apărarea ei, trebuie totuși să spun că nu-și dorea decât ce era mai bun pentru mine. În apărarea mea, pot spune doar că eram tânără pe atunci, iar părerea mamei era foarte importantă. Aveam încredere în părerea ei în legătură cu felul în care arătam și făceam tot ce-mi stătea în puțință ca să-mi ascund defectele.

Rostise aceste cuvinte cu obiectivitatea pe care i-o ceruse, ceea ce era bine.

Pentru că Alex o pierduse pe a lui cu desăvârșire.

Dorința de a atinge acele rotunjimi senzaționale și de a-i demonstra exact cât de *moderne* și de *perfecte* erau îl făcea să strângă marginea biroului între degete, atât de tare încât se mira că lemnul de trandafir nu crăpase încă. Se întrebă dacă vreun alt bărbat o atinsese vreodată așa cum își dorea el să o facă. Sau dacă ar fi fost el primul care să-i dea jos hainele de pe corp și să îi provoace atâta plăcere, încât să nu-și mai amintească propriul nume. Dacă ar fi fost primul care să o simtă topindu-se sub el, în jurul lui, deasupra lui. Voia să o audă șoptindu-i numele, iar și iar, pentru că numai o dată nu ar fi fost îndeajuns...

— Este suficient, domnule Lavoie? Întrebă ea.

Alex tresări.

— Poftim?

— Explicația mea în legătură cu... iluziile mele nefericite din trecut.

— Mmmm.

Făcu un efort să-și alunge din mine gândurile câtuși de puțin cuviincioase care îl asaltau și întinse mâna după paharul de whisky pe care îl abandonase pe colțul biroului. Îl goli dintr-o singură înghițitură, deși lichidul de foc nu reuși să-i limpezească deloc mintea. Mai degrabă părea să-i încingă sângele.

Pe toți dracii, o încurcase.

— Mulțumesc pentru sinceritate, reuși el să spună.

— Cu plăcere.

Avea din nou acea expresie gânditoare pe chip.

— Dar ar trebui să știi că nu mai sunt fata nesigură de atunci, continuă Lady Angelique. Am învățat multe în anii care au urmat după acel sezon. Greșelile mele din trecut nu vor afecta felul în care mă voi comporta aici.

— Sunt de acord.

— Chiar așa?

— Ai demonstrat deja ce poți să faci cu o rochie aurie și cu o sticlă din cel mai bun brandy franțuzesc.

— Ar trebui să fie un compliment? repetă ea întrebarea de mai devreme.

Alex își înclină capul.

— Ai vrea să fie?

De data asta, umbra unui zâmbet îi atinse buzele.

— Da.

— Bine. Atunci ia-l ca atare.

— Nu am avut niciodată intenția de a fi diferită, spuse ea brusc. Alex simți că i se zburlește părul. Nu își dorea nicio altă versiune a acestei femei, în afară de cea care stătea acum în fața lui.

— E bine să fii diferit.

— Nu și când încerci să îți asiguri un soț.

— Și asta ți-ai dorit? Un soț?

— Nu asta trebuie să-și dorească toate fetele bine-

crescute? Un soț. O casă mare. Rochii frumoase. Tot ce le trebuie pentru a fi fericite.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Angelique oftă.

— Am crezut că asta-mi doresc, la acea vreme.

— Și acum?

Scoase un sunet din fundul gâtului.

— Nu. Dar există momente în care mă întreb dacă nu cumva un soț mi-ar fi fost... de ajutor.

Alex pufni.

— Presupun că te referi la... indisponibilitatea curentă a fondurilor familiei dumitale. Și crezi că un soț ar rezolva dilema cu care te confrunți?

— Poate, spuse ea, evitând un răspuns direct.

Dintr-odată, părea precaută. Părea că, deși reușise să discute cu candoare despre lipsa ei de talent în sala de dans, subiectul misterioasei dispariții a finanțelor familiei era încă pe lista neagră.

— Nu sunt de acord. Eu aș spune că ai dovedit că ești mai mult decât capabilă să te descurci singură. Dacă vei avea nevoie de ajutor în continuare, să știi că dispun de niște resurse considerabile, în plus am avantajul că nu îți voi cere să te măriți cu mine.

Ignoră fiorul ciudat care îl străbătu. Nu era genul de bărbat care să se însoare, dar ideea unui astfel de parteneriat cu această femeie și tot ceea ce implica el îi surâdea mai mult decât ar fi dorit.

Îl privi lung, cu ochii mari și ținând încă rochia în mâini. Buzele i se depărtaseră ușor și doar ridicările rapide ale pieptului trădau faptul că îl auzise.

Da, nu voia să se însoare cu ea, nici ea să se mărite cu el, dar asta nu însemna că nu puteau...

Se retrase de pe marginea prăpastiei cât putu de repede, apelând la subiectul sigur al afacerilor.

— Cea mai mare parte a clienților mei, cel puțin cei dispuși să lase sume mari de bani, sunt bărbați. Frumusețea dumitale le va atrage atenția. Misterul care te înconjoară le va păstra interesul. Vei fi enigmatică, dar nu

distantă. Neafectată, dar conștientă. Bărbații vor rivaliza pentru privilegiul de a juca la masa controlată de dumneata și pentru ocazia de a pierde banii în fața dumitale.

— Chiar așa?

Îl privea cu o expresie sceptică.

— Nu mă crezi?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu sunt genul ăsta de femeie. Recunosc că sunt inteligentă. Și categoric posed... trăsături fizice care par să distragă atenția bărbaților. Dar nu sunt frumoasă, misterioasă sau enigmatică.

Rosti cuvintele cu aceeași obiectivitate pe care o folosise mai devreme.

— Te înșeli.

Lăsă paharul de-o parte și se apropie de ea, luând rochia din mâinile ei și ridicând-o în lumina blândă. Sclipirile mării tropicale unduiră de la degetele lui până pe podea.

— Rochia asta a fost făcută pentru dumneata, Lady Angelique. Dar, dacă dorești, o poți lăsa aici. Las-o și pleacă acum și ne vom despărți prieteni. Vei fi bine-venită să joci aici ori de câte ori vei dori, dar nu ca partenera mea.

Făcu încă o jumătate de pas spre ea.

— Sau îți poți asuma un risc. Poartă rochia. Rămâi. Află singură cât poți realiza. Riscă să devii cine vrei să devii.

Îi întinse rochia.

— De dumneata depinde.

*

Mai exista o ușă în spatele biroului lui, pe care Angelique nu o văzuse în prima seară în care fusese acolo. Era prea bine ascunsă, se deschidea cu un resort ascuns în muchia lambriului. Se dădu la o parte fără niciun zgomot în clipa în care Alex apăsă butonul.

Erau camerele lui private, îi explică pe un ton atât de indiferent încât ai fi crezut că îi arăta bucătăria. Îi spuse că

le putea folosi ca să se schimbe în liniște. Nu va fi deranjată. El o s-o aștepte de cealaltă parte a ușii, dacă avea nevoie de ceva.

Angelique avea nevoie să simtă că era din nou stăpână pe gândurile ei.

Își pierduse cu desăvârșire mințile, își spuse, stând în mijlocul unei încăperi ce părea să fie dormitorul lui Alexander Lavoie. În afară de cocina în care dormea Gerald, Angelique nu intrase niciodată în camera unui bărbat. Cu siguranță că nu era ea prima femeie care să vadă încăperile personale ale lui Lavoie, dar, chiar și așa, avea un sentiment de neliniște. Ar fi trebuit să ignore fiorii electrici care îi urcau pe șira spinării și-i străbăteau trupul. Ar fi trebuit să se schimbe acolo, cât mai repede, și să termine odată.

În schimb întinse rochia pe care o ținea în mână pe un fotoliu mare, așezat chiar lângă ușă, și făcu un pas înăuntru.

Încăperea, la fel ca biroul lui, nu avea cine știe ce mobilă, cu excepția patului mare, cu patru stâlpi, din mijloc. Era sculptat dintr-un lemn închis la culoare, care strălucea în lumina difuză, făcând să pară cu atât mai exotică cuvertura lucioasă, roșu rubiniu, cu care era acoperit. Perne brodate cu roșu și auriu erau sprijinite de tăblia patului. Angelique întinse o mână și le atinse. Era mare diferență față de patul simplu din camera ei, acoperit cu cearșafuri simple, cenușii. Pe de altă parte, în patul ei doar se dormea.

Era evident că patul acesta fusese pregătit pentru cu totul altceva.

Degetele îi alunecară peste eșarfele decorative de mătase legate de stâlpii patului.

„Nu te-aș lega ca să obțin ceea ce vreau. Decât dacă, firește, ai insista. În cazul ăsta, aș face orice”.

Îi spuse odată asta, ca să o amețească. Și-l imagină pe Alexander Lavoie întins pe cuvertura stacojie și își simți genunchii înmuindu-se. Se imagină întinzându-se lângă el, lăsându-se la mila lui, atingându-l așa cum deja își imaginase că ar fi vrut s-o atingă el.

Își trase repede mâna. Alexander Lavoie era proprietarul unui club de jocuri de noroc și, deși probabil că nu era asasin, Angelique nu era atât de naivă încât să nu-și dea seama că era totuși un bărbat periculos. Un bărbat periculos cu un simț al umorului foarte straniu. Și un neașteptat simț al onoarei. Și cu un foarte pronunțat simț al galanteriei.

Un bărbat care o angajase să împartă cărțile la masa de joc. Nu ca să-i încălzească patul.

Se întoarse și înaintă și mai mult în încăpere. Zgomotul pașilor îi era înăbușit de covoarele groase care acopereau podeaua de lemn. O comodă cu un lavoar se afla în celălalt capăt al încăperii, umbrită de un șifonier masiv și flancată de o oglindă înaltă. O trusă de bărbierit se afla pe marginea lavoarului și un prosop fusese aruncat neglijent pe scaunul de alături. Aerul era cald, și Angelique simțea mirosul vag de ulei de lampă și tonurile mai bogate de lemn de santal și lămâie.

Printr-o a doua ușă montată în colțul camerei putea întrezări o cadă de alamă, cu marginile strălucind îmbietor în lumina difuză. Făcu vreo câțiva pași.

— Milady?

Vocea lui Lavoie se auzi înăbușită prin ușă, și Angelique tresări vinovată.

— Ai nevoie de ajutor acum?

Acum? Angelique cu siguranță nu avea nevoie de ajutorul lui Alexander Lavoie ca să se dezbrace sau să se îmbrace.

— Nu, aproape am terminat, minți ea.

Se duse repede înapoi lângă pat și trase de șireturile rochiei auri. Ce era în capul ei? Auzi, să dea târcoale prin camera lui, ca o hoată de rând! O hoată de rând cu o imaginație foarte murdară, adevărul fie spus. Lavoie fusese foarte bun cu ea. Brutal de onest și direct, dar Angelique găsea această atitudine incredibil de eliberatoare. Nu părea să-și dorească de la ea nimic altceva decât ceea ce-i putea oferi, nimic altceva decât ceea ce era. Și era, la urma urmei, singurul bărbat care îi spusese vreodată că era

fascinantă. Și deșteaptă. Știa că putea face ce-i cerea. Știa foarte bine că avea să-i facă lui Alexander Lavoie o grămadă de bani la masa de joc. Nu știa însă dacă putea fi frumoasă, misterioasă și enigmatică în timpul ăsta. Până acum, toate eforturile ei în această direcție nu dăduseră niciun fel de roade. Era simplă, neinteresantă și cu nimic remarcabilă.

Dar, ținând cont de tot ajutorul pe care i-l acordase până acum Lavoie, cu siguranță merita să facă un efort.

Și astfel Angelique se trezi dezbrăcată, doar în neglijeu, corset și ciorapi, cu un singur jupon, în mijlocul dormitorului proprietarului celei mai rău famate săli de joc din Londra.

Rochia aurie era acum pe jos, la picioarele ei. Când o modificase dintr-o rochie a mamei ei pe care o găsisese în mansardă, avusese grijă să o croiască în așa fel încât să o poată îmbrăca fără ajutor. Totul se lega în față sau într-o parte, în locuri în care îi era ușor să ajungă.

Dar când se întinse după rochia turcoaz, descoperi că aici era cu totul și cu totul altă poveste. Rochia aceasta nu semăna cu nicio alta pe care o mai văzuse vreodată. Corsajul, în loc să se adune sus, de unde să-i cadă liber pe corp, rămânea lipit de trunchi, urmărindu-i curba sânilor, a coastelor, strângându-i-se pe talie. Se întâlnea cu fustele la nivelul șoldurilor, într-o abundență de broderie delicată, în tonuri de alb și auriu, învârtindu-se în jurul taliei și coborând apoi spre picioare asemenea unor lujeri. Mânecele cădeau în falduri din dreptul umărului, peste partea de sus a brațului, cu tivurile decorate cu aceeași broderie auriu cu alb.

Era o rochie unică, magnifică, îndrăzneță și neașteptată. Dar, ca să poată să-i stea pe corp, era nevoie să strângă panglica aurie care se învârtea prin câteva zeci de găurele cât vârful de ac la spatele rochiei.

Nu observase croiala când scosese rochia din cutie, probabil pentru că atenția îi fusese distrasă mai întâi de extravaganta rochiei, apoi de bărbatul care i-o dăduse.

„Ai nevoie de ajutor acum?”

Închise ochii. Fără îndoială, Lavoie se distra copios pe seama ei, de cealaltă parte a ușii.

Dar ajunsese până aici. Își aminti că făcea toate astea cu un scop, iar luxuri precum decența sau intimitatea fuseseră lăsate deoparte în momentul în care acceptase oferta lui Lavoie și beneficiile materiale care veneau odată cu aceasta. De fapt, renunțase la ele din clipa în care intrase în sala de jocuri.

Își trase rochia pe ea și-și potrivi corsajul peste sâni, ținându-și cât putea mai bine cu o mână materialul de satin lipit în partea din față. Cu cealaltă mână împinse ușa, străduindu-se să adopte un aer de profesionalism rece, aceeași atitudine cu care o tratase el întreaga seară.

Doar că el stătea așezat pe o margine a biroului, învârtind leneș într-o mână whisky-ul din pahar, în timp ce în cealaltă ținea un fel de scrisoare. Își scosese haina și-și rulse mânecile cămășii și, dintr-odată, nu mai avea un aer chiar atât de oficial. Nu mai era atât de impunător. Arăta parcă o idee mai... tangibil.

Arăta ca acei infami seducători de care auzise vorbindu-se în șoaptă la sălile de bal, care făceau femeile să geamă, cu răsuflarea tăiată, prin alcovuri... Ca tot ce își imaginase cândva că își dorea și ea.

Lavoie ridică privirea și o fixă asupra ei, fără să se clikească. Angelique își acoperi cu mâna liberă partea de sus a corsajului, ca și cum ar fi încercat să se apere cumva de privirea lui. Ochii lui erau duri și fierbinți, și Angelique abia se stăpâni să nu se răsucescă pe călcâie și să nu se repeadă înapoi în dormitorul lui.

— Se leagă la spate.

Își propusese să vorbească aspru – s-ar fi mulțumit și cu un ton acuzator –, în schimb constată, spre stupefакcia ei, că vocea îi tremura.

Lavoie dădu din cap ca și cum ar fi vrut să-și revină din cine știe ce reverie și privirea i se limpezi. Lui Angelique îi venea mult mai ușor acum să respire.

— Sigur că da, spuse el, alunecând de pe birou. Este o rochie extravagantă și extraordinară, nu una practică și

plictisitoare.

Lăsa deoparte scrisoarea și paharul și îi făcu semn cu degetul.

— Vino aici. Îți leg eu panglicile.

Angelique își lipi și mai tare rochia de piept, simțind un val fierbinte străbătând-o. Cuvintele și gestul care le însoțea erau dintre cele mai provocatoare pe care le auzise vreodată.

Era o situație peste măsură de necuviincioasă, dar singurul lucru la care se putea gândi era cât de îndrăzneță se simțea. Cât de liberă. Făcu un pas în față, urmărindu-l cum își mută din nou privirea, cum înghite în sec, cum degetele i se strâng pe marginea biroului de care se sprijinea. Nici el nu era neafectat.

Se opri chiar în fața lui.

Lavoie se ridică de pe birou.

— Întoarce-te, îi spuse.

Vocea îi era mai aspră decât fusese cu un minut în urmă.

Angelique se întoarse încet, oprindu-se cu spatele la el, simțind un fior coborându-i pe șira spinării. Nu era ca și cum ar fi fost goală. Corsetul îi era strâns bine peste cămășuță și rochia îi era trasă până pe umeri, chiar dacă era deschisă în spate, până la talie. Nu era prima oară când o îmbrăca altcineva. Înainte să se întâmple toate, ea și mama ei avuseseră o cameristă, iar îmbrăcatul fusese întotdeauna o corvoadă căreia să i se spună, în concordanță cu cerințele modei.

Nu era o corvoadă acum. Acum era ceva complet diferit. Era un moment de intimitate, în care lăsa garda jos, un moment mai fascinant și mai periculos decât tot ce experimentase până atunci.

Îi simți mai întâi mâinile pe gât, îi simți degetele adunând șuvițele rebele care îi evadaseră din coc și dându-le la o parte.

Îi atinse umerii goi cu încheieturile degetelor, făcându-i pielea să i se înfioare. Îi simțea căldura trupului în spatele ei, îi simți respirația pe piele în momentul în care se

aplecă să lege panglica. Îi legase strâns corsajul și sânii ei împingeau acum în marginea brodată. Își simți sfârcurile întărindu-i-se și fiori de plăcere îi străbăteau trupul ori de câte ori se împingeau în material.

— Să-mi spui dacă-i prea strâns, îi șopti el încet, în ureche.

Angelique dădu doar din cap, pentru că nu mai reușea să-și amintească cum să vorbească – nu-și mai amintea nici cum să respire –, deși nu avea nicio legătură cu cât de strâns era corsetul. Mâinile lui îi coborâră pe mijlocul spatelui, iar degetele i se mișcau cu atâta dibăcie, încât Angelique se mira că se mai putea ține pe picioare. Și-și dorea cu disperare ca el să o atingă și mai mult. Să-i mângâie coastele, să-i cuprindă sânii, să-i atingă șoldurile, să-i atingă întreg trupul care tânjea după mângâierile lui. Ajunsese acum la baza spatelui și lega panglicile, corsajul îi era strâns pe trup.

— Ai terminat? reuși ea să întrebe.

— Nu încă.

Degetele lui îi părăsiră spatele și urcară în părul ei, scoțând cu îndemânare acele, până când părul lung și greu i se revărsă pe spate. Ar fi protestat, dar senzația degetelor lui pieptănându-i părul o amețea.

Se dădu la o parte.

— Acum am terminat, spuse el.

— Da.

Trebuia să spună ceva, și fusese singura silabă pe care reușise să o găsească în acel moment.

— Cum te simți?

Angelique închise ochi. Simțea că era pe punctul să explodeze.

— Bine, reuși până la urmă să șoptească.

Deschise ochii și privi în jos, netezind cu mâna satinul care îi acoperea abdomenul, revărsându-i-se apoi peste șolduri. Lavoie avusese dreptate. Se pricepea foarte bine la măsuri.

— Întoarce-te.

Foarte încet se întoarse, simțindu-și inima bătând să-i

spargă pieptul. Își ținea însă spatele drept și bărbia ridicată. Îi întâlni privirea lui Lavoie și o susținu preț de câteva clipe nesfârșite.

Lavoie făcu un pas în spate coborându-și privirea peste corsaj, peste șoldurile ei, până în podea, apoi ridicând-o la loc spre a ei.

Făcuseră și alți bărbați asta și, în acele cazuri, Angeline se simțise inconfortabil, ca și cum valoarea ei ar fi fost măsurată în rotunjimile trupului, de parcă ar fi fost o iapă ce urma să fie scoasă la licitație.

De data asta era diferit. Totul era diferit cu acest bărbat.

— E potrivită? întrebă ea, cu voce răgușită. Ești mulțumit de efect?

— De ce nu te uiți singură?

Arătă cu un gest al capului în direcția ușii deschise ce conducea spre dormitorul lui.

— Du-te să te uiți în oglindă.

Angeline dădu din cap și se duse din nou în dormitorul lui Lavoie. Simțind o strângere de inimă, se apropie de oglinda lungă de lângă comodă.

O femeie care îi părea întrucâtva cunoscută o privea din oglindă. Femeia aceasta avea păr blond, de culoarea mierii, care i se revărsa peste umerii goi, dându-i un aer ușor poznaș, ca și cum tocmai s-ar fi ridicat din pat. Sau din brațele unui amant. Femeia aceasta purta o rochie care i se mula pe fiecare rotunjime, făcându-i sânii să-i pară imposibil de plini și talia imposibil de mică. Femeia aceasta își ținea capul sus și arata exact așa cum își dorise cândva să arate o tânără fată, care își ascunsese în schimb trupul în spatele faldurilor ample de muselină albă.

— Cum ți se pare?

Tresări. Nu-l auzise pe Lavoie venind în spatele ei.

— Rochia este incredibilă.

— Este, iar tu arăți perfect. Dar cum te simți în ea?

— Frumoasă.

Cuvântul îi ieși de pe buze fără să gândească.

Dar era adevărat. Se simțea puternică și încrezătoare

și... cu adevărat frumoasă. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui în oglindă.

— Bine.

Privirea lui era intensă.

— Acum ne-a mai rămas să vedem cum te facem misterioasă și enigmatică.

Își ridică mâinile și le puse pe umerii ei.

— Închide ochii.

Angelique îl ascultă, simțindu-l cum se apropie de spatele ei. Fu nevoie de un efort supraomenesc să nu se lipească de căldura trupului său și fu bucuroasă când senzația unui obiect tare și rece așezat pe fața ei îi distrase atenția.

— Rochia are câteva accesorii, îi șopti el în ureche.

„Adică pe tine?”

Gândul îi făcu inima să tresalte. Se concentră să respire regulat. Ce se întâmplase cu ea în ultimele minute? Ce se întâmplase cu femeia care își ascunsese mintea în același fel în care își ascunsese trupul, până când circumstanțele o forțaseră să le dezvăluie pe amândouă?

Îl întâlnise pe Alexander Lavoie. Asta se întâmplase.

Degetele lui erau pe ceafa ei, legându-i panglica măștii.

— Pot să deschid ochii? întrebă ea.

— Răbdare, milady.

Vocea lui era parcă de catifea. Apoi atingerea lui dispăru, doar pentru a se întoarce după o clipă.

Simți o presiune ușoară în dreptul gâtului, senzația a ceva rece așezându-i-se pe piele, apoi căldura degetelor lui pe ceafa ei. Era un fel de colier, știa, și ideea că ar fi putut fi ceva la fel de extravagant ca și rochia stârnea în ea cele mai ciudate emoții.

— Domnule Lavoie...

Începu să-și ridice o mână spre gât, temându-se să deschidă ochii.

— Alex, șopti el.

— Pardon?

Mâna îi înțepeni în aer.

— Când nu ești la masa de joc, ci te afli în intimitatea... biroului meu, poți să-mi spui Alex.

Alex. Nici măcar Alexander. Îi răsuna în minte ca un păcat, precum ceva ce își imagina că ar fi trebuit rostit pe întuneric, între cearșafuri de mătase. Ceva ce i s-ar fi putut rostogoli de pe buze dacă...

— Deschide ochii.

Angelique trase aer în piept, așteptând câteva clipe ca să-și revină. Ar fi trebuit să facă tot ce-i stătea în putință ca să se depărteze de ispita pe care o reprezenta acest bărbat. Crezuse că are destul de multă experiență în ceea ce privea bărbații și relațiile cu ei. Două secunde în prezența *acestui* bărbat fuseseră îndeajuns ca să-și dea seama cât de mult se înșelase.

Făcu un efort să-și amintească faptul că Alexander Lavoie nu o curta. Nu o acoperea cu daruri ca un flăcăiandru amorezat, în speranța că generozitatea lui o să-i câștige câteva momente în spatele unui ghiveci cu palmier. Nu erau daruri de la un admirator care voia să-i cucerească inima. Ceea ce purta ea acum nu era nimic altceva decât o uniformă. Cu nimic diferit, adevărul fie spus, de o livrea scumpă. Hainele aveau un scop. Masca avea un scop. Bijuteriile aveau un scop. Alexander Lavoie o adusese acolo cu un scop, iar scopul acesta era exclusiv unul de afaceri.

Fusese foarte direct când îi explicase ce fel de imagine voia să afișeze pentru clubul lui - o imagine care să fie avantajoasă pentru amândoi, desigur.

Deschise ochii.

Masca era simplă, de aur, asortată cu broderia rochiei. Fără decorațiuni sau alte ornamente în afară de două diamante miciute la colțul fiecărui ochi care se alungea înspre tâmplă. Îi acoperea în întregime partea de sus a feței, așezându-i-se ușor pe puntea nasului, coborând apoi grațios spre maxilar.

Dar Angelique abia dacă observă masca. Privirea îi fu atrasă de colierul de la gât.

Lanțul nu era un lanț, ci un șirag de diamante mici,

așezate pe clavicula ei. Din mijloc se lăsa încă un șir de diamante, fiecare din ele din ce în ce mai mare pe măsură ce coborau, terminându-se la doar o idee distanță de adâncitura dintre sânii ei. Era un model cum Angelique nu mai văzuse niciodată - fascinant de simplu și fără ornamente țipătoare.

Ridică mâna și atinse pietrele strălucitoare de la gât. Se încălziseră acum de la trupul ei și îi alunecau pe piele asemenea unor șoapte. Își plimbă degetele peste ele, oprindu-se deasupra sânilor, știind prea bine că modelul colierului, la fel ca al rochiei, fusese anume gândit.

Se privi din nou în oglindă. Nu rămăsese niciun semn din debutanta timidă. Nu rămăsese nicio urmă din femeia disperată, în rochia aurie la mâna a doua, înarmată cu mintea ei sclipitoare și cu o sticlă de brandy franțuzesc.

Femeia care o privea din oglindă era o regină. O curtezană. O lady. O amantă. Toate acestea la un loc.

— Este spectaculos, zise ea, mulțumită să constate cât de controlată îi răsunase vocea.

Livrea! Își repetă în minte. Livrea, livrea, livrea! făcută din satin și diamante.

— Nu am văzut niciodată așa ceva. Atrage privirea într-un mod... dramatic, nu crezi? Mai bine decât o sticlă de brandy, trebuie să recunosc.

Așteptă o replică ascuțită, arzătoare, dar nu primi niciuna.

În spatele ei, Lavoie rămăsese mut.

Privirea ei se întoarse spre a lui, în oglindă. Capul i se înălța deasupra umărului ei. Avea o expresie ciudată pe chip.

— Te deranjează ceva la înfățișarea mea, domnule Lavoie? Îl întrebă, folosindu-i în mod intenționat numele de familie, într-un efort de a se distanța de vortexul în care o trăgea acest bărbat.

— Nu. Da.

Continua să o privească fix prin oglindă, iar Angelique nu era sigură că o auzise măcar.

Îi atinse brațul cu vârful degetelor, ridicându-i părul

greu de pe umeri, lăsând aerul rece să îi sărute gâtul.

Angelique se înfioră.

— Ești irezistibilă.

Se aplecă și înlocui aerul rece cu buzele lui.

O căldură arzătoare o învălui, și Angelique simți cum picioarele i se înmoaie, de parcă s-ar fi transformat în ceară. O dorință aproape dureroasă ce părea să pulseze odată cu bățile inimii ei i se împrăștie în trup. Respirația îi era întretăiată.

Îi atingea acum punctul sensibil de sub ureche. Respirația lui era fierbinte și limba îi mângâia locul pe care îl părăsiseră buzele.

Ochii ei se închiseră o clipă. Fiecare nerv din trupul ei părea să fie încordat. Știa ce ar fi trebuit să spună. Știa că nu trebuia decât să-i ceară, și s-ar fi îndepărtat.

Doar că Angelique nu voia să se îndepărteze. Îl voia acolo. Voia mai mult.

Se privi în oglindă, se uită la această femeie pe care nu o recunoștea. Privi cum capul i se înclină într-o parte, privi cum capul întunecat al lui Lavoie se apleacă, cum buzele lui îi ating pielea, lăsând în urmă dăre de foc. Își privi propria mână ridicându-se și mângâind părul negru.

Nu se simțise niciodată atât de îndrăzneță ca în acel moment. Nu simțise niciodată atâta putere.

Lavoie își înălță capul, și ochii lui întunecați îi întâlneau pe ai ei în oglindă.

— Nu amestec afacerile cu plăcerea, șopti el răgușit, de parcă și-ar fi amintit promisiunea pe care i-o făcuse mai devreme.

Angelique știa că ar fi trebuit să îl aprobe și să se retragă. Să pună capăt nebuniei care părea pe punctul să o copleșească.

— Nu am început încă lucrul, fură cuvintele care îi ieșiră de pe buze.

Lavoie împlietri în spatele ei, apoi întinse mâna și desfăcu panglica măștii aurii.

Așeză masca pe marginea comodei și o privi în oglindă preț de câteva clipe lungi.

— Întoarce-te, îi spuse în cele din urmă, cu voce răgușită.

Pentru a doua oară în acea seară, Angelique se supuse comenzii lui.

Degetele lui îi dădură la o parte părul de pe față, urmărindu-i conturul obrazului, curba maxilarului. Atingerea lui îi coborî pe linia gâtului, până la colierul de diamante.

— Ți se potrivesc diamantele astea, șopti el. Sunt diferite. Strălucitoare.

Angelique nu știa ce să spună. Își petrecuse o mare parte a vieții încercând să nu fie diferită. Și asta o făcuse extrem de nefericită. Acum, în prezența unui bărbat care părea să considere că a fi diferit era un lucru bun, efectul era îmbătător.

Urmări cu degetul șirul care se îndrepta spre sânii ei.

— Am vrut să fac asta încă din prima clipă în care te-am văzut.

Lăsă colierul și își ridică mâna spre gura ei, mângâindu-i cu vârful degetelor mai întâi buza de sus, apoi pe cea de jos, abia atingând-o. Era o tortură pe care Angelique nu o mai simțise până atunci.

— Alex...

Numele lui se rostogoli de pe buzele ei, un amestec de întrebare și rugămintă.

Degetele lui se opriră pe buzele ei, apoi și le retrase. Expresia îi era întunecată și fierbinte.

Angelique trase aer în piept, simțindu-se învăluită de aroma de whisky, de santal și de ceva cu desăvârșire masculin.

Alex înclină capul, oprindu-se cu buzele la doar câțiva milimetri de ale ei.

Angelique închise ochii.

Buzele lui le atinseră dintr-odată pe ale ei, o dată, de două ori, o atingere ușoară, provocatoare. Simți barba care începuse să-i acopere maxilarul, îi simți căldura gurii în clipa în care îi găsi buzele – mai întâi pe cea de jos, apoi pe cea de deasupra. Se retrase o idee, așteptând, lăsând o mână să alunece pe spatele ei, ridicându-se spre gât,

mângâindu-i cu cealaltă curbura taliei, oprindu-se pe șoldul ei. Își aplecă și mai mult capul, înlocuind degetele de pe gâtul ei cu buzele lui, apăsând un sărut fierbinte în punctul sensibil în care își simțea pulsul lovindu-i pielea. Angelique lăsa capul pe spate și se lăsa pradă dorinței atât de puternice, încât părea să o lase complet neputincioasă.

Alex îi atinse obrazul cu al lui, oprindu-se din nou cu buzele la doar câțiva milimetri distanță de ale ei. De data aceasta ea fu cea care acoperi distanța, prinzându-i gura cu a ei. Alex scoase un geamăt înfundat, înainte să intensifice presiunea sărutului. Îi prinse buza de jos între dinți, trase ușor, îi dădu drumul doar atât cât să-i mângâie marginea cu limba. Angelique gemu încet, dorindu-și mai mult.

Mâna cu care îi cuprinsese talia alunecă mai jos, trăgând-o spre el și, prin țesătura hainelor, Angelique îi simțea trupul tare lipit de al ei. Durerea dulce de mai devreme deveni acum năprasnică, pulsându-i în urechi, făcând totul în ea să vâjâie. Își ridică la rândul ei mâinile, îi mângâie pieptul și gâtul, temându-se că, dacă nu se ținea de ceva, s-ar putea spulbera în mii de bucățele.

Buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei, deși acum nu se mai jucau, ci cereau. Limba îi alunecă în gura ei, și Angelique simți gustul de whisky și de căldură. Își frecă limba de a lui și îi simți mâna încordându-i-se pe spatele ei, lipind-o și mai strâns de trupul lui.

Gura lui deveni mai insistentă, buzele lui le zdrobeau pe ale ei.

Asta însemna să fii sedusă, răsună un gând undeva într-un colț al minții ei. Ar fi vrut să nu se mai termine niciodată. Ar fi vrut să-i facă trupului ei ce-i făcea acum doar gurii. Nu voia să se oprească.

Doar că se opri.

Își depărtă buzele de ale ei, își lipi fruntea de a ei, respirând rapid și întretăiat.

— Dumnezeu mare! i se păru că-l aude murmurând.

Sânii o dureau și era acoperită de sudoare. Pielea îi era sensibilă la orice adiere care o atingea. Și abia acum auzi că cineva bătea în ușa biroului.

— Domnule Lavoie? răsună o întrebare înfundată.

Angelique lăsă mâna să-i alunece de pe gâtul lui și-și îndreptă spatele. Dumnezeu mare, ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost întrerupți? Ochii ei alunecară spre patul masiv și spre așternuturile luxoase. Știa exact ce s-ar fi întâmplat. L-ar fi lăsat pe Alexander Lavoie să o ducă în pat și să termine ce începuse.

Bănuia că ar fi fost diferit. Ceva cu adevărat memorabil. Pentru că, de la cea mai subtilă atingere, ștersese deja tot ce crezuse Angelique că știe despre sex.

Dar nu se putea repeta, oricât de mult ar fi regretat trupul ei acest lucru.

Pentru că, înainte de toate, Alexander Lavoie era om de afaceri. Dacă Angelique nu strica aranjamentul lor înainte să înceapă, bărbatul acesta îi putea oferi ajutorul de care avea nevoie. O slujbă sigură și banii de pe urma acesteia.

Angelique avea nevoie de clubul lui mai mult decât avea nevoie de el și ar fi făcut bine să-și amintească asta. Nu putea face nimic care să pună în pericol aranjamentul dintre ei.

— Îmi cer scuze, domnule Lavoie, spuse ea, strângând din dinți. Nu se va repeta. A fost lipsit de profesionalism din partea mea.

— A ta?

Stătea încă în fața ei, deși își retrăsese mâinile, pe care le ținea acum bine strânse la spate.

— Mă tem că m-am lăsat pradă momentului, îi spuse ea. Îmi imaginez că diamantele au efectul ăsta asupra unei fete, chiar dacă sunt doar o parte a uniformei pe care trebuie să o poarte.

O privea cu o expresie zdrobită.

— Diamantele?

— Da, minți ea. Sincer, a fost prea mult.

— Domnule Lavoie?

Bătaia în ușa biroului răsună mai tare, mai ferm, și vocea înfundată se auzi din nou:

— Un bărbat dorește să vă vadă. Spune că e urgent.

Lavoie scoase un sunet indescifrabil și se întoarse cu spatele spre ea, ieșind din dormitor și intrând în birou.

Angelique auzi ușa deschizându-se, apoi sunetul unor voci coborâte. Eliberă aerul din piept, dându-și abia atunci seama că își ținuse respirația.

Se privi în oglindă, încercând să identifice reflexia femeii în rochie turcoaz cu fata care venise îmbrăcată cu rochia aurie. Dar nu reuși.

Mai mult, nu voia să o facă. Deși ceea ce se petrecuse aici în această seară nu avea să se repete, ceva se schimbasese în mod irevocabil în adâncul ei, iar Angelique nu putea să regrete că se întâmplase așa.

Se privi în oglindă, observându-și ochii pe jumătate închiși, obrații încă îmbujorați, buzele ușor umflate. Nu era nici îndemânatică, nici experimentată când venea vorba de plăcere. Dar nu era atât de naivă încât să nu recunoască dorința, atunci când o vedea. Când stătuse în fața acelei oglinzi, cu un bărbat care nu o tratase niciodată drept altceva decât egala lui, un bărbat căruia îi dezvăluise mai mult din adevărata ei natură decât oricărui alt bărbat, își dăduse seama cât de mult o dorise.

Și, fie că știa sau nu, Alexander Lavoie îi făcuse lui Angelique un cadou prețios, pe care nu îl avusese în clipa în care venise aici, în acea seară. În sfârșit, înțelesese frumusețea și puterea care deriva din ea. Și înțelesese, în sfârșit, că nu avea nicio legătură cu felul în care arăta.

Cu un zâmbet dulce-amar, Angelique luă masca aurie de pe comodă și o prinse la spate. Persoana care îl căutase pe Alexander Lavoie în birou era încă acolo.

Și, în ciuda noii ei revelații, Angelique nu avea intenția să iasă din dormitorul lui Lavoie arătând ca o membră satisfăcută a haremului său.

Își îndreptă umerii și intră în birou cu toată indiferența de care se simțea în stare. Un bărbat înalt discuta în ușa cu Lavoie și era evident, după felul în care era îmbrăcat, că nu venise ca să se delecteze cu plăcerile clubului. Hainele lui erau de bună calitate, lăsând impresia unui gentleman, dar sabia grea care îi atârna la brâu contrasta puternic cu restul

înfățișării. Avea un aspect militaros, teaca era lovită și zgâriată, mânerul purta lustrul unei îndelungate utilizări. Își ținea pălăria în mână și vorbea încet, cu o expresie sumbră. Nici expresia lui Lavoie nu era cu mult mai strălucită, deși acesta își asalta acum interlocutorul cu întrebări.

Lavoie păru să devină dintr-odată conștient de prezența ei și se opri brusc. Ambii bărbați se întoarseră spre ea.

Angelique se fâstâci, având senzația că fusese prinsă trăgând cu urechea.

— Îmi cer scuze dacă v-am întrerupt. Pot să aștept în cealaltă cameră.

— Nu. Rămâi.

Lavoie își strânse buzele într-o linie subțire și clătină din cap.

— Eu și domnul Harris am terminat de discutat.

Bărbatul înalt înclină din cap spre Lavoie și făcu un fel de plecăciune stângace înspre Angelique înainte de a părăsi încăperea, îndesându-și pălăria la loc pe cap.

— E totul în ordine? întrebă Angelique, fără să aștepte cu adevărat un răspuns. Fără să știe dacă voia un răspuns. Cu siguranță, conducerea unui local de noapte avea și aspecte neplăcute.

— Da.

Lavoie se duse lângă birou, de pe care luă hârtia cu probabilitățile ei.

— Dar timpul trece. După cum ai spus, clubul se va umple curând, și ar fi înțelept să avem un plan pregătit.

Tonul, la fel ca expresia lui erau reci. Nu mai rămăsese nicio urmă din bărbatul care o sărutase atât de pasional în dormitor. Angelique presupunea că era ușurată.

— Să discutăm despre strategie, spuse el.

Îi indică scaunul din fața biroului în timp ce el se așeză pe cel de pe cealaltă parte, punând o barieră solidă între ei.

— Îmi imaginez că va exista o perioadă de încercare și de eroare, dar sunt încrezător că nu îți va fi greu să o depășești. Și, așa cum ai spus, va trebui să ne asigurăm că

există și câștigători, ca să atragem mai mulți jucători. Va trebui să gândim un sistem.

Angelique se strecură pe scaunul oferit și își împreună cuminte mâinile în poală. Putea fi la fel de detașată ca Lavoie. Avea să ascundă amintirea sărutului undeva în străfundul minții ei, învelită cu grijă în uluitoarea descoperire spre care o condusesese. Avea să țină totul ascuns sub mantia netedă a profesionalismului pentru că, orice ar fi fost, nu-și putea permite să piardă această slujbă.

— Milady?

Cuvintele lui o readuseră la realitate.

— Îmi cer scuze?

— Te-am întrebat dacă preferi să lucrezi cu două pachete sau cu unul.

Își dresе vocea și făcu un efort să-și amintească pentru ce se afla acolo. Și ce trebuia să facă.

— Cu două, domnule Lavoie. Categorie, cu două.

Capitolul 7

Alex stătea dus pe gânduri.

Nu-i plăcea câtuși de puțin, pentru că oamenii care își petrec timpul gândindu-se la ce să facă în loc să treacă direct la acțiuni decisive pierd ocazii deosebite.

Dar, când venea vorba de Angelique Archer, Alex descoperise că era cu desăvârșire pierdut.

Pentru a cincea noapte la rând de când Angelique îmbrăcase rochia turcoaz, Alex făcuse mari eforturi să se plimbe prin club, făcând complimente doamnelor și discutând nimicuri cu domnii. Așa făcea în fiecare seară și o făcuse întotdeauna cu un fler subtil, care îi îndemna pe oaspeții lui să se simtă în largul lor, iar pe el, unul, îl amuza.

Acum însă, devenise o sarcină detestabilă. Privirea îi aluneca în permanență înspre masa de Blackjack și înspre femeia din spatele ei, detașată și controlată asemenea unui

monarh care prezidează la curte, peste supușii ei preferați.

Aranjase o masă de șase jucători, dar mulțimea pe care o atrăsese era cam de patru ori pe atât. Noutatea, combinată cu misterioasa doamnă, se dovediseră irezistibile. Nobili descendenți din familii de vază stăteau la coadă pentru șansa de a prinde un loc la masă, asemenea unor școlărei.

Ceva se schimbaseră la Angelique din clipa în care se așezase la acea masă, ceva ce nu văzuse la ea cu celelalte ocazii în care jucase în clubul lui. Avea un zâmbet discret pe care nu îl observase până atunci, ca și cum ar fi avut un motiv de amuzament cunoscut doar de ea. Fiecare mișcare a ei era unduitoare și senzuală, ca și cum ar fi devenit brusc conștientă de puterea înfățișării ei, pe care o mânua acum cu aceeași încredere cu care își folosea mintea.

Vocea ei nu era niciodată mai mult decât un murmur în timp ce făcea cărțile, cadența blândă a discursului ei era aproape sugestivă. Bărbații de la masă erau de-a dreptul vrăjiți. Păreau să nu se mai sature.

Alex nu ar fi putut spune cărui amănunt i se datora schimbarea. Poate faptului că nu mai încerca să rămână invizibilă. Poate lipsei disperării pe care o purtase cu ea la vizitele anterioare.

Sau poate că pur și simplu își pierdea el mințile.

Cu siguranță se întâmplase asta atunci când o sărutase. Dar amintirea felului în care o văzuse în oglindă, cu degetele prinse în părul lui, cu capul înclinat pe spate, cu ochii încetoșați de dorință era îndeajuns ca să-l încingă din nou.

Nu adusese niciodată femeii în camerele lui private, pentru niciun motiv. Întotdeauna păstrase relațiile sporadice cu femeile pe teren neutru. Văzuse de prea multe ori ce se întâmplă atunci când sexul se transformă în dragoste, care se transformă în gelozie, apoi în ură. Și nu avea nici cea mai mică dorință să se expună vreodată la așa ceva. Își oferea cu generozitate trupul, dar nimic mai mult. Nu le oferea femeilor accesul nici la intimitatea, nici la gândurile, nici la afecțiunea lui.

În ruptul capului nu ar fi putut spune de ce Angelique era altfel. De ce ei îi îngăduise să pătrundă în lumea lui. De ce făcuse orice din ceea ce făcuse în ultimele cinci zile.

Tot ce știa era că nu se mai putea privi în oglinda înaltă fără ca sângele să nu înceapă să-i fiarbă în vene.

Se ridică brusc din spatele biroului, închizând registrul cu o bufnitură. Exista un motiv pentru care nu amesteca niciodată afacerile cu plăcerile, iar situația de față era un exemplu perfect în acest sens. Avea nevoie să fie stăpân pe mintea lui și categoric nu reușea acest lucru sărutând-o pe Angelique Archer.

Lady Angelique dăduse uitării indiscreția lui și se purtase cu maxim profesionalism de atunci încolo. Și, într-adevăr, îi făcuse o adevărată avere. Ușurința cu care controla și manipula masa îl șocase până și pe el. E drept, mulți dintre jucători erau relativ lipsiți de experiență, dar asta nu ar fi putut explica totul.

Ajunsesese la oră fixă în fiecare seară în trăsura lui, deja îmbrăcată pentru sala de jocuri. Ar fi trebuit să fie o ușurare, în schimb Alex încercase un irațional sentiment de regret. Simțise o satisfacție colosală cu acea ocazie în care o ajutase să se îmbrace. Dar aceasta era o sarcină care nu-i mai aparținea, și Alex se trezi dintr-odată înfiorător de gelos pe o femeie în vârstă pe nume Tildy.

Încă un motiv pentru care nu era bine să amesteci afacerile cu plăcerea.

Făcuse încă o rochie pentru Angelique – o capodoperă în indigo și argint –, iar aceasta, mai mult chiar decât cea turcoaz, o făcea să arate ca o zeiță a Greciei antice. Și, oricât și-ar fi spus că era mulțumit de efect, Alex își dădu seama că pizmuia fiecare privire pe care Angelique o primea de la bărbații din club. De parcă își imaginau cum ar fi fost să înlăture afurisita aceea de rochie de pe trupul ei sublim, bucată cu bucată.

Alex ignoră faptul că făcea și el același lucru. Pentru că, atunci când nu se gândea cum s-o îmbrace pe Angelique, se gândea cum să o dezbrace.

Privirea îi surprinse ceva sclipind pe colțul biroului. Ca

de obicei, lăsase colierul de diamante și masca în grija lui la sfârșitul nopții, nedorind să plece cu ele acasă. Nu voia să riște să fie furate, spusese. *De fratele ei*, era partea care rămăsese nerostită.

Luă șiragul de diamante și lăsă pietrele să-i alunece printre degete, amintindu-și cum atinseseră pielea lui Angelique și-i căzuseră între sâniîi îmbietori. Ce n-ar fi dat să o vadă purtând acest colier... și nimic altceva.

Alex scoase un geamăt de frustrare. Trebuia să înceteze, sau avea să-și piardă definitiv mințile.

Privi în direcția dormitorului, a cărui ușă era ferm închisă. În mod normal, s-ar fi dus să se culce acum. Ar fi dormit până după-amiaza, când s-ar fi trezit și s-ar fi ocupat de solicitările zilei.

Dar era mult prea agitat ca să poată dormi acum. Și, dacă se băga în așternuturi în această stare de spirit, era convins că imaginea lui Angelique Archer l-ar fi bântuit până la epuizare.

— Dumnezeule, Alex! Ai dat un jaf la palat?

Alex înlemni, și degetele i se strânseseră în jurul diamantelor.

— Ducesă, spuse el, întorcându-se încet. Nu am auzit când ai bătut la ușă.

— Asta pentru că n-am bătut.

Ivory Moore stătea în ușa ascunsă care dădea în alee.

— Ușa aia era încuiată.

— Era?

Părea deosebit de încântată de sine în timp ce-și netezea fustele simple, de culoare maro.

— Ai exersat.

— Am învățat de la cei mai buni.

Traversă încăperea și privi peste umărul lui Alex.

— Este absolut senzațional.

Se întinse după colier și i-l luă din mână cu un murmur apreciativ.

— Ai de gând să seduci o împărăteasă?

Ridică privirea spre el.

— Sau te-ai îndrăgostit?

— Când o-ngheta iadul în ambele cazuri, ducasă.

Alex luă colierul cu diamante și îl așază, împreună cu masca de aur, în sertarul de sus al biroului său, pe care îl închise cu un gest ferm.

— Cărui fapt datorez plăcerea companiei tale?

Privirea lui Ivory zăbovi cu jind asupra sertarului.

— Am venit cu informații.

— Îmi place cum sună. Nu mă ține în suspans.

Își încrucișă brațele la piept.

Ivory ridică privirea spre el.

— Ce știi despre vicontele de Seaton? Fiul ducelui de Rossburn?

Alex se încruntă.

— Ai discutat cu Harris cel înalt?

O cută apăru pe fruntea lui Ivory.

— Nu. Și-l cheamă Jed.

— Poftim?

— Pe cel mai înalt dintre frații Harris. Îl cheamă Jedediah. Urmează Theodore și Frederick, cel mai scund.

Alex clipi și făcu un efort să nu izbucnească în râs.

— Jed, Ted și Fred?

— Care probabil că se pricep să mânuiască sabia mai bine decât tine, îl admonestă Ivory, încruntându-se. Nu fi pueril.

— Mă îndoiesc că se pricep mai bine, dar înțeleg ce spui, ducasă.

— Mă bucur să aud.

Făcu o pauză.

— Ce legătură are domnul Harris cu Seaton?

— Dacă-ți amintești, i-am rugat să urmărească pe cineva pentru mine. Tânărul Gerald și-a petrecut foarte mult timp cu Seaton în ultima vreme. În zone destul de insalubre ale Londrei, lângă docuri.

— Cu ce scop?

— Harris cel... Jed Harris nu e sigur, deocamdată. Poate pentru că li se pare aventuros, poate pentru că acolo găsesc băutură ieftină. Sau poate din cu totul alt motiv. I-am rugat să-l supravegheze în continuare. Atât pe Hutton,

cât și pe Seaton.

— De ce?

— Pentru că Hutton pare să nu posedă niciun dram de inteligență sau de rațiune, și nu sunt convins că Seaton nu profită de acest lucru. Și s-ar putea să fie în interesul meu să fac ceva în legătură cu asta în viitorul apropiat.

Alex bătu cu degetele în coapsă.

— E rândul tău.

Ivory se aplecă peste marginea biroului lui Alex.

— Sunt niște zvonuri vechi care îl leagă pe Seaton de familia Archer. Nu de noul marchiz, ci de doamna care prezidează masa ta de Blackjack.

Degetele lui Alex se opriră, apoi făcu un efort să le repornească.

În mintea lui, revăzu reacția viscerală a lui Angelique la vederea lui Seaton, în noaptea în care fratele ei se jucase de-a tâlharul la drumul mare. În acele momente, o pusese pe seama situației. Acum se întreba dacă nu fusese mai mult decât atât.

— O afirmație destul de ambiguă, ducesă. Te rog să detaliezi.

Ivory își înclină capul și îl fixă cu privirea.

— În timpul singurului sezon la care a participat Lady Angelique, se zvonea că ducele de Rossburn și marchizul de Hutton cochetau cu ideea de a-și uni familiile printr-o căsătorie.

— Se zvonea?

— Cei doi, însoțiți de familiile lor, erau văzuți împreună, ocazional. La teatru, la muzee, în locurile obișnuite în care se afișează nobilimea. Nu a existat niciodată o declarație oficială sau vreo confirmare, dar mai multe persoane au tras concluzia firească.

„La momentul sezonului, credeam că viitorul meu era deja...”

Angelique nu-și terminase răspunsul atunci când o întrebase de ce se ținuse la distanță. Se considerase oare logodită? Crezuse că viitorul ei era deja stabilit? Un pact de căsătorie ce nu mai trebuia decât consumat?

Sau poate că deja fusese?

Alex făcu un efort să-și elibereze maxilarul pe care nu-și amintea să-l fi încleștat.

— Și această uniune despre care se vorbea era rezultatul unei afecțiuni reciproce între tânărul lord și domnișoara în cauză sau o alegere a părinților, bazată pe linia nobiliară și pe avere?

Ivory îi aruncă o privire curioasă.

— Nu era clar. Contează?

— Poate, răspunse Alex, cu o nonșalanță pe care nu o simțea. Mă cunoști. Îmi place întotdeauna să știu ce-i motivează pe oameni. Și cum pot manipula acest lucru în avantajul meu.

— Vrei să știi dacă doamna ta era îndrăgostită, spuse Ivory, clipind nevinovat. Dumnezeuule mare, ești amorezat de ea până peste urechi!

— Cu siguranță sunt *amorezat* de suma colosală de bani pe care mi-a adus-o în ultimele zile, rosti Alex târăgănat, atent să nu pară prea defensiv. Dar nu mă interesează starea emoțională a lui Lady Angelique, decât în ceea ce privește impactul pe care l-ar avea asupra eficienței ei profesionale. Vreau să știu dacă Seaton a fost o problemă în trecut sau dacă este posibil să reprezinte în continuare o problemă. Vreau să știu exact cum ar fi putut fi legate aceste familii, dacă încă mai sunt și dacă există vreun motiv pentru care să mă îngrijorez atâta timp cât Angelique Archer rămâne angajata mea.

— Desigur.

Buzele lui Ivory se curbaseră într-un zâmbet superior, plin de subînțeleș.

— Spune-mi, i-au plăcut diamantele domniței tale?

— Nu este *domnița* mea, este *angajata* mea. O investiție a clubului. Iar diamantele fac parte din costumul ei. La fel ca masca. De fapt, Lady Angelique ar fi prima persoană care să-ți confirme acest lucru.

Vorbise înțepat.

— Costumul ei?

— Da.

— Un costum implică pene și puțină vopsea. Nu un colier de diamante care să valoreze o avere.

— Vrei să spui ceva, ducesă?

— Ai sărutat-o?

— O să pretind că nu te-am auzit. Știi foarte bine că nu amestec afacerile cu plăcerile.

Alex își încrucișă picioarele, într-o mișcare degajată.

Pe toți dracii, femeia asta îl cunoștea prea bine!

— Incredibil! spuse Ivory încet. Nu ești doar amorezat, ți-a sucit complet mințile.

— Nu mai discutăm despre asta.

Făcu o pauză.

— Spune-mi ce s-a ales de această alianță între casele Hutton și Rossburn, despre care se zvonea.

Ivory continua să-l privească.

Alex îi susținu privirea în tăcere.

— Of, foarte bine.

Ivory își îndreptă spatele și-și trecu un deget peste cotorul unuia dintre registrele de contabilitate de pe birou.

— Nu s-a ales nimic. Marchiza de Hutton s-a îmbolnăvit, și toată lumea e de acord că Angelique Archer s-a retras din societate ca să-și îngrijească mama în ultimele luni de viață. Lady Angelique nu a revenit în societate după moartea mamei ei.

— Iar Seaton și-a abandonat logodnica în momentul de cumpănă?

Ivory ridică din umeri.

— Asta este ceva ce va trebui să o întrebi direct pe doamna în cauză, dacă vrei să afli răspunsul. Sau pe Seaton.

— Mmmm.

Angelique nu pomenise nimic despre Seaton. Nici după evenimentele din prima noapte, nici când îi povestise despre sezonul ei ratat.

„În acel moment, credeam că un soț era ceea ce îmi doream”.

Pe Seaton?

O atinsese? O sărutase?

Alex se simți străbătut de o senzație străină și destul de neplăcută la gândul că Angelique ar fi sărutat un alt bărbat. Avu nevoie de o clipă pentru a identifica această senzație. Gelozie posesivă.

O strivi fără milă. Ce făcuse sau nu făcuse Seaton cu Lady Angelique în trecut nu avea nicio importanță. Pe Alex îl preocupa prezentul, mai exact în ce măsură Seaton era încă implicat. Și, oricare ar fi fost relația lui cu Lady Angelique, relația cu actualul și dezvățatul marchiz de Hutton era cea care îl neliniștea pe Alex.

— Despre averea dispărută ai aflat ceva? întrebă Alex, într-un efort de a să gândească la altceva.

— Societatea, din câte am putut să-mi dau seama, încă mai crede că numele Hutton este egal cu bani. Totuși, bătrânul marchiz a început să vândă bunurile familiei la scurt timp după ce soția lui s-a îmbolnăvit. Acesta pare să fi fost începutul necazurilor lor financiare. Pe de altă parte, în mod interesant, tot din acest moment familia Rosburn a început să prospere.

— Să prospere?

— Cu cinci ani în urmă, existau zvonuri despre probleme financiare în familia ducelui de Rosburn. Acum însă, Rosburn are un grajd întreg de cai de curse, a achiziționat o impresionantă colecție de tablouri renaștentiste, a cumpărat o casă impozantă în Mayfair și un castel undeva în Swindon. Ducele și ducesa sunt renumiți acum pentru balurile lor extravagante, petrecerile din grădină și alte forme de distracție - genul de evenimente la care participă până și cele mai selecte fețe.

— Coincidență?

Ivory ridică din umeri.

— Coincidențele în afacerea noastră sunt cam tot atât de comune precum spiridușii. Știi și tu asta.

— Mmmm.

— Acestea fiind spuse, nu am reușit să găsesc nimic care să confirme sau să infirme că a fost, într-adevăr, o coincidență. Alderidge s-a oferit să investigheze mai departe, dar l-am refuzat. Odată ce un duce începe să pună

întrebări, oricât de grijuliu ar fi, cineva va observa cu siguranță. Soțul meu și poziția lui îmi sunt folositoare în unele cazuri și cât se poate de neconvenabile în altele.

— Preciez efortul, ducesa. Cu toată stima pe care i-o port, nu vreau ca un duce-pirat să-și vâre nasul în afacerile mele.

Făcu o pauză.

— Și unde e Davy Jones acum?

— Alderidge este la docuri.

— Un monstru marin i-a atacat vreo corabie?

Ivory oftă teatral, deși zâmbea.

— La revedere, Alex!

Traversă încăperea, îndreptându-se spre ușa secretă.

— Pleci așa curând?

— Nu mai am ce altceva să-ți spun.

Apăsă resortul și ușa de deschise fără zgomot. Umbrele aleii abia dacă se zăreau în spatele ei.

— Dacă vrei cu adevărat niște răspunsuri, ar trebui să vorbești cu Lady Angelique, nu să o săruți.

Alex ar fi protestat, doar că Ivory dispăruse deja, iar ușa se închise la fel de neuzit pe cât se deschisese.

Traversă încăperea, apoi se întoarse, simțindu-se agitat și nemulțumit.

Prima impresie îl lăsase cu o părere proastă și cu atât mai puțin respect față de George Fitzherbert, dar erau mulți alții ca el, cu care Alex nu se obosea să-și bată capul.

„Dar acești *alții* nu au legătură cu Angelique Archer”, șopti o voce micuță în mintea lui.

Alex păsea nervos pe lângă rafturile lungi de pe perete. Era conștient că mai avea puțin și se comporta ca un amant gelos, iar acest amănunt îl făcu să strâmbe din nas. Trebuia să se concentreze asupra faptelor.

Ivory avea probabil dreptate. Nu era chiar atât de greu să afle răspunsurile. Avea s-o întrebe pe Lady Angelique.

Înainte să păsească din nou în sala lui de jocuri, urma să încerce să descopere exact cu ce avea de a face. Ce fel de secrete riscau să iasă la suprafață și să-i dea toate

planurile peste cap.

Cineva bătu repede în ușa dinspre alee, și Alex se răsuca pe călcâie, întinzând mâna spre resort.

— Ai uitat ceva, ducesă? Începu el, dar își dădu seama că nu Ivory, ci Jed Harris stătea în fața lui.

Avea din nou pălăria în mâini și fața întunecată.

— Domnule Harris.

— Bună dimineața, domnule Lavoie, răspunse Jed.

— Presupun că ai venit după bani.

Cu siguranță tânărul Hutton era la ora asta leșinat pe undeva. Alex spera doar că pe undeva prin apropiere de casă și nu peste vreo grămadă de gunoi în cine știe ce cartier rău famat.

— Frații dumitale au venit și ei?

Jed scutură din cap.

— Nu.

Își sprijini o mână pe mânerul sabiei.

— Theodore încă supraveghează casa vicontelui. Dar Fred este la Turn.

— La turn?

Alex se încruntă o idee, neînțelegând.

— De ce?

— Marchizul de Hutton se află în momentul acesta în Turnul Londrei.

Alex dădu ochii peste cap.

— Spune-mi că nu s-a încuiat în cușca vreunui leu și-a leșinat acolo!

Alex nu avea nicio problemă să și-l imagineze pe imbecilul de Hutton făcând exact asta. Fără îndoială că i s-ar fi părut amuzant. Cel puțin până era schilodit.

— Nu. Nu e în cușca leului.

— Oh, Dumnezeule! În cușca lui Martin, atunci?

— A cui?

Jed părea perplex.

— A ursului grizzly. Îl cheamă Martin. Martin l-a mâncat pe Hutton?

— Nu. Marchizul nu este la menajerie. Și nici nu a fost, ăă, mâncat de nimeni.

— Alex se sprijini de ușă.
— Atunci nu înțeleg. De ce este la Turn?
— Pentru că, domnule Lavoie, îi explică Jed, marchizul de Hutton a fost arestat.

Capitolul 8

— Marchizul de Hutton a fost arestat, o informă Vincent Cullen, baron de Burleigh.

Stătea în mijlocul holului lui Angelique, cu pălăria în mână, cu ochii ca de bufniță mai rotunzi parcă decât de obicei pe fața îngustă.

În spatele tânărului era mama lui, Lady Burleigh, îmbrăcată potrivit pentru o vizită, iar șocul de a o vedea fu pentru Angelique aproape la fel de mare ca acela produs de cuvintele lui Burleigh. Nu o mai văzuse nici măcar o dată de la moartea mamei ei, deși cele două femei fuseseră apropiate.

Îmbătrânise dramatic în acești ani. Trăsăturile îi erau mai ascuțite, ochii mai duri. Părul grizonant îi era strâns la spate și o privea intens pe Angelique, ca și cum ar fi vrut să-i cântărească reacția la vestea primită de la Vincent.

Angelique ignoră senzația de groază care se ridică imediat înăuntrul ei. Știa ce se întâmplă. Nu-și putea imagina ce anume îl determinase pe Burleigh să-și aducă mama după el, dar era în mod evident o farsă. Nu trecuse prea mult timp de când fratele ei se distrase jucându-se de-a tâlharul la drumul mare. Astăzi se pare că avea iar chef de alte distracții de prost gust.

Lui Angelique nu i se părea amuzant.

— Cum să nu? zise ea sec. A fost prins în timp ce spiona pentru francezi?

Burleigh o privi lung, clipind.

— Nu...

Coborî vocea și spuse în șoaptă:

— A fost arestat pentru crimă.

Angelique se uită încruntată la bărbatul slab, pipernicit, dar își controlează răspunsul, din respect pentru mama lui.

— Mă tem că nu am timp pentru asta, Lord Burleigh, spuse ea scurt. Când îl vezi pe fratele meu, spune-i te rog că trebuie să vină acasă. Trebuie să discut cu el anumite chestiuni.

— Dar este în Turn! strigă Burleigh.

Trase de acul de culoare turcoaz de la gât, ca și cum l-ar fi strâns nodul lavalieri.

— În Turn?

Angelique privi cu mai multă atenție chipul tânărului și constată că era mai palid decât de obicei. Dintr-odată, simți picături reci de sudoare pe scalp.

Lady Burleigh alege acest moment pentru a face un pas în față. Își pune mâna rece și uscată pe mâneca lui Angelique.

— E adevărat, dragă. L-au dus acolo după ce l-au găsit. După ce l-au arestat.

Angelique se trase în spate. Încearcă să înțeleagă de ce o mințea această femeie.

— Nu înțeleg. Dacă e o glumă proastă...

— Nu e. Îți jur.

Burleigh se foia, deloc în largul lui, privind de la Angelique la mama lui și invers.

— Este adevărat.

Angelique simți că o cuprinde amețeala.

— Spune-mi, rosti ea, cu vocea cedându-i.

— Hutton a fost găsit în casa contelui de Trevane, la primele ore ale dimineții. Se pare că...

Burleigh nu termină.

— Se pare că ce? Spune odată!

Era nepoliticoasă, dar răbdarea ei pierdea rapid bătălia cu teama.

— Se spune că încearcă să-l jefuiască pe conte. Și se pare că a fost surprins de o servitoare.

Angelique simți cum i se usucă gura.

— Și? întrebă ea, răgușit.

— Și a omorât-o. I-a tăiat gâtul.

Vorbise Lady Burleigh, fără nicio emoție.

Angelique se simți brusc ca și cum ar fi fost în mijlocul unui vis, amețită, neștiind ce să facă sau încotro s-o apuce. Lucrurile în jurul ei păruă să se învâртеască, înainte de a reveni la locul lor.

— Este imposibil, se auzi spunând. Fratele meu nu ar...

„O să rezolv lucrurile, Ang. Ți promit. O să fac rost de bani”.

Totul în jur începu să se înțețoșeze și trebui să facă un efort ca să poată să respire.

— Dumnezeu!

Îi simți mâna lui Burleigh pe braț și, pentru prima oară, Angelique se bucura de atingere. O readuse în prezent.

— Milady...

— Este imposibil, repetă Angelique.

Imposibil, imposibil, imposibil!

Burleigh o bătu stângaci pe umăr.

— Îmi pare atât de rău.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, reuși ea să îngaime, simțind cum broboane reci de sudoare lipicioasă încep să-i apară pe șira spinării. Fiecare detaliu.

— Nu știu nici eu toate detaliile. Trebuia să ne întâlnim cu el...

— Erați mai mulți?

— Eu și Seaton. Ne duceam la... ăă...

Privirea tânărului alunecă spre mama lui, înainte de a se întoarce la Angelique.

— La unul din cluburile lui Seaton, dar fratele dumitale a spus că avea ceva de ăă, de rezolvat mai întâi.

— În casa lui Trevane? șopti Angelique, cu voce sugrumată.

Burleigh își trecu agitat o mână prin părul rar.

— Fratele dumitale era foarte secretos, milady. Dar părea doar o aventură inofensivă, mă înțelegi. Ne-a dat de înțeles că-i căzuse cu tronc una dintre servitoare și că

domnișoara îi împărtășea sentimentele și că...

Din nou, nu termină fraza.

— A spus că aveau întâlnire.

Angelique întinse o mână și se sprijini de marginea măsuței, ca și cum piesa fragilă de mobilier ar fi acționat ca o ancoră.

— Apoi ce s-a întâmplat?

Burleigh scoase o batistă din buzunar și-o apăsă pe fruntea palidă.

— Nu... Nu știu. Fratele dumitale... ăă... Ei bine, a zis că n-o să dureze mult. Dar ploua, și nu aveam chef să aștept în tufișurile de lângă casa contelui. Așa că am luat-o înainte și m-am dus să aștept într-o cafenea din apropiere. Dar Seaton a rămas.

Cu colțul ochiului, Angelique o văzu pe Lady Burleigh clătinând din cap, cu buzele strânse într-o linie dezaprobatore.

— Seaton nu a avut niciodată prea multă minte, murmură ea.

— Mda. Ei bine, următorul lucru pe care-l știu e că Seaton a venit și m-a tras afară din cafenea, spunându-mi că Hutton a fost arestat. M-a șocat la fel de mult ca pe dumneata, milady.

— Cum... De ce...

Încercă să-și adune gândurile.

Baronul se aplecă spre ea.

— Conteles însuși l-a găsit lângă cadavru, milady. Acoperit de sânge.

Își dresе vocea, stânjenit.

— Îmi imaginez că autoritățile vor veni cât de curând să te anunțe. Să-ți pună întrebări.

Angelique se concentrează să respire adânc. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau întrebări.

— Cine mai știe? Întrebă ea.

— Până la sfârșitul zilei, va ști toată lumea, șopti Burleigh, ochii lui negri săgetând încăperea de parcă ar fi căutat un alt răspuns.

— Este *marchiz*.

— Trebuie să-l văd, spuse Angelique cu glas stins.

Trebuia să vorbească cu Gerald. Era imposibil să fi făcut asta. Gerald nu era criminal. Totuși... prea mult alcool, prea multe droguri, prea mare disperare... dintr-odată, imposibilul deveni înspăimântător de posibil.

Angelique își apăsă o mână pe gură, făcând eforturi supreme să-și păstreze calmul.

Lady Burleigh clătina din cap.

— Nu permit nimănui să îl vadă. Nu-i dau voie să primească niciun fel de vizitatori.

— Cine?

— Gardienii.

— De unde știți?

— Am încercat deja. Înainte să venim aici.

Doamna în vârstă îi luă mâna lui Angelique și o strânse într-a ei.

Burleigh oftă.

— Îmi pare îngrozitor de rău, milady. Eu sunt doar baron și, adevărul fie spus, nici măcar unul prea important. Nu am genul de influență de care are nevoie fratele dumitale în aceste momente.

Angelique înghiți cu dificultate.

— Regret că trebuie să fiu eu cel care să-ți aducă o veste atât de teribilă. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să auzi de la mine. Gerald mi-a fost cel mai bun prieten încă din copilărie. Aș face orice ca să-l ajut. Trebuie să știi asta.

Angelique dădu din cap, parcă anesteziată.

— Ce să fac?

Nu aștepta cu adevărat un răspuns.

— Seaton îl întreabă același lucru pe tatăl lui în acest moment, milady. Dacă cineva are puterea să-l ajute, acela e ducele de Rosburn. Are multe relații influente. Ar trebui să te duci numaidecât să-l vezi.

— Da, spuse Angelique mecanic, trăgându-și mâna dintr-a lui. Ar trebui. Numaidecât.

Burleigh mototolea marginea pălăriei între degetele.

— Vrei să venim cu dumneata?

— Nu.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să mai petreacă încă o secundă în prezența unui bărbat implicat în toată această catastrofă, chiar și în mod indirect. Sau a mamei acestuia, că tot era vorba.

— Putem să mai rămânem...

— Nu!

Voia să rămână singură. Trebuia să rămână singură, ca să se poată gândi.

— Da. Desigur, spuse Burleigh, și expresia fâstăcită îi reveni pe chip. Atunci, eu o să plec.

— E mai bine.

Burleigh ezită.

— Repet, milady, îmi pare extrem de rău că am fost cel care să-ți aducă o veste atât de neplăcută.

Angelique dădu din cap, apoi se întoarse și o găsi pe Lady Burleigh stând fix în fața ei.

— Ai ochii lui, spuse femeia, privind-o din nou lung pe Angelique.

— Poftim?

Cuvintele erau suficient de ciudate cât s-o scoată din starea de amorțeală.

— Ai ochii lui, repetă încet Lady Burleigh. Nu am remarcat mai înainte, dar îmi este clar acum.

— Ai tatălui meu?

La naiba, ce legătură avea asta cu toată povestea?

— Mamă! o avertiză Vincent.

— Da. Ai și forța lui, spuse ea brusc, scuturându-se ca și cum și-ar fi revenit dintr-o transă.

Angelique presupuse că femeia încerca să îi dea încredere, dar nu se simțea puternică. Dorința bruscă de a țipa sau de a lovi ceva deveni copleșitoare.

Își dorea ca Burleigh și mama lui să plece odată.

Vincent își îndesă pălăria pe cap, împingându-și mama spre ușă.

— Te încredințăm că situația dumitale ne preocupă în mod deosebit. Dacă există ceva cu care să te pot ajuta, te rog...

— Cred că ai făcut destul, răspunse Angelique.

Mulțumesc, se forță să adauge.

Burleigh înghiți greu și dădu din nou din cap, ținând ușa deschisă pentru Lady Burleigh.

Îșiră în tăcere, și Angelique închise ușa în urma lor. Își lipi fruntea de lemnul neted, închise ochii, ascultând liniștea pustie din jur, întreruptă doar de sunetul bătailor propriiei inimi, în urechi.

Își impuse să se trezească. Să deschidă ochii și să-și dea seama că fusese un coșmar. Un vis urât, din care să se trezească tremurând și gâfâind.

Dar, când deschise ochii, nu văzu decât lemnul lustruit de stejar.

Se întoarse, sprijinindu-și întreaga greutate pe ușă, și se trezi alunecând în josul ei, până când ajunse să stea pe marmura rece.

Dar nu țipă, nici nu lovi nimic.

Șocul începea să treacă, mintea i se pusese deja în mișcare.

Burleigh avea dreptate. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de cineva care să-i cunoască familia, să-l cunoască pe Gerald. Un nobil influent, care să poată pune întrebări și să vorbească în numele fratelui ei. Cineva care să țină ascunsă întreaga poveste, cât mai mult timp cu putință, dacă nu de dragul familiei ei, măcar din cauză că propriul fiu era implicat în întregul scandal.

Ducele de Rossburn. Tatăl lui George.

Oricât și-ar fi dorit să fie altfel, nu exista altă opțiune.

„Te-ai putea duce la Alex”.

Gândul apăru ca de la sine. Și, la fel de repede, Angelique îl șterse din minte.

Nu ar fi rezolvat nimic spunându-i acum lui Lavoie tot ce se întâmplase. Pentru că nu era absolut nimic ce ar fi putut face proprietarul unei săli de jocuri pentru un marchiz închis în Turnul Londrei. Decât, firește, să o dea afară pe sora bărbatului acuzat de crimă.

Oricât de bun fusese Alexander Lavoie cu ea, până și el avea limite.

Nu avea nicio îndoială că Alex avea să afle totul în

cele din urmă, dar, dacă exista cea mai mică șansă ca acest lucru să nu se întâmple încă, cel puțin până când Angelique apuca să mai stea o seară în spatele mesei de Blackjack, și-o asuma.

Urma să aibă nevoie de bani, acum mai mult ca oricând. Și Lavoie era singura sursă pe care o avea.

Se ridică, simțindu-și picioarele tremurându-i, și se îndepărtă de ușă. Ochii îi erau uscați, deși simțea mai multe noduri în stomac.

Putea face asta. Făcuse multe lucruri pe care nu și-ar fi imaginat vreodată că le putea face, iar acesta avea să fie încă unul.

O oră mai târziu, Angelique se afla în salonul opulentei case de oraș a ducelui de Rosburn, unde fusese condusă de un majordom glacial, care îi spusese să aștepte până când întreba dacă Excelența Sa era disponibilă.

Angelique își împreună mâinile în față, simțindu-și degetele reci chiar și prin mănuși. Firește că fusese condusă în salon. Dacă s-ar fi gândit, ar fi insistat să aștepte afară.

Evită să privească înspre canapeaua lată care domina centrul încăperii, oprindu-se în schimb în fața ferestrei, privind fără să vadă lumina ciudată, apoasă, care scâldea spațiul verde din mijlocul pieței.

Undeva în depărtare lătra un câine și din stradă se auzea sunet de copite.

Viața se desfășura normal. Chiar dacă a ei era în pragul dezastrului.

— Cărui motiv datorez plăcerea acestei vizite, Lady Angelique?

Vocea lui Seaton se auzi din ușă, și Angelique închise ochii, simțind cum i se strânge stomacul și cum este învăluită de o nouă senzație de greutate.

Se întoarse cu fața spre el, amintindu-și că ea venise acolo pentru a cere ajutor și încercând să-și aleagă cuvintele cu grijă, ca să nu spună nimic ce ar fi putut regreta.

Seaton stătea în dreptul ușii, îmbrăcat impecabil, ca

întotdeauna. Părul șaten-închis îi era tuns după ultima modă, cizmele îi erau atât de lustruite că străluceau și avea atitudinea unui bărbat extrem de sigur de poziția lui în lume.

O privea așteptând și, dacă Angelique nu ar fi știut prea bine cum stau lucrurile, ar fi crezut că nu aflase încă de arestarea lui Gerald.

Îl privi direct în ochi.

— Am venit să-l văd pe tatăl tău.

Zâmbetul de complezență dispăru.

— Burleigh a trecut pe la tine.

Părea nemulțumit.

— Da. Împreună cu mama lui.

Trăsăturile frumoase ale lui Seaton se deformată într-un rânjel disprețuitor.

— Cu maică-sa? Firește că i-a spus! Încă se ține de fusta ei. Deși mă așteptam să-și țină gura.

Furia i se aprinse în stomac, și Angelique o primi bucuroasă. Mai bine decât disperarea și groaza care se ridicau în valuri alternative, amenințând să o sufocă.

— Preferai să nu știu că fratele meu este închis în acest moment în Turnul Londrei? Să nu am nici cea mai vagă idee, până nu citeam în ziarele de după-amiază? Sau până când hotărau să-l spânzure?

Seaton se încruntă, apoi intră în încăpere și închise ușa în urma lui.

— Nu am văzut pentru ce te-aș fi supărat inutil.

— Supărat?

— Sunt sigur că această nefericită neînțelegere poate fi remediată repede, fără ca nimeni să afle. Hutton este, la urma urmei, marchiz.

— Un marchiz acuzat în clipa asta de crimă! zise Angelique, aspru. Burleigh a spus că ai fost acolo. Erai cu el? În casă?

— Te rog să cobori vocea, milady! spuse Seaton, ascutit.

Traversă încăperea, ocolind canapeaua și ajunse lângă ea.

— la loc, te rog.

— Prefer să rămân în picioare.

O veste proastă tot proastă rămânea, fie că o primeai în picioare, fie așezat. O pernă moale nu diminuea cu nimic impactul. Știa prea bine. Primise o sumedenie de vești proaste în ultimii ani.

Seaton o luă de braț și o trase în direcția canapelei. Angelique își trase mâna și se dădu doi pași în spate.

O umbră de enervare apăru pe fața lui Seaton.

— Năbădăioasă, ca întotdeauna.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Seaton privi peste umăr, spre ușă.

— Firește că n-am fost cu el. Hutton mi-a spus să-l aștept afară. A zis că nu durează mult. Și l-am așteptat. Cel puțin până când au sosit polițiștii.

— Și atunci l-ai lăsat baltă?

— *El* m-a lăsat *pe mine* ascuns în nenorocitele alea de tufișuri! sări Seaton. Mare minune că nu m-au găsit și nu m-au acuzat de complicitate. Dacă aș fi știut ce vrea să facă...

Angelique se trase în spate.

— Crezi că a făcut-o?

— Era plin de sânge când a fost scos din casă, milady.

— A spus ceva? Vreunua dintre polițiști?

— Eu n-am auzit.

Furia lui Angelique dispăru tot atât de brusc pe cât se ridicase, lăsând-o goală pe dinăuntru. Se întoarse din nou spre fereastră, făcând un efort să nu-și piardă cumpătul.

Îl simți dintr-odată pe Seaton în spatele ei.

— Te-ai dus să-l vezi? o întrebă, cu voce ceva mai blândă.

— Nu, șopti ea. Gardienii nu permit accesul nimănui.

— Poate-i mai bine. Nu e un loc pentru o lady.

— Nu e un loc pentru fratele meu! șuieră Angelique. Gerald nu e ucigaș.

— Când va sosi momentul, un juriu format din bărbați de familii nobile va stabili acest lucru, spuse Seaton, încercând să o liniștească. Nu se vor purta rău cu el.

— Vreau să-l rog pe tatăl tău să vorbească pentru el,

spuse ea, făcând eforturi să rămână locului. Îl cunoaște pe Gerald de când voi doi ați mers la școală împreună.

— Sunt sigur că va face tot ce poate.

Mâinile lui erau acum pe umerii ei.

— Și eu la fel.

Angelique ridică din umeri, încercând să-i dea mâinile la o parte, dar acestea rămaseră unde erau, și simți degetele apăsându-i în carne.

— Nu face asta.

— Ești schimbată.

— Nu sunt schimbată, sunt supărată.

— Nu. Te-ai schimbat. Ești altfel. Frumoasă.

Mâinile îi alunecară pe brațele ei.

— Dă-mi voie să te fac să te simți mai bine.

Se smulse din mâinile lui.

— Te rog, nu mă atinge.

— De ce? întrebă el. Îmi amintesc că ți-a plăcut atingerea mea. Chiar aici, în camera asta, ai fost mai mult decât dornică. Chiar nu-ți amintești cât de bine te-am făcut să te simți?

Angelique întoarse capul, simțind o repulsie și un dezgust atât de puternice, încât acopereau chiar și gravitatea situației în care se găsea.

— Te pot face să te simți iar așa, murmură el, apropiindu-se. Să uiți de probleme. Voi fi duce. Pot să am grijă de tine...

Ușa salonului se deschise brusc, și ducele de Rosburn intră în încăpere, sprijinindu-se cu greutate într-un baston. Se opri brusc în clipa în care îi văzu pe Angelique și pe fiul său și chipul i se încruntă, într-o expresie nemulțumită.

— Lasă-ne! îi ordonă lui Seaton.

Cu coada ochiului, Angelique îl văzu pe Seaton încordându-se.

— Cred că este important să rămân, tată. Este...

— Am spus să pleci.

Fiul lui se întoarse, cu fața schimonosită într-o expresie furioasă, și, fără vreun cuvânt sau vreo privire la

adresa lui Angelique, ieși înțepat din salon.

— Îmi imaginez că ai venit pentru fratele dumitale?

Ducele cu păr alb o privea pe Angelique cu ochi mici, cenuși.

— Fiul meu mi-a spus ce s-a întâmplat.

— Da. Speram să reușiți să îl eliberați.

— Din nefericire, nu pot face prea multe pentru fratele dumitale în acest moment, spuse el. Tânărul Hutton s-a băgat într-o încurcătură pe care nici măcar eu nu pot s-o descurc.

— Dar trebuie să existe ceva cu care să puteți discuta! Pentru că este absolut imposibil ca Gerald să fi comis fapta de care e acuzat.

Detesta tonul disperat al vocii ei, dar nu mai conta.

— Îmi pare rău. Este o situație extrem de nefericită, de care sunt sigur că publicul needucat va încerca să se folosească pentru propriile interese politice sau pentru a stârni o nouă revoltă. Oamenii sunt atât de agitați zilele astea!

Privi în lungul nasului, înspre Angelique.

— Mă simt obligat să-ți sugerez să părăsești orașul, milady. Pentru propria siguranță, cel puțin până când se va face dreptate.

— Să plec? Dar Gerald nu ar...

— Uneori, se întâmplă ca tinerii să mai calce strâmb, spuse ducele, coborând vocea o octavă și adresându-i-se pe un ton superior. Să fie cuprinși de o furie nefastă, inexplicabilă. Oricât de educați ar fi, nu-i pot face față. Oricât mi-aș dori să se dovedească neadevărul circumstanțelor de față, nu pot contesta în mod rațional faptele. După cum, din nefericire, nu o poate face niciun membru de importanță al societății noastre.

— Așadar, nu ne ajutați?

Vorbise liniar, perspectiva înfrângerii afișându-se în fața ei ca o îngrozitoare realitate.

Ducele oftă din răunchi.

— Am o răspundere față de această familie. Alegerile nefericite ale fratelui dumitale au distrus o viață, nu voi

Îngădui să o distrugă și pe cea a fiului meu. Viitorul lui - viitorul acestei familii - trebuie protejat. Nu putem să permitem să fim percepuți vinovați prin asociere. În ceea ce mă privește, nici fiul meu, nici eu nu știm nimic în legătură cu această nefericită întâmplare. Nu te pot ajuta.

Întoarse capul și privi în direcția ușii salonului, în care majordomul stătea acum cu pelerina lui Angelique.

— Sper că înțelegi, milady.

— Dar lordul Seaton a spus...

— Fiul meu este de aceeași părere cu mine, zise sumbru Rossburn. Îmi va respecta decizia în această chestiune, cum a făcut-o și în trecut, întotdeauna când a fost vorba de interesele și securitatea familiei noastre.

Își flexă degetele pe mânerul bastonului.

— Sper ca, în viitor, să nu simți nevoia să ne mai cauți, nici pe mine, nici pe fiul meu.

Angelique îl privi pe duce, un bărbat pe care tatăl lui îl considerase cândva prieten, și văzu din ce direcție bătea vântul. Mesajul era clar. Societatea avea să se dezică numaidecât de un marchiz considerat ucigaș. Nu avea să primească niciun fel de ajutor, de la nimeni. Cu siguranță nu de aici.

— Majordomul meu te va conduce.

Ducele se răsuci pe călcâie.

În câteva minute, Angelique se trezi în stradă, unde razele soarelui făceau eforturi să străpungă o pătură cețoasă de nori și fum de cărbune.

Rămase tremurând, simțindu-se învinsă și rănită. Era pe cont propriu acum, mai singură decât fusese vreodată în viața ei.

Dar Angelique Archer nu se dădea bătută. Nu o să renunțe.

Strângându-și pelerina în jurul corpului, Angelique se gândi la banii pe care îi adusese acasă de la Lavoie. Intenționase să-i folosească pentru cheltuielile gospodăriei și, dacă era isteață și calculată, i-ar fi putut ajunge luni de zile.

Doar că acum fratele ei era în Turnul Londrei, acuzat

de o crimă pe care Angelique nu putea crede că o comisese. Trebuia cel puțin să afle ce se întâmplase cu adevărat. Și era posibil ca banii să-i ajungă pentru a obține răspunsurile pe care le voia. Pentru că nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă nu făcea nimic.

Privirea îi alunecă înspre est, unde știa că era biserica Sf. Paul, îngrămădită într-un colț al Covent Square. Auzise despre afacerile care se derulau aici, în umbră.

Nu era încă învinsă. Mai avea o opțiune.

Capitolul 9

Chegarre & Associates

Era scris pe o plăcuță mică, lângă ușă, și, dacă te-ai fi luat după nume, ar fi putut foarte bine să fie o firmă de bancheri sau de avocatură.

Ceea ce nu însemna că nu era nume cunoscut. Nici pomeneală. Orice persoană cât de cât de importantă știa de Chegarre & Associates, deși toți, până la ultimul, ar fi negat că auziseră vreodată acest nume.

Aici era locul unde scandalurile mureau înainte să apuce să trăiască. Aici era locul unde puteai găsi soluții când convențiile și percepția publică și, uneori, chiar legea îți erau potrivnice.

Angelique îl auzise odată pe Gerald vorbind de această firmă, ceva legat de o încurcătură în care intrase un prieten de-al lui cu o tânără din Chelmsford. Se pare că încurcătura dispăruse în clipa în care Chegarre & Associates se implicase în poveste.

Angelique nu avea idee ce ar fi putut face firma pentru fratele ei. Dar trebuia să încerce.

Privi în jur, dar nimeni nu îi acorda atenție. Oamenii intrau și ieșeau în permanență din clădirile din piață și, de alături, un grup de bărați se revărsă în stradă, strângând în mâini sticle de lichior și râzând zgomotos.

Ridică mâna și prinse mânerul greu, de alamă, apoi

bătu de trei ori în ușa de lemn solidă, deși marcată de timp.

I se deschise aproape imediat, și Angelique se trezi față în față cu un băiat care nu putea avea mai mult de nouă sau zece ani, îmbrăcat într-un fel de livrea.

— Bună ziua, milady, spuse el, vesel. Vă pot ajuta?

„Doamne, sper că da!” își spuse Angelique.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Chegarre, zise ea.

— Ah.

Băiatul deschise ușa ceva mai mult.

— Pot să întreb cine-l caută?

— Lady Angelique Archer, spuse ea.

Avea vreun rost să mintă? Băiatul o privi lung o secundă prea mult, apoi deschise ușa de tot.

— Vă rog să intrați, zise el. Veniți cu mine.

Angelique păși peste prag, și ușa grea se închise în spatele ei. Aproape instantaneu, zarva străzii amuți, și Angelique se trezi învăluită în tăcerea unei case ce mirosea a pâine proaspătă și a lustru de mobilă.

Privea uimită în jur în timp ce-l urma pe micuțul valet, neputând să se stăpânească. Nu știa la ce anume se așteptase, însă în niciun caz la splendoarea restaurată a acestei case. Pretutindeni, lemnul lucea și cristalele străluceau.

Fu condusă într-un salon decorat în nuanțe deschise de albastru, și abia observă când băiatul dispăru de lângă ea.

Era înconjurată de lux și opulență. Mobila era din lemn de trandafir, mahon și abanos. Covorul de sub picioarele ei era de Abusson, iar Angelique știa exact cât costa un astfel de covor, chiar și la mâna a doua, având în vedere că vându-se toate cele douăsprezece covoare de Abusson ale familiei ei în ultimul an.

O pendulă înaltă, Edward East, stătea sprijinită de perete, măsurând timpul. Se apropie și examinează cadranul de alamă, în relief. O înfățișa pe zeița Diana, aprigă și neînfricată, cu arcul în mână și ogarii la picioare.

Dacă ar fi fost și ea atât de neînfricată...

— Bună ziua, milady.

Angelique se răsuca pe călcâie și văzu o femeie stând în mijlocul salonului.

„Sora Diane!” fu primul ei gând, căci femeia din fața ei avea prezența unei războinice și un chip ce nu trăda nimic altceva în afară de încredere calculată.

Următorul gând fu ceva mai încețoșat – un vag sens de déjà-vu, ca și cum o cunoștea pe această femeie. Ca și cum s-ar mai fi întâlnit.

Era ciudat de neclară această senzație de recunoaștere, dansând undeva la marginile conștiinței ei.

— Îmi pare rău dacă v-am lăsat prea mult să așteptați.

Angelique clătină din cap.

— Nu e nevoie să vă cereți scuze.

Femeia intră în încăpere. Fustele ei simple, maro, nu se potriveau deloc cu trăsăturile care ar fi scos-o în evidență în orice sală de bal.

— Numele meu este domnișoara Moore, spuse ea. Și înțeleg că aveți nevoie de ajutor.

Vocea ei era plină și guturală.

— Lucrați cu domnul Chegarre? întrebă Angelique, neștiind care era rolul domnișoarei Moore în toată această afacere.

Domnișoara Moore o privi indiferentă, cu ochi calmi, întunecați.

— Da. Foarte îndeaproape.

— Atunci, mă puteți ajuta?

Domnișoara Moore o studia intens.

— Depinde ce anume doriți de la noi.

Angelique trase aer în piept, ca să se liniștească.

— Da. Mulțumesc. Vreau să spun... vedeți, eu... ăă...

— De ce nu începeți cu începutul? îi sugeră blând domnișoara Moore.

Cu începutul. Angelique nu ar fi putut spune cu exactitate care era începutul. Așa că începu cu sfârșitul. Cu motivul care o adusese aici.

— Fratele meu, marchizul de Hutton, a fost arestat. Pentru crimă.

— Ah.

Nici măcar o tresărire de surpriză.

— A fost închis în Turnul Londrei, continuă Angelique, întrebându-se dacă domnișoara Moore o auzise bine.

— Înțeleg.

— Oare?

— Desigur. Nu ar închide un tânăr de viță nobilă la Newgate, chiar dacă e acuzat de crimă.

Angelique o privi lung pe domnișoara Moore. Se părea că o auzise foarte bine. Cu toate acestea, nu fusese câtuși de puțin șocată. Presupunea că acesta era un lucru bun.

— Fratele meu, îi dădu Angelique înainte, nu putea să facă ce spun ei că a făcut.

— Și de ce anume este acuzat?

— De furt.

Înghiți în sec.

— Și de uciderea unei femei care se presupune că l-a surprins asupra faptului.

Expresia domnișoarei Moore nu se schimbă.

— De ce credeți că nu a făcut-o? Întrebă ea, curioasă.

— Pentru că nu e ucigaș. Este în continuare un copil care refuză să crească. Dar nu ar ucide niciodată pe nimeni! strigă Angelique.

Trebuia să creadă asta.

— Poate.

Domnișoara Moore, pe de altă parte, nu trebuia să creadă nimic.

— Ce vreți de la noi, Lady Angelique? Întrebă ea.

— Cum adică?

— Există mai multe opțiuni. Doriți să îl scoatem pe ascuns pe fratele dumneavoastră din închisoare? Să aranjăm să plece anonim spre India, sau poate spre America? Unde să înceapă o viață nouă, cu un alt nume?

— Puteți face asta?

Angelique simți cum rămâne cu gura căscată.

— Ce-i drept, Turnul este o provocare mult mai mare decât Newgate sau Ludgate, dar, da, se poate.

Domnișoara Moore făcu o pauză.

— Deși trebuie să știi că, dacă facem asta, nu se mai poate întoarce în Anglia. Și cel mai probabil nu-l veți mai vedea niciodată.

Angelique se prăbuși pe canapeaua cu tapiserie frumoasă, de brocart, simțindu-se dintr-odată mult prea obosită ca să se țină pe picioare. O parte din ea îmbrățișa ideea de a-l trimite pur și simplu pe Gerald undeva unde să fie în siguranță. Într-un colț îndepărtat al pământului, unde să nu mai fie nevoită să aibă grijă de el. Să nu mai strângă în urma lui.

Dar nu putea face asta. Era fratele ei. Familia ei.

Și numele familiei ei conta, dacă nu pentru ea, măcar pentru cei doi frați mai mici.

— Vreau să reabilitez numele fratelui meu.

— Mai dificil, desigur, dar un sentiment nobil, spuse domnișoara Moore. Dacă veți alege acest drum, trebuie să știți că odată cu el veți descoperi adevărul. Asta vă doriți?

— Ce fel de întrebare e asta? zise Angelique, privind-o lung.

— Una pertinentă. Adeseori adevărul nu este ușor de acceptat. Adevărul în ceea ce-l privește pe fratele dumneavoastră s-ar putea să nu fie cel pe care vi-l doriți. Trebuie să fiți pregătită pentru asta.

Angelique strânse o clipă ochii.

— Putem aranja ca fratele dumneavoastră să dispară fără să vă punem întrebări neplăcute, spuse domnișoara Moore, cu o notă de compasiune în glas. Ba chiar, fără să vă punem nicio întrebare. Fără să fie nevoie să știm adevărul.

— Credeți că a făcut-o?

— Nu sunt plătită pentru părerile mele, milady. Nu contează ce cred eu. Contează doar ce doriți dumneavoastră.

— Vreau să știu adevărul.

Angelique avea nevoie să știe adevărul. Avea nevoie de această informație ca să poată gândi un nou set de opțiuni. Oricât de dureroase sau de îngrozitoare ar fi fost acestea. Avea să le îndure, așa cum îndurase și restul.

— Prea bine.

Ceva ce semăna a aprobare sclipea în ochii domnișoarei Moore.

— Atunci, mă ajutați?

— Firește că da, milady. Cu orice este nevoie. Putem începe chiar acum.

Era bine că Angelique stătea jos, pentru că valul de ușurare pe care o simți o lăsa tremurând.

— Mulțumesc.

Pentru prima oară de când Burleigh apăruse la ușa ei, simțea că nu e singură. Simțea că avea o speranță.

— Desigur. Acum, sunt câteva aspecte pe care trebuie să...

— Nu pot să vă dau toți banii acum, spuse repede Angelique, știind că asemenea detalii trebuiau discutate de la bun început.

Își privi mâinile pe care le ținea strânse în poală.

— Dar am un avans la mine și vă voi plăti săptămânal, cât timp va dura.

Știa că serviciile la Chegarre & Associates erau nerușinat de scumpe.

— Partea asta a fost deja rezolvată, îi spuse domnișoara Moore.

— Poftim?

Angelique își ridică privirea, nedumerită.

— De cine?

— De mine.

Alexander Lavoie stătea sprijinit în cadrul ușii, cu un pahar gol în mână.

Angelique sări în picioare, iar numai se opri pentru o clipă, doar ca să reînceapă să bată de două ori mai repede decât de obicei.

Era îmbrăcat în hainele negre, de seară, ca și cum tocmai venise de la club. Dar ce însemna prezența lui aici depășea înțelegerea lui Angelique.

— Ce faci aici, domnule Lavoie?

— Momentan, beau un whisky de o calitate destul de proastă.

Aruncă o privire ușor acuzatoare în direcția domnișoarei Moore.

— Dar de unde știai că sunt... M-ai urmărit? întrebă ea.

Mintea ei obosită încerca să asimileze posibilitățile.

— Eu nu te-am urmărit.

Cuvintele lui îi făcură firele de păr să i se ridice pe ceafă.

— Dar ai pus pe cineva să mă urmărească. De ce?

Lavoie ridică din umeri.

— Londra poate fi un loc foarte nesigur, nu crezi?

Angelique fu brusc copleșită de uluire și enervare și fu recunoscătoare pentru aceste senzații, care o făceau să uite de disperarea pe care o simțea în suflet.

— Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.

— Știu.

Închise brusc gura. Cearta se sfârșise înainte să înceapă măcar.

— Nu ți-am cerut ajutorul.

— Știu și asta. Dar ți l-am oferit oricum.

Se așează cu o mișcare nu tocmai delicată. Pentru prima oară, Angelique lua în calcul implicațiile prezenței lui Lavoie.

Și nu doar a prezenței, ci și a evidentei lui familiarități cu acest mediu. Al comportamentului său foarte apropiat față de domnișoara Moore.

— Știi de ce sunt aici.

— Știu. Dar, înainte să mă întrebi, țin să-ți spun că ce a făcut sau nu a făcut fratele dumitale nu schimbă nimic între noi, milady.

Privirea lui Angelique alunecă spre domnișoara Moore, care asculta în tăcere schimbul lor de replici.

Lavoie îi urmări privirea.

— Domnișoara Moore știe, milady. Știe natura relației noastre.

Angelique își simți obraji îmbujorându-i-se. O imagine cu Alex în oglinda înaltă, cu capul aplecat, cu gura pe gâtul ei, îi întunecă viziunea.

Scrâșni din dinți și și-o alungă din minte.

— Natura relației noastre? repetă ea, rece.

— Faptul că ești un angajat prețios al clubului meu.

— Desigur.

Angelique îi susținu privirea de chihlimbar.

— Așa cum și dumneata ești un angajat prețios al acestei firme.

*

Îl surprinsese cu garda jos.

O prostie din partea lui, pentru că ar fi trebuit să știe că nu-i putea subestima mintea ageră.

De cealaltă parte a încăperii, Ivory scoase un sunet gutural.

— Dumnezeule mare, îmi dau seama de ce ești amo...

— Ai grijă, ducesă!

Privirea vicleană a lui Ivory se mută asupra lui Angelique, apoi se întoarse la el, calculând. Veni lângă el, îl ocoli și ieși în hol.

— Mă găsiți în birou, dacă aveți nevoie de ceva, murmură ea, închizând bine ușa în urma ei.

Alex își așează paharul gol pe o masă micuță și se întoarse spre Angelique.

Îl privea cu ochii mijiți.

— Da, spuse el, susținându-i privirea. Fac parte din această companie. Prin urmare, sunt în poziția de a te ajuta.

— Da, îmi spui mereu.

— Ce anume?

— Că vrei să mă ajuți. Chiar și înainte de... povestea asta. De ce?

— Pentru că pot.

— Va trebui să încerci ceva mai mult, domnule Lavoie.

Angelique îl privea în continuare, fără să dea înapoi.

Avea dreptate. Trebuia să încerce mai mult decât un răspuns în doi peri dacă voia să-i câștige încrederea. Dacă voia s-o facă să creadă în el.

Și voia și una, și cealaltă. Ba chiar, era stânjenitor de conștient de faptul că își dorea mult mai mult decât atât.

Doar că nu îi putea răspunde cu totală sinceritate. Ce să-i spună? Că își pierduse pur și simplu mințile după ea? Că nu suporta gândul că ea ar fi putut să dispară din lumea lui, când abia o găsisese? Că voia să petreacă lângă ea cât mai mult timp cu putință și nu-i păsa cum anume făcea rost de acest timp?

Parcă ar fi fost un nătâng îndrăgostit! Iar Alexander Lavoie nu era nici nătâng, nici îndrăgostit.

Așa că își cântări cu atenție răspunsul.

— Aș face același lucru pentru oricare dintre angajații mei. Și am și făcut-o, de multe ori în trecut, când mi-au cerut ajutorul. Dar dumneata ai părut hotărâtă să te opui ajutorului meu, chiar dacă nu era în interesul dumitale să faci acest lucru.

— Cred că pot judeca mai bine care-mi sunt interesele, nu găsești?

— Mmmm.

— Nu am nevoie să mă salvezi, domnule Lavoie.

— Da, și dumneata spui întruna *asta*, îi răspunse Alex, cu propriile ei cuvinte. Nu înseamnă că ești neputincioasă dacă ai din când în când nevoie de ajutor. Înseamnă doar că ești om. Și, în momentul acesta, eu am puterea de a te ajuta.

Văzu buzele lui Angelique strângându-se.

— Suntem...

Căută un cuvânt care să le definească relația.

— Parteneri.

Îi scăpase de pe buze înainte să apuce să se gândească.

— Parteneri?

Angelique scoase un sunet indescifrabil și se depărtă de el, ducându-se lângă șemineu.

— Da, parteneri, spuse el, de data asta cu mai multă convingere. Iar eu, unul, nu am obiceiul de a-mi abandona partenerii atunci când se află la ananghie.

Angelique își întinse mâinile, ca să le încălzească.

— Mi-ai fi spus? Dacă nu se întâmpla asta?
— Ce să-ți spun?
— Că ești mult mai mult decât proprietarul unui club de jocuri de noroc?

— Ce anume crezi că sunt?
— Talentul dumitale de a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare este uluitor, domnule Lavoie.

— Țsta-i un compliment?

— Nu.

Angelique privi flăcările.

— Cât de mult știi?

Părea aproape resemnată.

— CunosC foarte bine circumstanțele în care a fost arestat fratele dumitale.

Alex ezită, apoi decise că nu avea niciun rost să piardă timpul.

— Am pus pe cineva să-l urmărească și pe el, de la distanță.

— Evident.

Angelique își apăsă degetele pe tâmples, continuând să privească tăciunii încinși.

— Regret că nu am avut inspirația de a-mi pune oamenii să intervină și să preîntâmpine o astfel de situație.

Măinile lui Angelique căzură.

— Nu e vina dumitale.

Făcu o pauză lungă, și Alex numără în tăcere ticăiturile ceasului. Aproape un minut.

— Întrebam cât de multe știi despre familia mea.

Primul lui instinct fu să nege că știa ceva. Dar nu ar fi realizat nimic, ar fi adâncit doar ceața și neîncrederea dintre ei.

— Știu că tatăl dumitale a vândut cea mai mare parte a domeniilor familiei Hutton înainte să moară. Și îmi imaginez că banii nu numai că nu sunt disponibili, ci au dispărut în totalitate.

Se opri așteptându-se la o cascadă de întrebări.

Umerii lui Angelique căzură o idee.

— Da.

— Știu că ai făcut tot ce era necesar ca să ții familia pe linia de plutire. Nu poți mânca un Rembrandt, oricât de frumos a fost el pictat.

Angelique întoarse capul și-i întâlni privirea.

— Așa e.

Fu mulțumit să constate că nu existau urme de jenă sau remușcare pe chipul ei.

— Dar nu știam că situația noastră financiară este atât de bine cunoscută.

— Nu este. Societatea londoneză nu știe nimic. Te-ai ascuns bine.

Scoase un sunet ce părea a fi râs, dar nu tocmai.

— Și eu care credeam că pretextele pe care i le-am prezentat lui Gerald, despre cum voiam să redecorez și să renovez casa din oraș, au început să bată la ochi.

— Din experiența mea, oamenii văd numai ceea ce vor să vadă. Explicațiile simple sunt de obicei cel mai ușor de acceptat.

— Spune-mi, domnule Lavoie, știai toate astea când m-ai angajat?

Era o întrebare destul de nevinovată, dar Alex simțea straturile de suspiciune amară de sub fiecare cuvânt.

O privi lung.

— Mă întrebi dacă te-am angajat de milă? Sau dacă m-am gândit că aș putea profita cumva de pe urma situației dumitale?

Îi susținu privirea fără să clipească.

— Nici măcar nu știam cine ești, milady, până când nu te-ai aruncat între fratele dumitale și pistoalele vizitiului meu.

— Oh.

Pentru prima oară, expresia îngrijorată și cinică de pe chipul ei dispăru.

— Te-am angajat pentru mintea dumitale, Lady Angelique. Pentru că ai un talent pe care îl mai au doar foarte puțini alții, un talent pe care îl admir. Pentru că...

Nu termină. Pentru că era absolut îndrăgostit.

Înăbuși toate emoțiile ciudate ce păreau să însoțească

o astfel de confesiune. Pentru că emoțiile nu rezolvau niciodată nimic.

Alex făcu un pas mai aproape spre ea.

— Spune-mi despre vicontele de Seaton.

— Ce legătură are Seaton cu toate astea?

Expresia suspicioasă se întorsese.

— Familiile de Rossburn și Hutton au o istorie împreună.

— Presupun, spuse ea. Tații noștri au avut relații cordiale, iar fratele meu și Seaton sunt prieteni. Dar ce legătură are asta cu...

— Mai știi și că, nu cu mult timp în urmă, se zvonea că aceste două familii ar putea fi legate printr-o căsătorie.

Alex o văzu încordându-se.

— Nu a existat nicio declarație oficială.

— Dar s-a discutat.

Întoarse din nou privirea spre foc.

— Tatălui meu îi plăcea ideea, spuse Angelique. Iar tatăl lui Seaton era mulțumit că zestrea mea avea să facă și mai moale cuibul familiei Rossburn.

— Dar tu ce credeai?

Alex încercă să păstreze un ton neutru, deși se trezi cu unghiile înfipite în palme.

Angelique se înfioră, deși nu se uită la el.

— Eu... nu mă opuneam ideii. Lordul Seaton era chipeș. Era șarmant. Și mai exista și beneficiul faptului că familiile noastre erau prietene.

— Dar?

Ridică iar în umeri.

— Dar nimic. Nu s-a întâmplat. Mama s-a îmbolnăvit. Tatăl lui s-a răzgândit în legătură cu alianța. Nu a existat niciodată un anunț oficial.

„Cam în același moment în care soția lui s-a îmbolnăvit, marchizul a început să vândă proprietățile familiei Hutton”, spusese Ivory.

— De ce?

— Ce anume?

— De ce s-a răzgândit Rossburn?

Alex nu era sigur unde anume voia să ajungă, dar instinctul îl îndemna să continue.

Cel puțin așa se justifica față de sine însuși.

Angelique se întoarse și îl privi lung.

— Habar nu am, domnule Lavoie. Aveam nouăsprezece ani și insistența nu se număra printre punctele mele forte, pe atunci. În timp ce-mi priveam mama stingându-se, chinuită de dureri, nu m-am gândit să-i cer ducelui de Rossburn o listă de motive pentru care nu mai eram potrivită pentru fiul lui.

Alex îi studie postura rigidă. O credea, dar nu era convins că-i spunea totul.

— Dar George Fitzherbert? insistă el. El dorea să se căsătorească cu dumneata?

— Așa am crezut. M-am înșelat.

— Pari foarte sigură.

— Sunt.

Își strânse brațele în jurul trupului.

— Mai vrei acum să te căsătorești tu el?

Blestemă întrebarea în clipa în care îi ieși de pe buze, dar nu se putu opri. Își dădea foarte bine seama că vorbea ca un pețitor gelos.

O văzu strângând din dinți, ochii i se mijiră chiar mai mult.

— Nu. Și nu văd ce legătură ar putea avea asta cu Gerald. De ce discutăm despre asta, domnule Lavoie?

„Pentru că o parte irațională din mine vrea să știe dacă ai fost vreodată îndrăgostită de Seaton. Dacă încă mai ești”.

— Pentru că Seaton era acolo în momentul în care se presupune că fratele dumitale a intrat în acea casă, spuse el.

Nu adăugă: „Și i-a tăiat beregata femeii”.

— Iar asta îl implică în toată povestea.

— Sunt conștientă de acest lucru, domnule Lavoie. Dar Gerald și George au fost prieteni cu mult înainte să existe posibilitatea ca eu să devin soția lui Seaton.

— Cu toate acestea, ducele de Rossburn refuză să te

ajute și să vorbească în numele lui Hutton. Prieteniiile din trecut nu mai contează în graba lui de a se distanța de repercusiunile unui scandal, murmură Alex.

Ochii lui Angelique se îngustară.

— De unde-ai știut... Desigur. Am uitat. Ai pus să fiu urmărită.

— Și pentru că altfel nu ai mai fi aici.

Încercase să-i vorbească blând.

Angelique își mușcă buza.

— Gerald n-a făcut așa ceva, spuse ea, cu vocea dintr-odată firavă, ca și cum toată forța o părăsise. Nu ar fi putut să omoare pe cineva.

Alex simți un mușchi al maxilarului zvâcnindu-i și-și strânse brațele la piept. Ar fi vrut să o cuprindă în brațe și s-o strângă cu putere. Să o sărute până uita de probleme, să-i spună că totul o să fie bine.

Dar nu putea face asta. Dincolo de momentul impardonabil de slăbiciune din prima seară, Angelique nu era iubita lui. Era angajata lui. O angajată valoroasă a clubului. Afacerile și plăcerile nu se amestecau. Trebuia să țină minte.

Și avea să înceapă prin a ignora dorința uluitor de puternică de a o proteja pe care o simțea în acel moment. Sentimentele conduceau la erori de judecată. Sentimentele îi determinau pe oameni să facă lucruri stupide. Dumnezeu îi era martor că văzuse multe dovezi în sensul acesta între aceste ziduri.

— Pot să te ajut, dacă mă lași, fu tot ce spuse.

Angelique îi susținu privirea, și Alex văzu conflictul din ochii ei.

— Bine.

— Mulțumesc.

Răsuflă ușurat, deși nu-și dăduse seama că-și ținea respirația. Un fior puternic, un amestec intens de mulțumire și anticipare, îl străbătu, și Alex îl ignoră și pe acesta.

— S-ar putea ca totul să fie din vina mea, spuse ea apoi.

— Ei, asta e primul lucru cu adevărat idiot pe care te-

am auzit să-l spui. Nu e vina dumitale, cu nimic mai mult decât e a mea.

Se forță să se concentreze pe problema cu care se confruntau.

— Am fost furioasă pe Gerald pentru că a luat bani care nu erau ai lui. Bani cu care trebuia să plătesc școala gemenilor. I-am spus niște lucruri oribile. Gerald mi-a promis că rezolvă problema. Mi-a promis că o să facă rost de bani.

Părea la capătul puterilor.

— Și tu crezi că a hotărât să dea o spargere la casa contelui de Trevane și să fure un colier?

Angelique clătină din cap.

— Nu știu. Asta mă sperie. Pur și simplu nu știu.

— A mai făcut vreodată ceva de genul ăsta?

— Nu cred. Dar n-am cum să fiu sigură, nu?

Alex își simți sprâncenele împreunându-se. Angelique avea dreptate. Poate că circumstanțele drastice îl conduseseră în cele din urmă pe tânărul marchiz de Hutton la gesturi disperate. Gesturi disperate, stupide și periculoase.

Deși Alex nu era convins că Gerald Archer poseda viclenia necesară pentru a ticlui de unul singur un astfel de plan.

— Știi ce făcea Seaton cu fratele dumitale noaptea trecută, când a fost arestat? Întrebă Alex.

— Adică în afară de faptul că se ascundea în tufișurile contelui de Trevane așteptând prima ocazie să fugă și să se salveze?

Vocea lui Angelique era amară.

— Da, și asta. Dar mai important este ce au făcut mai devreme în cursul acelei zile. În Pillory Lane.

Ochii lui Angelique se măriră.

— Ce-au căutat acolo?

— Speram, milady, să-mi poți spune dumneata. Au rămas într-un loc numit Cicoșul de Argint preț de câteva ore bune. Nu ți-a vorbit niciodată despre el?

— Nu. N-am auzit acest nume până acum. Pe de altă

parte, nu l-am văzut deloc pe Gerald săptămâna asta. Tidly mi-a spus că n-a stat prea mult pe acasă.

Făcu o pauză.

— A fost și Burleigh cu ei?

Alex se încruntă. Jed Harris nu-i spusese să fi fost și Burleigh prezent.

— Nu. De ce întrebi?

— Pentru că Burleigh mi-a spus că era cu fratele meu și cu Seaton când Gerald s-a hotărât să se ducă la casa lui Trevane. A spus că nu voia să aștepte în ploaie, așa că s-a dus într-o cafenea.

Alex își dădea seama că făcea eforturi să-și controleze vocea.

— Mmmm.

— Ce este Cocoșul de Argint?

— Un local în care servește gin și cam atât. Frecventat îndeosebi de contrabandiști, marinari, hoți, tâlhari și curve.

— Ei bine, dacă vrei să știi ce căuta fratele meu acolo, ai găsit răspunsul. Mă refer la prima și la ultima parte.

Alex simți o strângere de inimă.

— Milady...

— Nu-ți cere scuze. Nu sunt nici oarbă, nici proastă. Nu mi-a folosit niciodată la nimic să nu accept realitatea. Și, în cazul ăsta, se pare că plăcerile oferite de Cocoșul de Argint nu au fost suficiente. Din nefericire.

Vocea îi cedă.

Alex înjură în sinea lui. Tindea să fie de aceeași părere, dar, dacă voia să facă treabă serioasă, voia să audă chiar din gura lui Hutton exact ce fel de afaceri aveau el și Seaton în Smithfield.

— Crezi că fratele dumitale ar accepta să stea de vorbă cu mine? Întrebă el brusc.

Angelique îl privi lung.

— Acum? În Turn?

— Da. Crezi că Hutton mi-ar spune adevărul dacă l-aș întreba? continuă el. Fii sinceră.

— Ăă. Nu.

Angelique întoarse capul.

— Nu cred că ți-ar spune.

— Mmmm.

Nu-l mira.

— Nu mă place.

— Nu te cunoaște, încercă ea, părând ușor jenată.

— Milady, sentimentele mele nu sunt chiar atât de fragile.

Deși constatarea că lui Angelique îi păsa de sentimentele lui îl umplu de o curioasă căldură. Dorința arzătoare de a o săruta reveni, și Alex își îndesă mâinile în buzunare, ca să fie sigur că nu făcea vreo prostie.

Sentimentele acestea nedorite, străine pentru el, urmau să-i vină de hac.

Angelique ridică apoi privirea spre el. În ochii ei se citea ceva ce nu putea pe deplin înțelege. Ce se temea să înțeleagă.

— Alex...

— Atunci va trebui să vii cu mine.

O întrerupsese de teamă că, dacă l-ar mai fi privit așa, avea să se transforme într-un ticălos fără scrupule, așa cum credea fratele ei că este.

Angelique clipi, și Alex reuși să respire din nou.

— În Turn?

— Da.

— Dar nu lasă pe nimeni să-l vadă...

Alex făcu un pas înapoi, ca să se distanțeze de tentația care încă stătea în fața lui și să se concentreze pe ceea ce trebuia făcut în continuare.

— Lasă detaliile astea în seama mea.

Capitolul 10

Angelique simți mirosul apăsător al șanțului din jurul

Turnului Londrei cu mult înainte să ajungă la fortăreață. O duhoare putredă, din ce în ce mai pronunțată pe măsură ce se apropiau, acoperind chiar și mirosul de baltă al Tamisei.

Stătea nemișcată în barca micuță în care vâslea Alex, croindu-și drum printre ambarcațiunile care împânzeau suprafața apei.

În față, pe partea ei stângă, ridicându-se din apele fluviului, Tumul Londrei o privea sumbru, cu zidurile lui de piatră neagră și neiertătoare.

Lui Angelique îi era greu să-și păstreze privirea fixată în față și să nu se uite la edificiile impunătoare care se ridicau în spatele zidurilor, în speranța de a-l zări pe fratele ei.

Ceea ce era ridicol, știa. Doar nu se putea aștepta să-l vadă pe Gerald plimbându-se pe parapete. Nici măcar nu-și imagina unde exact ar fi putut să fie, în labirintul de clădiri înghesuie în zidurile Turnului.

Un nou val de neputință se ridică înăuntrul ei. Chiar dacă reușeau cumva să treacă de santinele și de gardieni, cum o să-l găsească?

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze, încercând să-și controleze starea de anxietate ce amenința din nou să o copleșească. Își concentră în schimb atenția asupra lui Alex, studiindu-i înfățișarea radical schimbată.

Adio haine de seară scumpe și croite fără cel mai mic cusur. În locul lor era acum o uniformă de soldat – o haină albastră cu nasturi nelustruiți, însoțită de o pereche de pantaloni vechi, dar bine întreținuți, care se decoloraseră și păreau mai degrabă gri. Gulerul hainei era ridicat în așa fel încât să-i ascundă fața, iar borul pălăriei negre, militărești, pe care o purta îi umbrea cea mai mare parte a feței.

Cuțitul îi era băgat în teacă și pus la talie, sub cureaua de care atârna o geantă soldățească.

Când îl văzuse prima oară în uniformă, fusese surprinsă. Nu pentru că vestimentația ar fi arătat ciudat pe el, ci pentru că, dimpotrivă, i se potrivea perfect.

Își aminti cu câtă ușurință mânuia atât armele de foc, cât și sabia sau pumnalul. Ceea ce nu era surprinzător, la

drept vorbind, pentru proprietarul unei săli de jocuri de noroc, dar măiestria și ușurința cu care mânuia barca micuță în care se aflau acum o puneau pe gânduri.

Era evident că petrecuse ceva timp pe apă. Pentru prima oară, Angelique își dădu seama că nu știa absolut nimic despre trecutul lui. Și asta nu contase. Până acum.

Acum o parte din ea voia să știe. Trebuia să știe.

— Ai fost soldat, spuse ea, dintr-odată.

Îi văzu mâinile încordându-i-se pe vâsle, sesiză o ezitare de ritm, apoi acesta își reluă cadența.

— Mmmm. Cam târziu ca să începi să-mi verifici talentele, nu crezi?

Angelique se aplecă spre el, refuzând să accepte încă unul din răspunsurile lui evazive.

— Ai fost la artilerie?

Trăsăturile lui se încordară aproape imperceptibil, înainte să se controleze și chipul să-și reia expresia impenetrabilă.

— Nu-i ăsta momentul în care ar trebui să mă întreb dacă am fost într-adevăr spion?

— Ei, vezi tu, un bun spion n-ar fi întrebat niciodată așa ceva. O întrebare irosită.

Făcu o pauză.

— Ai fost la artilerie.

— Pari foarte sigură.

Privi peste umăr, potrivit cursul bărcii.

— Răspunzi la întrebările pe care vrei să le eviți cu alte întrebări, domnule Lavoie. Așa știu că am dreptate.

Privirea lui se întoarse brusc spre ea.

— Nu fac asta.

Angelique nu se clinti.

— Ba da.

Îi vedea un mușchi tremurându-i de-a lungul obrazului, buzele subțindu-se.

— Miliție, spuse el, după un lung moment. Regimentul 3 York, cu maiorul William Allen, sub comanda generalului Sheaffe.

Angelique se încruntă.

— Era din Yorkshire?

— Canada.

Angelique simți cum îi coboară maxilarul.

— Ai luptat în colonii?

— Am crescut în colonii.

Ritmul vâslelor încetini.

— York era casa noastră. La acel moment, să ne apărăm casa părea un lucru onorabil.

Angelique nu reușea să-și imagineze ce fel de circumstanțe ar fi putut aduce un soldat din teritoriile sălbatice într-o sală de jocuri din Londra.

— De ce ai plecat?

Întreg trupul lui se încordă, și Alex întoarse capul.

— Pentru că războiul nu lasă nimic în urmă. Doar ruină.

— Și familia ta?

Alex scufundă vâslele în apă.

— De ce ți se pare dintr-odată fascinant trecutul meu?

Iar o întrebare. Angelique nu mai spusese nimic, dându-și seama că această conversație luase sfârșit. Povestea ajunsese într-un punct pe care nu era dispus să-l împărtășească cu ea. Cel puțin nu deocamdată. Poate că, la un moment dat, avea să aibă suficientă încredere în ea încât să-i spună și restul.

Sau poate că nu.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

Rămase cu privirea concentrată asupra râului.

— Pentru răspunsurile tale. Toate patru.

Îl văzu relaxându-se, înțelegând că-i dădea spațiu să se retragă.

— Le-ai numărat? Întrebă el sec.

— Îmi place să număr. Mă pricep.

Se întoarse din nou spre ea, cu umbra unui zâmbet jucându-i-se pe buze, cu ochii aproape aurii în lumina care se reflecta pe suprafața apei.

O privi preț de câteva secunde, apoi întoarse din nou capul, concentrându-se să strecoare bărcuța prin traficul de

pe apă.

Angelique se foi pe banca pe care stătea, conversația lor, care îi oferise prilejul să se mai gândească și la altceva, începând să i se șteargă din minte pe măsură ce se apropiau de realitatea care se ridica în fața lor.

Privi în timp ce alunecară pe lângă Tower Hill și pe lângă scările care urcau pe mal, îndreptându-se spre intrarea care arunca umbre adânci peste suprafața soioasă a apei.

— Ce faci? întrebă ea.

Alex o privi, înainte să tragă din nou cu putere de vâsle.

— Credeam că este evident.

Angelique privi tunelul care se apropia cu fiecare rotire a vâslelor.

— Trecem prin Traitor's Gate¹?

O enerva tonul ezitant cu care rostise cuvintele.

— Mmmm.

Barca alunecă în umbră. Angelique se foi din nou. Hainele străine pe care le purta îi zgâriau pielea.

În mod straniu, vuietul traficului de pe fluviu deveni dintr-odată înfundat și fu înlocuit de pleoscăituri ce răsunau pretutindeni în jur.

Când nu se mai aflară sub razele slabe ale soarelui, temperatura scăzu și Angelique tremură, străbătută de un fior rece.

Privi mîzga ce se adunase de-a lungul pietrelor de la marginea apei, cu linii vizibile ce marcau fluxul și refluxul.

Aici duhoarea era atât de puternică, încât îi înțepa ochii, și pretutindeni în jur un strat întunecat și soios acoperea întreaga suprafață, făcând culoarea pietrei aproape imposibil de văzut.

— De ce nu am putut intra prin Tower Hill? întrebă ea.

— Nu am prieteni la intrarea aia.

Alex ridică privirea.

Angelique se uită lung la el preț de câteva clipe, apoi privirea ei o urmă pe a lui.

1 Poarta Trădătorului

Deasupra capetelor lor, pe platforma dinspre pasaj, un gardian în livrea roșie își duse mâna la borul pălăriei într-un gest rapid și înclină capul.

Alex dădu la rândul lui din cap și trase încă o dată din vâsle. Barca alunecă pe apă, oprindu-se direct în fața a doua porți mari.

În doar câteva clipe, una din cele două porți se deschise, cu un scârțâit groaznic și trimițând valuri mici de apă în pereții bărcii.

Cu mișcări dibace, Alex făcu barca să treacă prin deschiderea îngustă, apoi se opriră în fața unor scări mari de piatră.

În spatele ei, poarta se închise cu zgomot.

Angelique se simți străbătută de un fior ce nu avea nicio legătură cu umezeala rece.

— De asemenea, sunt foarte sigur că fratele dumitale a fost adus în Turn pe aici. Cu cât mai puțini martori, cu atât mai bine.

Angelique încercă o senzație foarte apăsătoare la gândul că Gerald fusese adus pe Traitor's Gate. Ca și cum ar fi fost deja o condamnare.

Sunetul unor pași deasupra o făcu să revină brusc la realitate.

— Domnule Lavoie. A trecut mult timp.

Gardianul de pe platformă cobora scările, privind în urmă.

— Am fost ocupat.

Alex coborî din barca micuță și o ținu pe loc în timp ce Angelique cobora la rândul ei.

— Ai grijă la trepte, îi spuse. Sunt alunecoase.

Cizma din piciorul lui Angelique se afundase deja în nămolul moale care acoperea treapta și urcă repede mai departe, unde se simțea mai în siguranță.

— Ce dorești?

Gardianul se oprise în fața lor. Era un bărbat mai în vârstă, cu un aer de evidentă autoritate. Căpitan sau ceva pe-acolo, presupuse Angelique. Era scund. Stătea cu o treaptă mai sus decât ei, dar abia astfel era la nivelul lui

Alex.

— Direct, ca întotdeauna, murmură Alex. Asta-mi place cel mai mult la tine, Harvey. Unde-ți sunt colegii?

Gardianul corpolent făcu un gest de nerăbdare.

— I-am trimis să caute ceva ce n-au cum să găsească, după ce te-am văzut venind. Totuși, n-o să stea o veșnicie, așa că spune repede.

— Un bărbat a fost adus aici azi-noapte. Un prizonier. Aș vrea să discut cu el.

Gardianul își ridică sprâncenele stufoase, iar buzele i se curbară într-un zâmbet care nu-i atinse însă ochii.

— Care vasăzică, te-au trimis să-l salvezi.

Alex ridică din umeri.

— M-au trimis mai întâi să discut cu el. Rămâne de văzut dacă-l salvăm sau nu.

Gardianul părea neimpresionat.

— Nu are dreptul la vizite.

— Din ordinul cui? Întrebă Alex, pe un ton plăcut.

— Al gardianului-șef.

— Cam neobișnuit, nu? Să nu aibă dreptul la vizite?

Harvey pufni.

— Este neobișnuit și că l-au adus în Turn.

— Chiar așa? făcu Alex. De ce crezi că a fost adus aici?

Fu rândul gardianului să ridice din umeri.

— Nu sunt plătit ca să am păreri. Dar individul e un ucigaș.

Angelique își simți toți mușchii încordându-i-se, dar Alex nu făcu decât să râdă înfundat.

— Am auzit și eu zvonul ăsta.

Harvey se uită chiorâș la Alex.

— Zici că nu e?

— Zic că mi-ar fi de folos să discut cu el. Nu am venit ca să-l ajut să evadeze.

În continuare, gardianul nu părea impresionat.

— Am mai auzit eu asta, mormăi el.

Își strânse brațele la piept și privirea îi alunecă spre Angelique.

— Asta cine e?

— Un cetățean preocupat, răspunse Alex.

Angelique făcu un efort colosal de voință ca să nu dea înapoi în fața privirii străpungătoare a gardianului. Hainele largi, bărbătești, pe care le purta îi ascundeau orice urmă de feminitate. Alex îi dăduse totodată o pereche de ochelari și un fes jerpelit care îi acoperea complet părul împletit, iar rezultatul fusese surprinzător.

Un soldat în Turn, însoțit de o femeie, ar fi atras atenția, îi explicase Alex. Un soldat însoțit de un funcționar era mai puțin bătător la ochi.

— Nu lucrez cu persoane pe care nu le cunosc, spuse Harvey.

Angelique băgă mâna în haină și scoase săculețul micuț pe care i-l dăduse Alex.

I-l întinse gardianului, care i-l luă dintre degete.

— Diamante, spuse ea, coborând tonul vocii, ușor surprinsă să constate cât era de calmă. Le-am găsit și speram ca un membru din serviciul Maiestății Sale să știe ce să facă cu ele. Domnul Lavoie era de părere că ne-ați putea... ajuta.

Harvey trase șnururile și deschise săculețul. Două pietre căzură, strălucind în palma lui.

Gardianul mârâi și ridică din nou privirea spre ea.

— Aș putea face o excepție.

— Știam că ne putem înțelege, spuse Alex.

De data asta, tonul lui era ușor încordat.

Harvey mârâi din nou, apoi diamantele dispărură în buzunarul hainei lui.

— Ai noroc că plătești bine, Lavoie.

— Norocul nu are nicio legătură cu asta, Harvey, răspunse Alex, ducându-se să tragă barca în umbra scărilor, unde să nu poată fi văzută. Și, oricât ți-aș admira spiritul antreprenorial, să știi că aștept servicii pe măsura plății.

*

Marchizul de Hutton fusese închis în Turnul Alb.

Descoperirea îl mirase considerabil pe Alex, până când stătuse să se gândească.

În Tumul Alb nu se afla nimic altceva în afară de magazine de praf de pușcă și registre. Niciun civil nu intra și nu ieșea de acolo și singura cale de acces în străvechea fortăreață era păzită.

Locul perfect, dacă voiai să restricționezi și să controlezi accesul la un prizonier.

Era totodată ușor pentru Harvey să-și folosească rangul și să-și trimită oamenii în altă parte, într-o altă misiune inutilă, eliberând astfel calea pentru un soldat însoțit de un funcționar.

Odată ce intraseră, Harvey li se alăturase, conducându-i prin labirinturi de butoiașe stivuite în încăperi ce fuseseră cândva săli de banchete și camere de consiliu pentru cei mai puternici oameni, bărbați și femei, din țară.

Alex și Angelique urcară în urma lui o scară spiralată și se opriră în cel mai nordic colț al etajului, în fața unei uși aproape înnegrite de vreme.

Lumina se revărsa prin ferestrele înalte în pasajul de piatră, creând modele lungi, repetitive, la picioarele lor.

— I-am dat o cameră din apartamentele bătrânului rege, zise Harvey, cu un zâmbet malițios. Are chiar și un pat adevărat acolo. Nu s-ar putea spune că nu i-am oferit tot ce aveam mai bun.

— Într-adevăr.

Alex privi ușa medievală, închisă cu lacăte și zăvoare pe dinafară.

O plăcuță metalică, dreptunghiulară, fusese adăugată ceva mai recent în partea de sus a ușii, fixată cu balamale grele, într-o parte, în cealaltă parte era închisă cu un alt lacăt.

Harvey scosese o cheie pe care o băgase în lacăt, spulberând cu un zgomot infernal liniștea din jur în momentul în care o învârtise.

— Aveți un vizitator, milord! anunță Harvey dând plăcuța la o parte, scoțând la iveală o deschizătură lunguiață, brăzdată de bare de fier.

Un vizitator putea vedea clar încăperea și pe ocupanții acesteia, dar nu putea strecura nimic prin ușă.

— Nu deschizi ușa?

— Ai spus că vrei să vorbești cu el. Să *vorbești*. Te rog să fii amabil și să închizi după ce termini, altfel, la următoarea vizită, s-ar putea să nu-mi mai amintesc de dumneata, cu sau fără diamante.

Alex îl privi calm. Era sigur că putea descurca lacătele în doar câteva minute, dacă ar fi vrut. Puse la păstrare informația în mintea lui, pentru viitor.

— Ai zece minute, Lavoie. Zece minute, apoi oamenii mei de la intrarea de sus își vor relua posturile. Deși s-ar putea să nu ai atât de mult până vin să-și facă runda gardienii. Prezența ilustrului nostru oaspete i-a făcut astăzi mai zeloși decât ți-ai dori. Iar pe ei nu-i controlez eu.

Alex se uită lung la Harvey.

— Zeloși?

— Sunt ca niște șoareci azi. Sunt peste tot, pe toate coridoarele, se asigură că motanul lor de viță nobilă e la loc sigur, în spatele gratiilor.

Făcu o pauză.

— Să nu fii prins, Lavoie. O să te trezești în lanțuri, și nu te pot ajuta.

— Am înțeles.

— Ca întotdeauna, a fost o plăcere să fac afaceri cu dumneata, spuse Harvey și, fără niciun alt cuvânt, se topi în umbrele coridorului, iar ecoul pașilor lui se pierdu în depărtare.

Alex se întoarse din nou spre ușă și o găsi pe Angelique deja cu fața lipită de deschizătură.

— Gerald? spuse ea, cu voce nesigură.

— *Ang?*

Vocea tânărului marchiz se auzi înfundat de pe cealaltă parte a ușii, dar Alex văzu chipul lui Hutton apărând. Mai bine zis, îi văzu ochii apărând, ochi injectați, încercănăți și trădând o adâncă nefericire.

— Tu ești?

— Da.

Își scoase ochelarii și-i îndesă în buzunarul hainei.

Alex se îndepărtă un pas, intrând mai adânc în umbră. Era probabil ca Hutton să-i spună mai multe surorii lui, dacă o credea singură.

— Ce... când... cum ai ajuns aici?

Angelique scutura din cap, nerăbdătoare. Chiar și prin hainele largi, se vedea că întreg trupul îi era încordat.

— Ești bine? îl întrebă, făcând un efort să-și controleze vocea.

Alex văzu ochii lui Hutton îngustându-se.

— N-ar trebui să fii aici.

— Unde în altă parte să fiu? zise ea. Ai fost arestat, Gerald. Pentru crimă.

Privirea lui Hutton alunecă într-o parte, dar nu spuse nimic, ca și cum nu ar fi vrut să se gândească la asta.

Mâinile lui Angelique apăsau atât de tare pe ușă, încât vârfurile degetelor i se albiseră.

— Ai făcut-o? Ai omorât-o?

Ochii înroșiți ai fratelui ei se întoarseră brusc spre ea.

— Nu! Nu am omorât pe nimeni. Mă crezi, nu-i așa, Ang?

Alex clătină din cap. Firește că Hutton spunea asta. Dacă era adevărat sau nu, asta era mai greu de zis.

— Dar ai fost acolo! spuse Angelique, ridicând tonul. O femeie a murit, iar tu ai fost acolo. Te-au găsit *pe tine*. Acoperit de sânge!

Fața lui Hutton dispăru pentru câteva clipe, apoi reapăru în deschiderea îngustă.

— Am încercat să o ajut. Dar era deja moartă. Cineva mi-a înscenat totul.

— O înscenare? spuse Angelique, cu voce slabă.

— Da.

— De ce-ar fi făcut cineva una ca asta?

— Nu știu!

— Gerald, dacă vei fi găsit vinovat, o să te spânzure, zise ea, cu vocea tremurându-i.

— Nu mă pot găsi vinovat. Și în niciun caz nu pot să mă spânzure, răspunse el, încăpățânat. Sunt marchiz. Sunt

deasupra legii.

Într-un gest obosit, Angelique își sprijini capul de ușă.

— Nu și în cazul ăsta, Gerald.

— Sora dumitale are dreptate, repetă Alex, din umbră.

Se părea că Hutton nu avea de gând să mărturisească nimic din proprie inițiativă, iar timpul nu era de partea lor.

Ochii lui Hutton se măriră într-o expresie de groază în clipa în care îl recunoscuse.

— Ce caută el aici, Ang? Întrebă.

— Încearcă să mă ajute. Să te ajute pe tine.

Angelique își ridică fruntea de pe ușă.

— Tu ai face bine să te ții dracului departe de sorămea! zise Hutton.

Alex îl ignoră.

— Ai probleme mari, milord. Relația mea cu Lady Angelique este cea mai mică dintre ele.

— Am prieteni puternici care vor avea grijă să...

— Taci din gură și ascultă, Gerald! se răsti Angelique, și Alex văzu o expresie șocată apărând pe chiul lui Hutton.

Profită de ocazie.

— Dacă vrei să ieși din povestea asta cu gâtul întreg, milord, îți sugerez să începi să spui adevărul. Nu pot să ajut un om care refuză să se ajute singur.

Hutton clipi rapid.

— Sunt marchiz, domnule Lavoie. Nu pot fi...

— Făcut de rușine? Spânzurat? Transformat într-un exemplu? Sunt sigur că asta și-a spus și contele de Ferrers înainte să-și împuște valetul, doar că, în cele din urmă, a sfârșit la capătul unei funii de mătase. Există legi, milord, iar titlul dumitale nu va fi îndeajuns ca să te protejeze. Și, deși întreaga societate va savura copios scandalul creat, toți distinșii ei membri nu vor ști cum să se depărteze mai repede de dumneata și de familia dumitale. Ești pe cont propriu.

Dintr-odată, tânărul marchiz nu mai părea atât de sigur pe el.

— Nu cred asta. Ducele de Rosburn...

— Mi-a spus să părăsesc Londra după ce mi-a explicat

În cei mai clari termeni că nu are de gând să-ți vină în ajutor.

Cuvintele lui Angelique erau seci, dure. Hutton păli.

— Am făcut asta pentru tine, să știi. Și pentru Phillip și Gregory. Încercam să vă ajut. Era soluția perfectă. Nimeni nu trebuia să fie rănit.

— *Să furi* era soluția perfectă? îl întrebă Angelique, nevenindu-i să creadă.

— De unde aș fi putut face rost de bani, Ang?

Hutton părea furios acum.

— De la prietenii mei? Burleigh e doar baron, nu bancher – nu are atâția bani. Seaton are, dar punga e în buzunarul lui taică-său.

Se opri.

— Conte de Trevane cheltuiește mai mult pe amantele lui într-o lună decât cheltuim noi într-un an întreg. Un bărbat care are atâția bani încât să comande un colier demn de o regină doar ca să-l atârne la gâtul unei... Nu le-ar fi simțit lipsa.

— Mmmm.

Alex bătu cu degetele în picioare. Nu ajungeau nicăieri. Era timpul să schimbe abordarea.

— Dă-mi voie să-ți spun ce cred eu că s-a întâmplat. Aveai nevoie de bani. O tânără cameristă, cu care e posibil să fi avut sau nu relații necuviincioase, ți-a dat niște informații. Ți-a spus că Trevane avea colierul, ți-a spus unde-l ținea și probabil că tot ea ți-a dat drumul în casă. Fără îndoială, i-ai promis că-i dai o parte din profit, după ce-l vindeai. Apoi însă te-ai răzgândit. Poate că ai fost lacom sau pur și simplu nu ai vrut să-ți asumi riscul că ar putea să vorbească.

— Nu! Nu s-a întâmplat deloc așa! V-am spus deja că nu eu am omorât-o. Nu o văzusem niciodată înainte de noaptea trecută.

Privirea lui Hutton era sălbatică.

Alex îl examinează, destul de sigur acum că, cel puțin în această privință, spunea adevărul.

— Dacă nu ai omorât-o dumneata, atunci cine?

— Nu știu. Dar cineva mi-a întins o capcană.

— Da, ai mai spus asta.

— Ăsta-i adevărul! șuieră Hutton.

Alex nu era convins. O explicație mai plauzibilă era ca altcineva să fi intrat la rândul lui în casă, pentru a fura colierul care valora cât răscumpărarea unui rege.

Alex se încruntă.

— Spune-mi cum ai aflat de colier.

Hutton îl privi lung, cu ochi sticloși.

— Am primit un bilet.

— De la cine?

Marchizul își frecă fața cu degetele.

— Nu știu. Mi-a fost adus acasă de un puștan de pe stradă. Tot ce scria era că Trevane ridicase în acea seară un colier cu diamante pe care îl ceruse pe comandă. Că se presupunea că păstra respectivul obiect într-un sertar al biroului, din biroul lui. Și că putea fi luat de oricine avea curajul să încerce.

Alex se întrebă, o clipă, cum era posibil ca Angelique să fie rudă cu acest om. Cum era posibil ca acest băiat naiv și de-a dreptul idiot să aibă chiar și o picătură din același sânge cu femeia de lângă el.

— Îl mai ai? Biletul?

— Poate. S-ar putea să mai fie încă în camera mea.

— Cine știa că ai nevoie de bani? puse Angelique următoarea întrebare, în locul lui.

— Nimeni. Doar... Burleigh și Seaton.

Mâinile îi căzură de pe față.

— Dar Seaton a spus că o să pună întrebări. Are... relații și crede că m-ar putea ajuta.

— Relații?

Alex lăasă cuvântul să plutească în aer preț de o secundă.

— Genul de relații pe care ți le faci într-o tavernă din Pillory Lane?

Hutton scoase un sunet patetic.

— Poate...

— Și te-ai gândit să ai încredere în astfel de indivizi?

Lui Alex nu-i venea să creadă. Hutton își lăsă capul în jos.

— Nu am omorât pe nimeni. Trebuie să mă credeți.

— Relațiile acestea ale lui Seaton... Ai discutat vreodată cu cineva, personal?

Hutton ridică din umeri, într-un gest de neputință.

— Oarecum.

— Oarecum? Cu cine anume?

— Cu niște bărbați care spuneau că lucrează la vamă.

— Aveau și nume?

— Nu-mi amintesc, mormăi marchizul. Seaton îmi cumpăra întruna gin.

Alex își simți dinții scrâșnindu-i. Dobitocul probabil că merita tot ce avea să primească, fie numai pentru monumentala lui stupizenie. Dar nu și femeia de lângă el. Angelique nu merita nimic din toate astea.

— Nu e prea târziu să-l scoatem de-aici, spuse el, întorcându-se spre Angelique și privind-o fix. Probabil că vom avea nevoie de aproximativ o săptămână ca să aranjăm totul, dar...

— Să mă scoateți? Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Gerald.

— Înseamnă exact ce auzi, îi răspunse Angelique, susținându-i privirea lui Alex.

— Vreți să mă ajutați să evadhez?

— Da. Și să părăsești Anglia.

— Dar asta m-ar face să par vinovat!

— Deja pari vinovat, Gerald, spuse Angelique.

— Dar nu sunt! Sunt nevinovat! Trebuie să mă creadă. O să mă creadă! Refuz să fug. Sunt marchiz și...

Undeva în adâncul clădirii întunecate se trânti o ușă. Timpul expirase.

— Trebuie să plecăm, zise Alex, întinzând mâna spre plăcuța de metal.

— Îmi pare rău, Ang! spuse Hutton, pe cel mai devastat ton cu putință. Nu am vrut niciodată să se întâmple asta...

Niște voci înfundate începură să urce de undeva de

dedesubt, dinspre scări.

— Milady! o avertiză Alex. Nu mai avem timp.

Angelique își mușcă buza, și Alex observă cât era de palidă.

Se întoarce cu spatele la ușă.

Alex făcu un pas în față.

— Indiferent care ar fi sentimentele dumitale în ceea ce mă privește, milord, dacă ții câtuși de puțin la sora dumitale, noi n-am fost niciodată aici. Ai înțeles?

Hutton dădu din cap.

— Bine.

Alex trase ușița de metal și puse încuietoarea la loc, strâmbându-se când se auzi zgomotul metalului.

Îngrijorat, observă că vocile se apropiau, la fel și sunetul unor pași apăsați care urcau aceleași scări spiralate pe care le folosiseră el și Angelique pentru a ajunge la celula lui Gerald.

Alex nu era câtuși de puțin curios să afle cine venea. Trebuia să găsească altă ieșire.

— Pe aici! șopti el, și Angelique dădu din cap, în semn că înțelegea.

Cu pași repezi și fără zgomot, înaintară de-a lungul holului, îndepărtându-se de scări.

În fața lor era un pasaj care dădea într-o galerie de deasupra capelei St. John. Ferestrele mari de pe acest coridor și cele de dedesubt inundau cu lumină această parte a fortăreței.

— Grăbește-te! îi spuse el lui Angelique.

Trebuia să străbată galeria ca să ajungă la cealaltă scară, din colțul de sud-vest, dar, din cauza luminii, aveau să fie expuși, în cazul în care cineva se întâmpla să privească în direcția lor.

O ținea pe Angelique în fața lui, sfâșiat între necesitatea de a lăsa impresia că erau de-ai casei și instinctul de a o rupe la fugă. Ajunseră în dreptul galeriei și spațiul cavernos al capelei se deschise în jurul lor. Aerul de aici era greoi. Simțea mirosul de acum familiar de mangal, amestecat cu praf și cu umezeala hârtiei vechi.

— Ce sunt astea? șopti Angelique, privind în jos.

Dedesubtul lor, unde probabil că existaseră cândva băncuțele pentru evlavioși, erau acum cutii și cufere ce păreau să fie o bibliotecă improvizată. Se ridicau în vrafuri înalte, creând culoare înguste și aruncând umbre adânci.

În mijlocul capelei, o masă voluminoasă, mâncată de vreme, stătea ca o insulă în mijlocul puhoiului, cu câteva scaune trase la întâmplare în jurul ei. Registre și documente de tot felul erau împrăștiate pe suprafața mesei, unele stivuite în vrafuri ce păreau gata să se răstoarne, altele abandonate la întâmplare.

— Arhiva, răspunse sec Alex. Cele mai multe din hârtiile astea au cel puțin un secol, dacă nu mai mult, și nu mai interesează pe nimeni.

Străbăteau acum în grabă latura de sud. Alex își păstra atenția concentrată în față. Trupul îi era încordat.

Dar nu se auzi niciun strigăt, nimeni nu le ceru să se oprească și să se identifice și ajunseră fără dificultăți la scările din colțul de sud-vest.

— Du-te, îi șopti el lui Angelique.

Hainele prea mari dădeau un ritm inegal pașilor ei în tip ce cobora în grabă scările.

Când se apropiară de etajul al doilea, sunetul altor voci și altor pași răsună sub ei.

Alex înjură în sinea lui și o prinse pe Angelique de mânecă, trăgând-o afară din scară.

Aici, mirosul acru al mangelului era foarte puternic. Alex cercetă din priviri spațiul larg ce se deschidea în fața lor. Fâșii de lumină se revărsau în încăperea ce fusese cândva cea mai elegantă sală de bal din întreaga Anglie. Acum, pe lângă pereți erau înșirate butoaie cu praf de pușcă și cutii pline cu gloanțe și cornuri de încărcare. Toate aranjate frumos în rânduri ce se întindeau unul lângă celălalt, lăsând doar un culoar îngust de trecere prin mijlocul sălii impunătoare.

Nu puteau sta aici - nu aveau unde să se ascundă. Ar fi fost văzuți numaidecât.

— Vino!

Alex o luă înapoi, în direcția capelei.

Le ar fi fost mult mai ușor să se ascundă printre coloanele de piatră și munții de registre și documente, așteptând să treacă persoanele care se apropiau.

Ajunseră în dreptul ușilor înalte ale capelei, sunetul pașilor și al conversației răsunând periculos de aproape în urma lor.

Alex apucă mânerul și trase cu putere de ușa grea. Balamalele ruginite scoaseră un geamăt răsunător și vocile din pasaj se opriră brusc.

Angelique se strecură prin ușa întredeschisă, și Alex o urmă, privind în sus. Aici nu puteau fi văzuți de cineva care s-ar fi aflat în galerie și erau ascunși de privirile cuiva care ar fi venit dinspre pasaj.

Își duse un deget la buze, și Angelique dădu din cap. Rămaseră amândoi nemișcați, lipiți de ușa masivă, ascultând intens.

Putea auzi respirația întretăiată a lui Angelique, îi simțea trupul lipit de al lui. Nu conta că hainele largi și groase îi ascundeau formele. Doar să-i simtă corpul lipit de al lui era îndeajuns pentru ca trupul lui să reacționeze într-un mod mai potrivit pentru un adolescent decât un soldat călit în luptă. Și încă un soldat care făcea în acel moment mari eforturi ca să nu fie prins dând târcoale prin Turnul Londrei.

Scrâșni din dinți. Unde dracu' îi era capul? Categorie, nu unde ar fi trebuit să-i fie.

O simți punându-i o mână pe braț și se cutremură, străbătut de un fior.

Dumnezeule mare, femeia asta îl înnebunise atât de tare, încât nu știa dacă mai era posibil să iasă din povestea asta cu o fărâmbă de demnitate sau respect față de sine.

Tot ce știa era că o dorea. Îmbrăcată ca un bărbat, într-o capelă. Îmbrăcată ca o zeiță, la clubul lui. Dar, cel mai și cel mai mult, dezbrăcată.

— Ne-au văzut? șopti ea în urechea lui.

Alex închise o clipă ochii, încercând să se concentreze la cuvintele ei și nu la senzația pe care i-o stârnea

respirația ei pe pielea lui. Bine măcar că unul din ei încă mai gândea rațional.

Se uită la ea. Era atât de aproape, încât îi putea vedea punctele verzi din irisurile albastre, îi putea număra fiecare pistrui de pe nas.

Își trecu agitată limba peste buze, și Alex o privi, amintindu-și gustul înnebunitor al acelor buze. Întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi gustat din nou. Chiar în acel moment.

Făcu un efort să se concentreze.

— Nu știu dacă ne-au văzut.

Balamalele scârțâiseră tare. Ascultă, dar era greu să audă ceva dincolo de ușa masivă. Poate că bărbații din spatele lor nu auziseră. Poate că fuseseră prea prinși în conversația lor ca să...

— Cine-i acolo?

Întrebarea răsună de pe cealaltă parte a ușii și, de această dată, se auzi sunetul inconfundabil al unei săbii trase din teacă.

— Arată-te!

— Ascunde-te! îi șuieră el lui Angelique, împingând-o spre umbrele create de vrafurile de documente îngălbenite de vreme.

Angelique se depărtă împleticindu-se, și Alex se întoarse spre ușă.

„La dracu’!” înjură el în gând. Era exact situația pe care sperase să o evite.

Suflă aerul pe gură. Va trebui să fie atent. Nu le putea da de bănuț gardienilor de pe cealaltă parte a ușii că știa de existența prizonierului de la etajul superior. Trebuia să le prezinte o explicație logică și să-i facă s-o ia din loc cât mai repede cu putință.

Alex deschise ușa, ale cărei balamale protestară din nou cu zgomot. Muchia se lovi de peretele de piatră și ecoul se ridică în jurul lui.

Alex făcu un pas în față și se trezi dintr-odată cu două săbii apăsate pe gât.

Doi gardieni stăteau în fața lui, privindu-l cu fâțișă

suspiciune. Hainele lor roșii păreau două pete de sânge pe zidurile de piatră din jur, dându-le un aer ușor sinistru, deși acesta era cumva contrabalansat de faptul că cei doi erau înfiorător de tineri.

Ceea ce, din experiența lui Alex, avea să-i facă fie mai ușor de manipulat, fie de neclintit în convingerile lor.

Spera sincer să fie prima variantă.

— Ușurel. Nu e nevoie să-mi retezați capul. Sunt chiar aici.

Alex ridică mâinile, încercând să pară cât mai inofensiv cu putință.

Gardienii îl examinează din priviri, apoi se uitară unul la celălalt, încruntându-se.

— Identifică-te, îi ceru unul din ei.

Bărbatul mai scund își depărtă o idee sabia de la gâtul lui.

— Sunt Jonathon Lavoie, din regimentul de York, numărul trei, le spuse, ca și cum ar fi trebuit să știe deja acest lucru. Sunt aici din ordinul generalului Sheaffe.

Gardienii clipiră nedumeriți, fără să înțeleagă.

Alex se încruntă.

— E vreo problemă?

— Ce cauți aici?

— Ce credeți? Caut niște registre pe care probabil că n-o să le găsesc niciodată. Arhiva asta e o groapă de gunoi.

Spera că era suficient cât să-i liniștească și să-i trimită la treaba lor. Sau măcar să-și ia săbiile de la gâtul lui înainte ca vreunul din ei să strănute și Alex să rămână fără cap.

— Nu ni s-a spus nimic despre asta.

Alex ridică din umeri. Cu grijă.

— Eu urmez doar niște ordine. La fel ca voi.

— Lavoie nu e nume franțuzesc? Întrebă cel mai înalt dintre cei doi.

— Presupun. E numele cu care m-am născut.

— De unde știm că nu ești spion pentru francezi?

Alex se forță să râdă.

— Pentru că un spion ar face ceva mult mai interesant

decât să scotocească printr-o arhivă mucegăită pentru generalul lui, care vrea să știe dacă bunică-sa a avut o proprietate în Londra.

Cei doi gardieni se uitară unul la celălalt.

„Plecați!” le comandă Alex cu puterea minții. „Plecați odată!”

— Va trebui să vii cu noi, spuse cel scund, strângând mai bine sabia în mână. Sau să ne arăți hârtiile. Dacă ți s-a dat voie să folosești arhiva, înseamnă că ai o permisiune scrisă.

Alex simți un fior neplăcut străbătându-i trupul. Nu era bine deloc. Mai ales cu Angelique ascunsă pe undeva prin capelă, în spatele lui. Dacă-l lua cu ei, ea ar fi rămas aici, expusă și vulnerabilă. Nu știa dacă ar fi reușit să iasă de una singură, fără să o prindă cineva.

Îi măsură din priviri pe cei doi bărbați înarmați. El nu avea nimic, cu excepția cuțitului de vânătoare. Care, ținând cont de privirile agitate pe care le schimbau cei doi tineri, ar fi fost suficient. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să înceapă o luptă. Ar fi făcut mizerie și, inevitabil, ar fi atras atenția și i-ar fi alertat pe ceilalți gardieni. Gerald ar fi fost mutat. Probabil dus în temnița de sub pământ. Ar fi fost întărită paza. Ar fi fost imposibil atunci să-l mai ajute să evadeze.

Pe lângă asta, nu-l încânta deloc ideea de a-i ucide pe băieții aceștia. Nu meritau să moară pur și simplu pentru că Alex fusese prea lent.

— Ce dracu' mai faci acum, Lavoie?

Vocea răgușită răsunase din spatele lui Alex, nervoasă, ca a cuiva care își pierde răbdarea. Inima uită să-i mai bată. Privirile gardienilor se îndreptară spre ceva din spatele lui și, foarte încet, Alex întoarse capul.

Angelique își pusese la loc ochelarii și fesul îi era tras pe ochi. Ducea în brațe un vraf mare de documente, care i se ridica până peste bărbie. Marginile câtorva hârtii erau încrețite de vreme și, cu fiecare pas, nori de praf i se ridicau învârtindu-se deasupra capului.

Angelique tuși și-și șterse fața. Obrazul îi era mânjit

cu funingine, mâneca hainei îi era și ea murdară.

— Era și timpul să aduci pe cineva să ne ajute, continuă ea pe ton arțăgos, împingându-se în fața lui Alex și forțându-i pe cei doi gardieni să se dea înapoi.

Săbiile căzură de la gâtul lui Alex. Angelique îi privi chiorâș pe cei doi tineri.

— Dacă aveți intenția să-i luați capul, fiți buni și așteptați până terminăm ce avem de făcut. Am aici încă un teanc de hârtii vechi de cincizeci de ani care trebuie sortate. Ar fi trebuit să dureze doar o oră, dar, în ritmul ăsta, o să stăm aici toată ziua.

— Tu cine ești? Întrebă gardianul mai scund.

— Asistentul personal al generalului Sheaffe.

Cumva, Angelique reușise să se prezinte ca și cum ar fi fost însuși prințul de Wales.

— Lavoie nu v-a spus nimic?

— Ba da, dar nu avem...

— Puțin îmi pasă, sincer, ce nu aveți! se rățoi ea, ridicând maldărul de hârtii. Dar cu siguranță am nevoie de ajutorul vostru. Păreți niște băieți isteți. Sunteți?

Gura gardianului se căscă.

— Ăă, da?

— Știți să citiți? Să scrieți?

— Da, dar...

— Slavă cerului! Lavoie aici de față se pricepe să ridice și să mute, dar cam atât. Dumnezeu știe ce-a fost în capul generalului când m-a trimis cu un gogoman care abia buchisește, mormăi ea, ca pentru sine. Nu-i bun de nimic când vine vorba de decrete de proprietate.

— Mai bine sap latrine, mârâi Alex, doar atât cât cei doi să-l audă.

— Nicio problemă, se aranjează imediat ce află generalul de atitudinea ta recalcitrantă, spuse Angelique pe ton înțepat.

Se întoarse apoi spre cei doi gardieni:

— Dar nu contează. Vă am pe voi doi acum. Nu vă mai jucați cu bețele alea și să trecem la treabă.

Gardianul cel scund își umflă pieptul și-și îndreptă

spatele.

— Trebuie să vă vedem ordinele, zise el. Nu aveți ce căuta aici fără ele.

Angelique îl privi chiorâș apoi se uită la Alex, din spatele maldărului de documente.

— Nu le-ai spus de ce suntem aici?

— Am încercat.

Alex ridică din umeri în semn de răzvrătire, apoi aruncă o privire apologetică înspre cei doi gardieni.

— Trebuie să vadă hârtiile.

Gardianul își dresă vocea.

— Altfel suntem datori să vă escortăm în Turnul Wakefiled până când putem verifica...

— Pe tot ce-i sfânt pe lumea asta! Să mă ferească sfântu de voi, ăștia, militarii și afurisitele voastre de reguli și ordine.

Scoase o mână de sub maldărul de hârtii și o îndesă în buzunarul hainei. Turnul de hârtii din brațele ei se înclină periculos.

— Am chiar aici ordinul generalului, mormăi ea, scoțând o hârtie din buzunarul hainei, cu o mișcare cam chinută. Stați numai să... Pe toți dracii!

Hârtiile alunecară dintr-odată într-o parte, și Angelique întinse brațele, încercând să le prindă. Fu pe dată învăluită într-un uragan de documente răzlețe. Haosul creat era accentuat de norul înecăcios de praf ce se ridică în jurul lor.

Alex își îngropă nasul în mâneca hainei și începu să tușească. Îi auzi pe cei doi gardieni înjurând în timp ce se dădeau înapoi, strănutând puternic.

Trecură câteva minute lungi până când praful se așează, și Alex o văzu pe Angelique stând în mijlocul unui cerc mare de hârtii împrăștiate în jurul ei, cu mâinile în șolduri, cu o expresie înfuriată, îi sfredelea cu privirea pe cei doi bărbați din fața ei, cu o expresie încărcată de reproș.

— Uite ce dezastru! mormăi ea. Voi și hârtiile voastre! Acu o să trebuiască să mă ajutați să le găsesc.

Cei doi o priveau uluiți, dar nu făcură nicio mișcare spre ea.

Alex se lăsă în genunchi și luă de jos hârtia cea mai apropiată. Citi primele rânduri. Părea să fie un document ce stabilea tutela unui copil născut în 1674.

Miji ochii și zise cu glas tare:

— Test-test-a-men...

Se opri și-și apropie hârtia de față.

— Testamen...

— Testament! se răsti Angelique în spatele lui, scoțând apoi un oftat teatral, exasperat.

Se aplecă și-i smulse hârtia din mână.

— Nu ne interesează. Noi căutăm un titlu, o dovadă de plată de impozit, ceva care să dovedească *proprietatea*, Lavoie! mârâi ea. Și acum mai căutăm și ordinele generalului.

Se uită spre cei doi gardieni.

— Generalul Sheaffe va auzi despre asta, puteți fi siguri. Și nu va fi câtuși de puțin bucuros de întârziere. Nu e un om răbdător nici în momentele lui cele mai bune.

Alex luă de jos încă vreo câteva documente și le scutură, ca și cum s-ar fi pregătit să le citească.

Un nou val înecăcios de praf se ridică. Gardienii se retraseră încă un pas din ușă. Cel înalt se uita la Alex cu o expresie aproape compătimitoare.

— Poate-ar fi mai bine să revenim ceva mai târziu, sugeră cel înalt, uitându-se la partenerul lui. După ce sortați toate hârtiile astea și găsiți ordinele.

Celălalt gardian își băgă sabia în teacă.

— Da. Cred că ar fi cel mai bine.

Angelique scoase un geamăt exasperat.

— Faceți ce trebuie să faceți!

Se aplecă peste umărul lui Alex.

— Nu, nu acolo! zise ea, pe un ton iritat. Documentele de procedură judiciară le pui în grămada *asta*. Depunerile aici. Orice e mai vechi de 1720 pui în teancul *ăla*. Crezi că reușești să ții minte?

— Da, zise Alex, ascultând pașii celor doi gardieni

îndepărtându-se.

Capitolul 11

Se strecurară în tăcere afară din fortăreață și ieșiră neobservați dintre zidurile acesteia, alăturându-se apoi mulțimii din partea de vest a Turnului, oameni veniți fie să vadă menajeria, fie cu alte treburi.

Nimeni nu acordă atenție unui soldat și unui funcționar care ieșeau din vechiul castel, dar pentru Angelique era un efort monumental să-și țină privirea în față și să nu întoarcă întruna capul. La fel cum era un efort monumental să meargă la pas normal, chiar dacă iute, și să nu o rupă la goană de parcă toți copoii din iad ar fi fost pe urmele ei.

Se amestecară în mulțimea de pietoni și o luară pe Lower Thames Street, trecură pe lângă oficiile vamale care se întindeau de-a lungul fluviului, apucând-o apoi spre Podul Londrei.

La est de pod, o luară pe Pudding Lane, unde zăriră silueta masivă a lui Matthews. Se sprijinea de trăsura lui Alex, oprită pe marginea drumului, și avea în mână o pipă de modă veche. Îi văzu apropiindu-se și se îndreptă, dar singurul lui comentariu referitor la înfățișarea lor șifonată fu o ușoară încrețire a frunții, înainte de a le deschide portiera trăsorii.

— În Bedford Square, Matthews, îi spuse Alex.

Erau primele cuvinte pe care le spunea de când ieșiseră din Turn.

— Mai întâi o ducem pe Lady Angelique acasă.

— Prea bine, domnule Lavoie, răspunse Matthews.

Își îndesă pipa în gură și o ajută pe Angelique să urce în trăsura care aștepta.

Angelique se aplecă și pătrunse în spațiul întunecos cu un sentiment de ușurare. Se prăbuși pe banchetă. Închise ochii și simți frica și anxietatea care aproape că o

sufocaseră în tipul fugii din Turn scurgându-se din ea cu o violență bruscă. Rămase tremurând, cu respirația întretăiată.

— Angelique?

Auzi sunetul portierei trăsorii închizându-se.

— Ești bine?

Era primul lucru pe care i-l spunea de când fugiseră din capelă.

Deschise ochii și îl găsi pe Alex în fața ei, privind-o cu o expresie îngrijorată.

Era bine? N-ar fi putut spune. Fricii sufocante îi luase locul o senzație euforică de ușurare, iar intensitatea acesteia îi împrăștia orice gând coerent, făcând-o să se simtă aproape ca și cum ar fi fost beată.

— Nu am leșinat, dacă de asta te temei, îi spuse.

— Nu de asta mă temeam.

Trase peste cap cureaua genții care îi atârna pe coapsă și o așeză pe podeaua trăsorii.

— Mda...

Un chicot lipsit de orice logică amenință să-i scape.

— Dacă era să leșin, aș fi leșinat mai devreme. Atunci când era să-ți reteze capul.

Trăsura se puse în mișcare, și Angelique întinse o mână ca să-și găsească echilibrul. Mâneca hainei largi se prinse în banchetă. Impulsul de a râde dispăru la fel de repede cum apăruse, și Angelique simți dintr-odată o copleșitoare dorință de a scăpa de haină, de greutatea ei, de mirosul de praf de pușcă ce rămăsese parcă îmbibat în ea. Aproape că smulse nasturii și începu să tragă de mâneci.

Alex se aplecă spre ea, ajutând-o să dea jos haina grea, de lână groasă.

O aruncă deoparte ca și cum asta ar fi reușit să o distanțeze de evenimentele orei trecute.

— Credeam că o să fac ceva care o să ne dea de gol, șopti ea.

Își ridică mâna în față și fu surprinsă să constate că tremura doar ușor.

— Eu nu.

Alex îi luă mâna. Căldura palmei lui era în același timp liniștitoare și copleșitoare. Stătea pe marginea banchetei, privind-o, căutându-i ochii în lumina difuză. Își scosese pălăria, și părul negru îi cădea pe lângă față.

— Ai fost extraordinară.

— Am fost îngrozită.

Degetele lui se strânseseră peste ale ei.

Angelique trase cu zgomot aer în piept.

— Erau...

— Angelique.

— Dacă...

— Șșșt!

Se ridicase de pe banchetă și era acum în genunchi pe podeaua trăsurii, în fața ei.

Întinse cealaltă mână și îi scoase ochelarii, apoi fesul. Mâna îi alunecă pe obrazul ei.

— Alex...

Era încă sub influența emoțiilor și o stranie nesăbuintă pusese stăpânire pe ea. Era prea aproape de ea și nu mai avea timp să gândească. Nu îi lăsa nici timpul, nici spațiul ca să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. La ce se întâmplase. Sau la ceea ce avea să urmeze.

Iar Angelique nu voia să se gândească la nimic din toate astea. Dar avea nevoie de ceva și nu reușea să-și dea seama de ce anume.

— Te rog, șopti ea, fără să știe exact ce anume îl ruga.

Dar nu conta, pentru că el păru să înțeleagă.

— Bine, șopti Alex, apoi o sărută.

Nu semăna deloc cu primul lor sărut. Era un sărut arzător, posesiv. Timpul păru să se oprească în loc, și Angelique se lăsă pradă lui, se afundă în căldura și forța trupului său.

Îl sărută la rândul ei cu aceeași patimă și abandonare, găsind în sfârșit o refulare pentru emoțiile care o copleșeau.

Alex îi lăsă mâna și se împinse în față, așezându-și

trupul între picioarele ei. Angelique își trecu brațele pe după gâtul lui și îi simți mâinile pe spatele ei, alunecându-i peste fese. Apoi Alex se lăsă dintr-odată pe spate, și Angelique era acum în genunchi pe banchetă, călare peste el. Alex o strângea cu putere, cu gura lipită de a lui într-un sărut aproape disperat. Își coborî mâinile pe pieptul lui, simțindu-i mușchii tari și detestând straturile de pânză și lână care îi despărțeau pielea de a ei.

Mâinile lui îi trecură peste talie, peste coaste. Îi strânse în pumni partea de jos a cămășii și i-o smulse din pantaloni. Apoi îi simți pielea pe pielea ei, așa cum își imaginase de atâtea ori. Degetele lui îi mângâiară spatele, îi urcară pe șira spinării, venind apoi în față și oprindu-i-se chiar sub sâni, trasându-i cu degetul mare linia pânzei cu care își legase pieptul. Angelique se arcui instinctiv, dorindu-și mai mult.

Sfârcurile îi erau tari, o dureau de dorința de a fi atinse.

Angelique scoase un geamăt de frustrare. Mai ajunsese o dată aici cu acest bărbat și, de data asta, *aproape* nu avea să fie îndeajuns.

Alex continua să o sărute, deși patima parcă i se mai potolise. Îi simți mâinile la spate. Îi simți degetele dezlegând nodul pânzei, cu atenție și blândețe. Apoi simți nodul cedând și degetele lui dădură la o parte legăturile. Senzația pânzei alunecându-i peste sâni îi stârni fiori de plăcere. Simți mii de fiori străbătând-o și sărutul ei deveni mai intens, încercând să-i comunice astfel ce voia, fiindcă nu mai avea cuvinte.

Dar Alex păru să înțeleagă și de această dată, pentru că mâinile lui îi urcară pe trup și-i cuprinseseră sânii. Cu mișcări încete, își trecu degetele mare peste sfârcurile ei. Angelique îi strânse haina în mâini, ancorându-se astfel ca să nu se prăbușească sub puterea plăcerii pe care o simțea pulsând direct din mâinile lui până în mijlocul trupului ei. Coapsele i se strânseseră în jurul lui, și Angelique se apăsă instinctiv în mădularul care amenința să-i rupă pantalonii. Îl auzi scoțând un geamăt gutural, aproape un mârâit, apoi

măinile lui îi părăsiră pielea.

Aproape că scoase un strigăt de dezamăgire, dar Alex îi ridică poalele cămășii până la gât și acum gura lui trasa dăre de foc pe pielea ei, lăsând-o amețită de dorință.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii, simțind plăcerea pulsând și concentrându-se adânc în ea. Își legănă șoldurile, lipindu-se și mai mult de el, simțind un val de lavă topită năvălindu-i prin vene.

Dinții lui îi prinseră sfârcul în clipa în care se împinse în față. Amândoi scoaseră un geamăt. Măinile lui îi alunecară pe spatele gol, și îi simți degetele strecurându-i-se sub betelia pantalonilor, ghidându-i cadența mișcărilor. Își împinse șoldurile în față în timp ce ea le cobora pe ale ei. Angelique scoase un strigăt slab, învăluită de mii de scânteii de plăcere arzătoare, care păreau să facă totul să se învântească în jur.

Buzele lui îi găsiră curbura gâtului, și capul ei căzu în față, oprindu-se pe umărul lui. Închise ochii.

Își descleștă degetele de pe haina lui și îl cuprinse cu măinile pe după gât, lăsându-și degetele să se joace cu părul lui des.

Gura lui îi urca acum de-a lungul obrazului, și Angelique întoarse capul, găsindu-i buzele cu ale ei.

O trase tare spre el, și Angelique văzu pete de lumină dansând în spatele pleoapelor închise. Dorința pe care o simțea în ea era din ce în ce mai puternică, se încolăcea, o strângea tot mai tare, până când nu se mai putea gândi decât la el. Asta voia. Pe el, lipit de ea. Fiecare senzație, fiecare mișcare, fiecare suflare și fiecare bătaie a inimii lui lipită de a ei.

— Haide, Angel! șopti el peste gura ei.

Angelique se auzi gemând ușor, chiar înainte ca mâna lui să alunece peste pelvisul ei și să înceapă să o mângâie în punctul acela sensibil, care parcă ardea.

Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru intensitatea senzației care o cuprinse. O sfâșie pe dinăuntru, luând-o complet prin surprindere. Fiecare mușchi al trupului ei începu dintr-odată să vibreze necontrolat. Era un adevărat

val de extaz.

Picioarele i se strânseseră în jurul lui, degetele i se prinseseră în părul lui, coapsele îi zvâcniră și fiecare mușchi din trup i se încordă, în timp ce se lăsa pradă, iar și iar, valurilor de plăcere.

Se prăbuși peste el, epuizată și respirând greu.

Extazul care îi saturase întreg corpul o făcuse să înțeleagă cum era posibil ca bărbații și femeile să abandoneze totul pentru astfel de momente.

Euforia nici măcar nu se risipise pe deplin și deja își dorea mai mult. Și nu se amăgea singură, era pe deplin conștientă că avea să devină o dependentă. Și înțelegea perfect pericolul care o pândea.

Nu era îndrăgostită de bărbatul acesta. Ce-i oferise Alexander Lavoie nu era decât o eliberare fizică, pe care nu putea nega că și-o dorise. Că o primise cu plăcere. Că se delectase în fiecare secundă.

Dar asta era tot.

Treptat, sunetele străzii începură să pătrundă prin ceața care îi învăluia mintea, și Angelique își aminti unde se afla.

Se ridică de pe genunchii lui, dar, când dădu să se întoarcă pe locul din față, Alex întinse o mână și o trase înapoi lângă el. Nu-i dădu drumul, chiar când încercă să și-o retragă. Angelique abandonează impulsul de a se retrage și se lăsă pe spătarul banchetei, lângă el.

Îi simțea degetul mare mângâindu-i mâna.

— Te simți mai bine? o întrebă, după o lungă tăcere.

Știa că încerca să elimine orice urmă de stânjeneală dintre ei, dar întrebarea lui îi ridică un nod în stomac.

„Femeile mă folosesc pe mine. Am periculosul dar de a le face să uite de realitate. Și, uneori, când îmi convine, le las să mă folosească, pentru că este o plăcere și pentru mine”.

Vocea lui îi răsuna în minte. Asta făcuse? Se folosisese de el și de trupul lui ca să uite de cumplita ei realitate? Ca să se simtă mai bine, chiar și numai câteva clipe?

Voia să creadă că nu s-ar fi coborât la așa ceva.

Dar, când se dusesese spre el, nu se gândise la Alex. Se gândise la ea. La ce-și dorea. La ce avea nevoie. Apoi nu se mai gândise la absolut nimic.

Un sentiment ce părea să fie rușine o cuprinse.

— Mulțumesc, șopti ea. Pentru...

Nu reuși s-o spună cu voce tare. Nici măcar nu știa sigur ce anume voia să spună.

— Iar te-am făcut să te simți stânjenită, nu-i așa?

Nu părea să o mai necăjească acum.

O făcuse să se simtă stânjenită? Dumnezeu, nu! Reușise acest lucru de una singură. El nu o făcuse să simtă decât o copleșitoare, perfectă senzație de... extaz. Îi oferise exact ce-i trebuia, ca și cum ar fi fost inevitabil ca bărbatul acesta să ajungă să-i știe trupul la fel cum știa totul în legătură cu ea.

— Nu. Nu mă simt câtuși de puțin stânjenită.

Obrajii îi erau în flăcări. Cu toată luciditatea care îi revenise, tot ce-și dorea era să o facă iar să se simtă ca mai devreme.

— Mulțumesc pentru ce ai făcut azi pentru mine.

Era tot ce putea spune fără să se facă totalmente de râs.

Mâna lui o strânse pe a ei.

— Și pentru fratele meu.

Trebuia să o spună.

— Mmmm.

— Nu mi-aș dori să am pe nimeni altcineva lângă mine în acest moment.

Și asta trebuia să o spună. Nu pentru că îi sărise în ajutor când toți ceilalți îi întorseseră spatele. Nu pentru tot ce făcuse și continua să facă pentru ea - îi dăduse diamante cu care să-l mituiască pe gardianul din Turn, pentru Dumnezeu! —, ci pentru că, din clipa în care îl cunoscuse, bărbatul acesta părea să o înțeleagă mai bine decât se înțelegea ea însăși.

Alex nu spuse nimic. Întinse doar mâna liberă și îi aranjă cu gesturi blânde gulerul cămășii, care rămăsese deschis într-un unghi periculos. Îi luă din poală pânza cu

care își legase sânii și o strânse într-un ghem, pe care îl îndesă în buzunarul hainei ei uitate.

— Gerald nu a omorât pe nimeni, spuse ea brusc, refuzând să se mai gândească la ceea ce se întâmplase între ei.

— Nu, nici eu nu cred c-a făcut-o.

Când auzi că Alex îi împărtășea opinia, Angelique simți flacăra unei speranțe aprinzându-se înăuntrul ei. Gerald avea multe păcate, dar, orice altceva ar fi fost, nu era ucigaș.

— Dar o să-l creadă, la proces?

Îl auzi pe Alex oftând.

— Nu știu.

Și asta era problema. Dacă era găsit vinovat de crimă, indiferent că o comisese sau nu, Gerald avea să fie spânzurat. Poate că ar fi trebuit să o roage pe domnișoara Moore să-l urce pe o corabie și să-l trimită în India.

Gerald încă mai credea că afurisitul lui de titlu de noblețe o să-l salveze. Nu era așa. Și, până își dădea el seama de realitate, avea să fie prea târziu.

— Crezi că cineva i-a înscenat totul? întrebă ea, cu tristețe în glas.

— Din experiența mea, lucrurile sunt rareori atât de complicate, spuse blând Alex. Mai degrabă, a fost o conjunctură nefericită. Adevăratul hoț și ucigaș a ajuns la colier înaintea fratelui tău și a și plecat până să apară el. Fratele tău s-a trezit pur și simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

— Poate că și ucigașul a primit același bilet ca fratele meu, murmură Angelique.

— Mmmm, făcu Alex, pe un ton oarecum preocupat. Poate că da.

Angelique închise ochii. Gândurile păreau să i se învârtă în cercuri.

Ar fi trebuit să-l întrebe pe Alex ce avea să urmeze. Să-l întrebe care era următorul pas pentru a-l ajuta pe Gerald.

Doar că nu voia. Era la fel de obosită să se gândească

la Gerald pe cât de obosită era să se gândească la propria ei situație.

Deschise ochii.

— Cine e Jonathon?

Îl simți încordându-se lângă ea.

— Jonathon?

— Numele pe care l-ai dat gardienilor. Cel care e gravat în pielea raniței tale. Cine e?

— Ce te face să crezi că Jonathon chiar e cineva?

— Faptul că tocmai mi-ai răspuns în felul ăsta.

Alex întoarse capul. Trăsura își continuă drumul. Zgomotul roților se auzea înfundat sub ei.

Alex lăsa tăcerea să se întindă. Începea să se priceapă la jocul acesta.

— A fost fratele meu, zise Alex dintr-odată.

Angelique simți că i se strânge inima. Ceva din vocea lui o făcea să regrete întrebarea impulsivă.

Degetele lui Alex le strângeau cu putere pe ale ei, aproape prea tare. Dar Angelique nu era sigură că era conștient că încă o mai ținea de mână.

— A fost ucis în York, când au atacat americanii.

Angelique rămase nemișcată, conștientă că Alex se dusesse undeva departe. Într-un loc pe care, ea nu putea să-l vadă. Nu-și exprimă condoleanțele, disprețuia astfel de banalități formale. Îl lăsa să se ducă unde avea nevoie să meargă, așteptându-l să se întoarcă, atunci când era pregătit.

După un minut, Alex își trase brusc mâna dintr-a ei, ca și cum ar fi fost surprins să o găsească acolo.

— Nu l-am putut salva. Războiul...

Nu termină de spus ce începuse.

Ea nu fusese niciodată în armată, nu fusese nevoită să înfrunte războiul, așa ca el. Dar purta de multă vreme propria ei luptă, iar moartea și disperarea pe care aceasta le lăsase în urmă nu erau cu mult diferite. Dumnezeu îi era martor că nu-i plăcea să se gândească la tot ce pierduse.

— Războiul lasă în urmă doar supraviețuitori, fu tot ce spuse.

Alex îi înțelesese nevoia de a uita și de a se descărca înainte să o înțeleagă chiar ea. Și, Dumnezeu să-l ierte, nu reușise să se oprească și să nu profite la maxim de situația ei.

Se amăgise singur spunându-și că, dacă ceda dorinței, avea să se liniștească. Să se poată concentra. Să și-o scoată din minte.

Doar că acum era și mai rău.

Să o atingă, să o exploreze, să o simtă pierzându-se în brațele lui fusese o adevărată tortură erotică, mai cumplită decât orice îndurase vreodată.

Voia să se cufunde adânc înăuntrul ei, să prelungească fiecare atingere până când o auzea strigându-i numele.

Nu era chiar neprihănită, dar era evident că nu avea multă experiență. Mișcările ei fuseseră stângace la început, dar răspunseseră numaidecât îndrumărilor lui. Trupul ei răspunsese instantaneu și sincer la fiecare atingere, la fiecare sărut al lui, punându-i greu la încercare controlul. Îl făcuse să se gândească la toate modalitățile în care i-ar fi putut explora pasiunea crudă. Își dorea să-i arate că tot ce se întâmplase astăzi, într-o trăsură înghesuită, nu era nimic în comparație cu ce ar fi putut să o învețe pe îndelete, în locul potrivit.

Era un idiot.

Își aminti încă o dată că Angelique Archer era angajata lui. Importantă pentru club. O angajată fascinantă și al naibii de sexy, dar o angajată! Și era în avantajul lui să protejeze acest... parteneriat.

Era de neconceput gândul că ar fi putut fi mânat de altceva decât de interesul pentru o afacere profitabilă. Și era o prostie să creadă că ea îi acceptase ajutorul din orice al motiv în afară de faptul că nu avusese încotro.

„Nu mi-aș dori să am pe nimeni altcineva lângă mine în acest moment”.

Adevărul fie spus, nici nu exista altcineva. Alex își dădea foarte bine seama că Lady Angelique se aflase la o mare ananghie, mai întâi când o găsisese jucând în clubul lui și cu atât mai mult în clipa în care fratele ei fusese arestat.

Se baza pe el, ce-i drept, dar mai degrabă din lipsă de opțiuni decât din proprie alegere.

Și totuși, o parte din el voia să creadă că era mai mult pentru ea decât un cavaler pe cal alb sosit la momentul oportun.

Probabil că acea parte lăsase să-i scape de pe buze numele fratelui său.

Nu-i plăcea să se gândească la Jonathon. Niciodată. Faptul că discutase despre el cu Angelique îl neliniștea. Prea multe regrete erau încă asociate cu acele amintiri. Chiar dacă ar fi putut-o face pe Angelique să înțeleagă că știa mai bine decât oricine ce însemna loialitatea orbească față de un frate.

Trăsura începu să se întoarcă, apoi se opri brusc.

De afară, Alex auzea un bâzâit, ca și cum un roi de albine năpădise asupra lor.

Deasupra capului, prin grilaj, auzea vocea înfundată a lui Matthews încercând să calmeze caii.

Alex lovi în acoperișul trăsurii.

— Ce se întâmplă, Matthews?

— Avem musafiri, răspunse vizitiul. Mai degrabă, milady are.

Cum? Alex dădu la o parte perdeaua. O mulțime de oameni se adunase în piață și protesta în fața casei Hutton. Mai multe persoane cu expresii furioase erau amestecate printre altele, care păreau doar curioase. Judecând după felul în care erau îmbrăcați oamenii, cei mai mulți erau muncitori, dar erau și câțiva bărbați foarte bine îmbrăcați, care făceau tot posibilul ca să întărească mulțimea.

Foi mici de hârtie tipărită erau vândute și împărțite rapid, fără îndoială relatări ale evenimentelor sângeroase din noaptea trecută, fie inventate, fie înflorite de un spirit antreprenorial care poseda o tiparniță și o imaginație bogată.

Casele din apropiere își trimiseseră servitorii – valetii solizi, din câte se părea – să țină la distanță mulțimea, ca oamenii să nu ajungă pe proprietățile lor.

Cineva pusese o pancartă mare în fața ușii casei. Pe bucata de lemn, cineva scrisese în grabă cuvintele *Spânzurați-l pe Hutton! și Ucigașul!* cu vopsea roșie.

— Treci pe lângă ei! îi comandă Alex.

Dar Matthews îndreptase deja trăsura și traversa piața.

Nimeni nu se uită la ei. Realiză că Angelique era lângă el, lipită de el. Respirația îi era iute și întretăiată, și îi simțea fiecare mușchi din corp încordat la maxim.

Alex nu știa ce să-i spună. Nu știa ce ar fi putut să facă pentru ca această experiență să fie mai puțin îngrozitoare.

— Dumnezeu! șopti ea dintr-odată. Tildy!

— Menajera ta?

— Dacă... Dacă intră în casă? Dacă îi fac vreun rău?

— E puțin probabil să pățească ceva, spuse Alex.

Spera să fie așa. Dar gloatele puteau fi imprevizibile.

— O să-i trimit pe Matthews și pe Jenkins înapoi după ea. Mai e și altcineva în casă?

— Nu. Doar ea.

Chipul lui Angelique era alb ca varul, scoțându-i în evidență pistruii de pe nas.

— Dar cum o să...

— Nu-ți face griji pentru băieții mei. Se pricep foarte bine să-și facă treaba.

Trăsura prinse viteză și piața rămase în urma lor.

— Unde mergem?

— În ultimul loc în care ar veni cineva să caute o lady.

Capitolul 12

Alex stătea la birou și privea ușa închisă dinspre dormitorul lui, cufundat în gânduri.

Își făcea griji pentru Angelique. În ciuda asigurărilor ei că totul era bine, fusese palidă și retrasă după ce se întorseseră, se învărtise apatică prin biroul lui, cu mintea la mii de kilometri depărtare. Ei bine, nu chiar mii de kilometri, mai degrabă distanța de la club până la Turnul Londrei. Sau poate până în Bedford Square.

Îi pregătise o baie în ciuda protestelor ei, mai degrabă ca să-i distragă atenția și să o calmeze, decât din alt motiv.

Se spălase și el și își schimbase hainele. Se simțea împrăștiat și își recăpătase, cel puțin momentan, sentimentul că deținea controlul asupra propriei lumi și siguranța locului pe care îl ocupa în această lume.

Se dusesse în club, se asigurase că angajații începuseră deja procesul de pregătire a evenimentelor serii, iar rutina îl liniștise. Putea aborda acum problema presantă a marchizului de Hutton cu mintea limpede.

Se gândea dacă n-ar fi fost înțelept să înceapă procedurile de a-l extrage pe Hutton din închisoare și de a-i găsi un loc pe o corabie ce se îndrepta spre vreun colț îndepărtat al pământului, indiferent de protestele idiotului. Marchizul nu părea să înțeleagă cât de gravă era situația în care se găsea. Părea să creadă că titlul lui de noblețe era un fel de vrajă care îl proteja în fața legii. Și, deși poate că îl proteja de anumite lucruri și îl făcea să scape de pedeapsă în unele situații, crima nu se număra printre acestea.

„A fost o înscenare”.

Alex se strâmbă. Puțin probabil.

Dar nu putea nega senzația de îndoială care îi dădea târcoale. Și ar fi fost nu doar neglijență, ci chiar o prostie să o ignore. Posibilitatea trebuia cel puțin luată în considerare și examinată.

Oftă și întinse mâna după o foaie de hârtie și un toc.

Presupunând, doar pentru o clipă, că Hutton spunea adevărul și că cineva îi înscenase o crimă pe care nu o comisese, se ridicau o sumedenie de întrebări pentru care nu avea răspuns.

Penița zgârie hârtia, și Alex privi lung cele două cuvinte pe care le scrisese. Cea mai evidentă întrebare

dintre toate: *De ce?*

Experiența îl învățase pe Alex că acțiunile oamenilor erau cel mai adesea rezultatul lăcomiei. Bani însemnau putere, și orice om avea prețul lui, fie că o recunoștea sau nu. În cazul lui Gerald Archer, era de presupus că cineva i-ar fi putut înscena crima acum, ca să-l șantajeze mai târziu. Doar că piesele nu se potriveau perfect. Nu acuzai în mod public pe cineva de omor atunci când doreai să îl ai la mână în particular.

Pe lângă biletul misterios pe care susținea Hutton că îl primise, Alex îi spusese lui Matthews să caute orice epistolă care sosise la casa Hutton, în cazul în care ar fi existat vreo solicitare. Dar nu avea mari speranțe.

Alex lovi marginea peniței de călmară. Dacă nu bani, atunci ce? Sexul, însoțit de gelozie și furie, explicau de obicei misterele al căror substrat nu erau banii. Dar Hutton nu avea o amantă, cel puțin nu una căreia să nu-i plătească pentru fiecare vizită, și nici nu se vorbea vreodată de vreo logodnă sau de vreun alt fel de angajament.

Lăsa la o parte ideea, pentru moment.

Alex se încruntă. Nu putea scăpa de senzația că rata ceva. Ceva important.

Ridică din nou tocul, revenind la ideea originală.

Bani, scrise de această dată. Mai exact, averea familiei Hutton ce părea să fi intrat pur și simplu în pământ. Ei bine, aici se vedeau clar toate trăsăturile unui șantaj. Sume mari. Secret total.

Alex își dorea nespuse ca bătrânul marchiz să fi fost încă în viață, ca să poată sta de vorbă cu el. Sau măcar marchiza.

Doar că amândoi erau morți. Marchiza murise, se pare, din cauza unei boli, iar soțul ei într-un jaf la drumul mare.

Iar acum fiul lor fusese dezonorat și era închis în Turnul Londrei, față în față cu posibilitatea extrem de reală de a fi spânzurat pentru o crimă pe care nu o comisese.

Alex își îndreptă spatele. Poate că rata ceva pentru că nu privea imaginea în ansamblu.

Dacă cineva încerca să-l distrugă nu numai pe Gerald Archer? Dacă cineva încerca să distrugă întreaga familie Hutton?

Sau poate că Alex exagera și se ducea cu gândul mult prea departe.

Își trecu o mână prin păr, într-un gest de iritare.

— Alex?

Tresări. Cerneala împrășcă hârtia din fața lui. Privirea îi zbură spre ușa dormitorului și spre silueta de acolo.

Angelique era înfășurată într-unul din halatele lui, cu picioarele goale, cu părul ud, dat la o parte de pe față și lăsat să se usuce pe spate. Simțea mirosul săpunului lui, lămâie și lemn de santal, și, deși ar fi trebuit să fie ceva familiar, pe trupul ei mirosul era dureros de ispitor.

Tot sângele din corp i se concentrează într-un singur loc, și Alex își înăbuși un geamăt.

I se păruse o idee bună să o aducă aici, unde știa că ar fi fost în siguranță. Acum însă își dădea seama că ar fi trebuit să o ducă la birourile Chegarre & Associates, din Covent Square. Sau, pe toți dracii, la un han situat la o sută de kilometri în afara Londrei.

Pentru că era un test greu pentru sănătatea lui mintală să o aibă pe Angelique aici, în spațiul lui personal, îmbrăcată cu hainele lui și învăluită în mirosul lui.

Obrajii nu-i mai erau palizi, ci îmbujorați, iar Alex nu ar fi putut spune dacă era din cauza băii sau rezultatul jenei pe care o simțea fiindcă nu era decât pe jumătate îmbrăcată.

Încercă să nu-și lase privirea să zăbovească pe glezna ei, pe rotunjimea gambei care dispărea sub mătasea vișinie a halatului său.

Încercă să nu-și amintească liniile coapsei ei. Încercă să nu-și amintească cât de netedă fusese pielea ei când îi explorase spatele și coastele, apoi rotunjimea delicioasă a sânilor. Dacă și-ar fi amintit cum se arcuise în brațele lui, cum îi simțise sfârcurile tari sub degetele lui, cât de fierbinți și insistente îi fuseseră buzele, nu era câtuși de puțin sigur că s-ar mai putut comporta onorabil.

Marginea patului se vedea în spatele ei, și Alex întoarse capul. Deși, sincer, era irelevant. Dacă ar fi cedat impulsurilor primitive, ar fi luat-o oriunde i-ar fi venit la îndemână. Pe podea. Pe perete. Pe birou. Pe scaunul pe care stătea. Probabil că pe toate. De două ori.

— Ești bine? întrebă el cu voce răgușită, foindu-se în scaun ca să găsească o poziție cât de cât mai confortabilă.

— Da.

Nu înaintă spre el, și asta era o ușurare.

Alex lăasă deoparte tocul, încercând să-și controleze corpul.

— I-am cerut lui Matthews să-ți aducă hainele din Bedford Square când se duce după Tildy, dar nu s-a întors încă. O să o ducă pe menajera ta la birourile noastre și-o s-o instaleze acolo. Îmi pare rău pentru hainele din acest moment. Sau, mai degrabă, pentru lipsa lor.

Angelique clătină din cap și păși în încăpere.

— Te rog, Alex, nu-ți cere scuze. Nu-ți voi putea niciodată mulțumi îndeajuns pentru tot ce ai făcut deja.

Halatul i se deschidea ușor la gât, și Alex înghiți, simțindu-și dintr-odată gura uscată. Dumnezeuule, era într-o mare dandana! Niciodată în viața lui nu fusese atât de afectat de o femeie.

— Ce-i asta? întrebă ea, arătând spre hârtia din fața lui.

— Niște gânduri.

Se foi din nou, încercând să se concentreze asupra cuvintelor ei și nu a libidoului său.

— Nu, se corectă, nu gânduri. Întrebări.

— În legătură cu ce?

Angelique intră de tot în birou și alese unul dintre fotoliile din fundul camerei, de lângă șemineu. Se așeză și-și trase picioarele sub ea. Acum nu-i mai putea vedea decât gâtul și capul, întreg corpul îi era ascuns de halatul voluminos. Ar fi trebuit să-l ajute. Nu-l ajuta.

— În legătură cu multe. Cu familia ta, în principal. Și cu felul în care fratele tău a ajuns acolo unde e acum. Ca să pot înțelege ce se întâmplă acum, trebuie să înțeleg ce s-a

întâmplat în trecut.

Era bucuros să aibă un subiect de discuție. O văzu trăgând adânc aer în piept.

— Întreabă-mă tot ce ai nevoie să știi. Voi încerca să-ți răspund cât pot mai bine.

O privi în ochi.

— S-ar putea să nu-ți placă unele dintre întrebările mele.

— S-au întâmplat în viața mea multe lucruri care nu mi-au plăcut, în ultimii ani, Alex. Nu voi da înapoi acum.

— Știu asta. Doar că...

Doar că ce? Nu voia să o facă să sufere?

— Întreabă-mă, Alex.

— Spune-mi despre tatăl tău.

Trebuia să plece de undeva. Părea un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

— A fost singurul copil al părinților lui. Și-a moștenit titlul la douăzeci și doi de ani. S-a căsătorit cu mama la cincizeci și unu de ani.

— Mmmm.

Găsise toate aceste informații în registrele de la Chegarre & Associates, dar tot i se părea curios că bătrânul marchiz așteptase atât de mult până să se însoare, mai ales că era, din momentul în care își moștenise titlul, ultimul descendent al familiei sale. Alex învățase din experiență că astfel de bărbați erau, de obicei, nerăbdători să asigure continuitatea existenței liniei lor de noblețe. În cazul său, marchizul fusese de două ori mai în vârstă decât mireasa lui. Diferența de vârstă nu era ceva neobișnuit, dar era ciudat că mama lui Angelique fusese prima lui soție.

— S-au căsătorit din dragoste, spuse Angelique cu voce nostalgică, din fotoliu, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Când eram copii, tatii îi plăcea să spună că ziua în care a cunoscut-o pe mama a fost cea mai frumoasă zi din viața lui. Că fusese cea mai curtată femeie în sezonul respectiv și nu putea crede că-l alesese pe el.

— Mmmm.

Romantic, presupunea Alex, chiar dacă nu foarte

rațional.

— A iubit-o pe mama mai mult decât orice pe lume, continuă Angelique. Nu i-ar fi refuzat niciodată nimic. Nu exista nimic ce n-ar fi făcut pentru ea.

„Ca, de pildă, să vândă averea familiei Hutton?” șopti o voce în mintea lui Alex. Nu descoperise nimic în trecutul bătrânului marchiz care să-i justifice acțiunile. Dar nu se gândise la marchiză. Iar dragostea împingea oamenii spre lucruri stranii.

— Cum era mama ta? întrebă Alex, cu băgare de seamă.

— Cum adică? spuse Angelique, încruntându-se.

— Avea vreun... viciu?

Alex aproape că făcu o grimasă, dar își păstră timbrul vocii liniar.

Angelique îl privi, neînțelegând.

— Vicii?

— Jocuri de noroc? Dependențe? Cheltuieli pe care... nu și le permitea?

Văzuse de multe ori femei cu astfel de metehne, pe care societatea le atribuia în mod obișnuit bărbaților.

— Nu.

Degetele ei se strânseseră pe brațul fotoliului.

— Nu era deloc așa. Prefera să stea cu familia în loc să fie în compania societății. Familia era mândria și bucuria ei și nu trecea o zi în care să nu ne spună cât de fericită o făceam. Că visase să fie mamă încă de pe vremea când era doar o fetiță și, când visul i se îndeplinise, se considerase cea mai norocoasă femeie din lume. În copilărie, am petrecut mai mult timp cu mama decât cu bonele.

Alex bătu cadentat cu degetele în genunchi. Pe toți dracii, fosta marchiză de Hutton părea să fi fost o sfântă, nicidecum o femeie de la care să te aștepți să provoace un scandal înfiorător.

— Tata nu a mai fost niciodată la fel după moartea ei, spuse încet Angelique. Fusesse cel mai mare protector al ei, dar nu o putuse proteja în fața morții. După moartea ei, a devenit doar o umbră a bărbatului de altă dată. S-a

distanțat de tot și toate, inclusiv de noi.

— A vorbit cu cineva după moartea mamei tale? A avut încredere în vreo persoană anume?

— În legătură cu ce?

Alex ridică din umeri.

— Cu orice.

„Pășuni. Mine de cărbuni. Bani cărora li s-a pierdut urma”.

Angelique clătină din cap.

— Tata a avut un singur prieten pe care să-l considere cu adevărat confidentul lui. Tatăl lordului Burleigh. Pentru tata, era fratele mai mic pe care nu-l avusese niciodată. Dar și acesta a murit brusc, în urma unui atac de apoplexie, cu un an înaintea mamei.

Făcu o pauză.

— Nu mă pot gândi la nimeni altcineva de care tata să fi fost atât de apropiat.

Ei bine, nici asta nu-i era de niciun ajutor.

— Tatăl tău și-a luat o amantă? Întrebă Alex. Ca să se simtă... mai puțin singur?

Obrajii lui Angelique se îmbujorară, dar nu întoarse capul.

— Nu, din câte știu eu.

Alex mai notă un amănunt în mintea lui. Ținând cont de ce-i spusese Angelique despre relația dintre părinții ei, nu îl mira că bătrânul marchiz nu-și luase o amantă după moartea soției. Dar cu siguranță era un aspect care merita investigat. Informațiile apăreau adesea în cele mai neașteptate locuri.

— Spune-mi ce știi despre moartea tatălui tău.

Tot ce știa Alex era că marchizul fusese victima unui jaf care scăpase de sub control.

Angelique își desprinsese mâinile de pe brațul fotoliului și le împreună în poală. Avea o expresie hotărâtă.

— Se ducea spre Bath când a fost acostat. Trăsura a fost scoasă de pe drum și distrusă. L-au găsit ceva mai departe, jefuit și împușcat, împreună cu vizitiul. Nu l-au prins niciodată pe cel care l-a omorât.

Alex își ascunse încruntarea. Să scoți o trăsură de pe drum, să stai apoi să-i dai jos pe cei dinăuntru și să-i duci în altă parte ca să-i împuști părea ceva neobișnuit. Nu ceva imposibil, dar, din câte știa el, tâlharii la drumul mare erau întotdeauna grăbiți. Și lucrau curat. Pagube minime, profituri maxime. Încă un detaliu de reținut.

— Îmi pare rău, Angelique. Pentru pierderea suferită și pentru că te fac să-ți amintești toate astea.

Dădu tăcută din cap.

— Tatăl tău avea vreun dușman? Întrebă el.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Alex se gândi că poate nu-l auzise.

— Crezi că cineva l-a omorât cu intenție? Întrebă ea dintr-odată.

Alex tresări. Gândul i se formase undeva în adâncul minții, dar nu avusese intenția de a spune nimic, deocamdată. Cu siguranță nu înainte de a avea dovezi în acest sens.

— Nu știu, răspunse el, cu sinceritate.

Nu putea citi nimic în ochii ei, dar fața îi era palidă.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Cel puțin eu n-am știut niciodată ca tata să fi avut vreun dușman. Era foarte bine văzut.

— Dar mama ta?

Angelique clătină din cap într-un gest de neputință.

— Nu.

— Poate fratele tău? Un pariu care să se fi terminat prost? O investiție greșit plasată? Orice?

Angelique clătină din nou din cap.

— Nu... Nu cred. Știu că tocmai investise într-o companie de transport naval, cu tatăl lui Seaton. A mai investit în compania lor și în trecut, dar încărcătura s-a pierdut într-o furtună, și Gerald a pierdut banii. Banii noștri.

Îi privi chipul.

— Nu crezi că a fost așa?

— Nu am încredere în Seaton.

Nu era singura.

— Ce companie de transport naval?

Angelique ridică din umeri.

— Importuri, cred. Gerald n-a vrut să-mi spună. Sau n-a putut.

— Hm.

Alex își notă și asta în minte. Detaliul acesta se putea să fie mai relevant.

O bătaie în ușa biroului întrerupse tăcerea. Alex se ridică și se duse să deschidă.

Matthews aștepta de cealaltă parte, cu un cufăr în brațele lui puternice.

— Menajera e la loc sigur, spuse el fără preambul, așezând cufărul cu o bufnitură pe podeaua biroului. Hainele domnișoarei.

Matthews băgă mâna în haină și scoase un pachet gros de hârtii.

— Corespondența. Și biletul care cred că vă interesa, din camera tânărului lord. Mi-a trebuit aproape jumătate de oră să-l găsesc. Nu este un om foarte... ordonat.

Îi întinse întregul vraf lui Alex.

— Mulțumesc, Matthews. Și bravo, te-ai descurcat bine.

Vizitiul dădu din cap.

— Pot presupune că Lady Angelique va rămâne aici în această seară?

— Da. Nu o lăsa să plece nicăieri. Nu fără el.

— Prea bine, domnule Lavoie.

Matthews dădu din cap în semn de aprobare, apoi dispăru.

Alex închise ușa și se întoarse la biroul lui. Angelique începuse deja să se ridice din fotoliu. Așeză teancul de hârtii aduse pe Matthews pe un colț al biroului, punând deoparte biletul pe care îl găsisese în dormitorul lui Hutton.

— Verifică-ți corespondența, spuse el încet, când Angelique ajunse lângă birou. Spune-mi dacă găsești ceva ce ți se pare nefiresc sau neobișnuit.

Nu se aștepta să găsească nimic, verifica doar.

Angelique dădu din cap și începu să sorteze repede plicurile. Așeză câteva deoparte și deschise încă două,

înainte să le adauge peste celelalte.

— Facturi, spuse ea. Două invitații sociale pentru fratele meu. În mod evident, trimise ieri, murmură ea.

Deschise încă un plic, și lui Alex nu-i scăpă expresia dură care apăru dintr-odată pe chipul ei.

— De la cine e?

Angelique clătină din cap, ca și cum nu ar fi avut de gând să răspundă, apoi păru să se răzgândească.

— O solicitare din partea lordului Seaton, plină de complimente. Vrea să mă viziteze și îmi amintește că o doamnă frumoasă, așa ca mine, are nevoie de un protector. Și spune că ar fi onorat dacă i-aș acorda privilegiul de a avea grijă să nu-mi lipsească nimic. În absența fratelui meu, firește.

Alex făcu un efort să nu reacționeze, deși o parte copilărească din el își dorea să facă bucațele hârtia și să o arunce în foc. George Fitzherbert nu o merita. Nu merita nici măcar dreptul să sugereze așa ceva.

— Poate că e încă îndrăgostit de tine.

Fusese nevoie de un mare efort ca să-și păstreze tonul vocii liniar.

— Nu a fost niciodată îndrăgostit de mine, spuse ea cu un surâs amar și disprețuitor.

Mototoli hârtia și o lăsă să cadă pe birou.

— Seaton e îndrăgostit doar de Seaton.

Alex se simți învăluit de o profundă satisfacție și își dădu seama că nu se mai comporta doar ca un îndrăgostit gelos, devenise unul.

Și nu-i păsa.

Angelique întinse mâna după ultima scrisoare și o desfăcu, apoi își plimbă privirea peste text.

— Și o scrisoare de la Lady Burleigh. Îmi oferă tot ajutorul pe care mi-l pot acorda ea și fiul ei în aceste „momente foarte dificile”.

Angelique părea nedumerită.

— E ciudat?

— Nu am mai văzut-o de când a murit mama. Totuși, a venit împreună cu lordul Burleigh ca să-mi spună că

fratele meu a fost arestat. Iar acum îşi oferă ajutorul.

Oftă.

— Nu-mi imaginez ce crede că poate să facă, dar presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare.

Lăsa scrisoarea pe birou.

— Hm.

Nicio solicitare de bani, nicio ameninţare, niciun fel de cerere. Nimic interesant.

Biletul pe care Matthews îl recuperase din camera lui Hutton era însă altă poveste. Era împăturit frumos, în formă de pătrat, cu adresa trecută clar sub numele marchizului. Îl desfăcu şi îl aşeză peste scrisoare, ca Angelique să poată citi şi ea.

Scrisul din interior era acelaşi cu cel de la exterior – un scris greoi, neglijent, care comunica exact ce le spusese Hutton. Anume că Trevane avea în posesia lui un colier cu diamante de o valoare substanţială, ascuns de soţia lui în sertarul de sus al biroului din camera de lucru. Erau multe greşeli de ortografie, şi Alex se încruntă.

— Persoana care a scris biletul ăsta este educată, spuse Angelique, înaintea lui.

— Dar nu suficient de isteată încât să introducă şi greşeli de sintaxă, nu doar de ortografie.

— Ciudat, nu crezi?

— Foarte.

Alex ridică hârtia, o întoarse şi examinează sigiliul rupt, căutând indicii. Dar ceara era din cea obişnuită, la fel şi hârtia – de calitate mediocră, putea fi procurată din orice prăvălie. O întoarse din nou şi examinează adresa, ridicând-o în dreptul luminii. Observă atunci o adâncitură rotundă în hârtie, abia vizibilă, dovada că o monedă fusese introdusă în epistolă.

— De ce pari dintr-odată atât de mulţumit? îl întrebă Angelique.

— Ştiu de unde a venit biletul.

Ochii ei se măriră.

— Cum? De unde?

— Dintr-un loc numit Laba Leului.

— Ce-i asta?

— O tavernă.

— Nu înțeleg.

— În taverna asta există un depozitar, îi explică Alex.

Mesajele pot fi lăsate într-o cutie încuiată, în mod anonim, pe aleea din spatele clădirii. Trebuie să aibă o adresă trecută pe partea din față și doi șilingi atașați. Proprietarul păstrează unul, celălalt îl primește băiatul care livrează mesajul.

Angelique îl privea lung.

— Este cel mai...

Părea că-și caută cuvintele.

— ...cel mai absurd lucru de care am auzit vreodată.

Cine ar avea nevoie să trimită mesaje anonime?

— În afară de persoana care i-a trimis un bilet fratelui tău, încercând să lase impresia că este altcineva decât în realitate?

Buzele lui Angelique se întredeschiseră.

— Dar cum ne ajută asta?

— Uneori, milady, e bine să ai prieteni în locuri absurde.

*

Când intrară în taverna Laba Leului, Angelique fu învăluită de aroma delicioasă de carne prăjită, bere și foc de lemne. Podeaua era frumos măturată, pereții văruiți și curați, iar mesele cu bănci lungi erau ticsite de clienți care savurau mâncarea.

O fată drăguță, cu părul roșu, trecu pe lângă ei, cu brațele pline de halbe goale. Nu putea avea mai mult de treisprezece ani, dar promitea să fie o frumusețe extraordinară. Un zâmbet îi înflori pe chip în clipa în care îl văzu pe Alex.

— Domnule Lavoie!

O gropiță i se formă în obrazul frumos.

— Ați venit să luați masa?

Alex îi zâmbi la rândul lui, dar clătină din cap.

— O bere, poate?

— Nu astăzi, mulțumesc. Gil e pe-aici?

— E în spate, cred. Oricum mă duceam acolo, așa că o să mă uit. Așteptați aici.

Fata dispăru, dar reapăru în câteva minute. Ținea acum în mâini o tavă cu halbe, de data asta pline.

— Gil e în spate. I-am spus că sunteți aici.

Fata înclină capul, arătând spre spatele tavernei.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Privirea fetei alunecă spre Angelique, cu o curiozitate evidentă în ochii ei verzi, adânci.

Alex nu găsi cu cale să facă prezentările, iar fata părea că nici nu se așteaptă la așa ceva. Își aranjă doar tava mai bine în mâini și continuă să-și facă loc prin localul aglomerat.

— Vino după mine, spuse Alex.

Angelique o luă în urma lui, croindu-și drum prin mulțime.

În spatele tavernei, un grup de băieți destul de prost îmbrăcați stăteau în jurul unei mese, unii dintre ei mâncând tocană și felii groase de pâine, alții stând pur și simplu, părând să aștepte ceva. Un clopoțel sună deasupra intrării din spate, și unul dintre băieți sări ca împins de-un resort.

— E rândul meu! spuse el, ca și cum i-ar fi provocat pe ceilalți să îndrăznească să-l contrazică.

Dispăru în spate. Apăru din nou, peste doar câteva secunde, îndesându-și ceva în buzunar și trăgându-și șapca jos peste urechi. Se îndreptă ca o săgeată spre ușa din față și dispăru dincolo de aceasta, înghițit de strada întunecată.

Angelique îi aruncă o privire nedumerită lui Alex, însă acesta deja se aplecase și intra prin deschiderea din spate, pe care tocmai ieșise băiatul.

— Alexander Lavoie!

Era o voce plină, muzicală și indubitabil feminină.

— Fata mea mi-a spus că ești aici. Cărui prilej datorez onoarea acestei delectabile vizite?

Era, de asemenea, indubitabil sarcastică.

— Gil!

Alex făcu un pas în față, și Angelique o putu vedea acum pe proprietara vocii. Era minionă, cu părul des și roșu, ca al fetei care servea în tavernă. Avea tenul alb, ochi de un vedere jad, fascinant, și șorțul pe care îl purta peste rochie nu-i putea ascunde formele voluptuoase.

După cum nu ascundea nici cele două pistoale pe care le purta la șold.

Alex îi prinse mâna femeii și se aplecă asupra ei, sărutându-i-o cu toată fanfaronada pe care te-ai fi așteptat să o găsești la curtea de la Versailles. Femeia zâmbi vag, dar privirea ei trecu dincolo de Alex și se opri asupra lui Angelique.

De data asta, nu era curiozitatea laconică pe care o manifestase fiica ei. Era o evaluare fățișă. Privirea ageră a femeii urcă de la ghetele practice ale lui Angelique, peste rochia și pelerina la fel de practice, oprindu-se în cele din urmă asupra feței. Angelique îi susținu privirea.

— Nu prea e genul tău, Lavoie, spuse femeia.

Angelique clipi surprinsă.

— Nu eram conștient că am un *gen*, răspunse Alex, părând amuzat.

— Cu siguranță ai un gen, Lavoie. Genul de femeie care nu ar fi prinsă nici moartă în taverna asta.

Se opri și-și țuguie buzele pline.

— Nu-mi spune că a venit să ceară de lucru. Pentru că nu am nimic în clipa de față, nici măcar pentru tine. Băieții ăștia mănâncă prea mult.

Alex râse înfundat.

— Gilda, ea este Angelique. Crupierul de la masa mea de Blackjack. Și, crede-mă, nu ți-ai permite s-o angajezi.

Se întoarse spre Angelique.

— Angelique, ea e Gilda. Proprietara acestui frumos local.

— Încântată, spuse Angelique, mai degrabă din obișnuință decât pentru că era adevărat.

Privirea insistentă a femeii o deranja. Gil o examina din nou pe Angelique.

— Crupierul de la masa ta de Blackjack, Lavoie?

— Da.

Angelique fusese cea care răspunsese de această dată, privind fix în ochii lui Gil.

— Crupierul de la masa lui de Blackjack.

Gil pufni și mormăi:

— Iar eu sunt doar o umilă producătoare de bere.

Se duse lângă o vatră uriașă, unde bolborosea un cazan imens, și întinse mâna după lingura lungă, de lemn, de deasupra. Amestecă bine, apoi își șterse mâinile pe șorț.

— Ducesa a trecut pe aici azi-dimineață și mi-a spus că ești îndrăgostit, Lavoie. Nu am crezut-o până acum.

Inima lui Angelique se opri o clipă, apoi începu să bată de două ori mai repede.

— Mă cunoști mai bine de-atât, Gil.

Alex râse din nou, deși, de această dată, râsul părea oarecum forțat.

— Și cu siguranță știi foarte bine că nu poți crede tot ce spune ducesa.

— Sigur.

Buzele lui Gil erau curbate într-un zâmbet cunoscător.

Angelique se concentră să-și controleze respirația. O parte mică a inimii ei începuse să se umfle, învăluită de o senzație pe care se temea să o identifice. O parte irațională din ea își dorea, chiar dacă numai pentru o clipă, să creadă că bărbatul acesta era capabil să iubească o femeie ca ea.

Știa că nu era așa, desigur. Alexander Lavoie era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse – pe care avea să-i cunoască vreodată, probabil –, dar nu era al ei. Se îndoia că avea să aparțină vreodată cuiva.

— Probabil că ești foarte deșteaptă, îi spuse Gil lui Angelique.

Cuvintele ei păreau să conțină o provocare, deși Angelique încă nu înțelegea care era aceasta.

— Când vine vorba de numere, spuse ea simplu.

— Și cărți de joc, adăugă Alex. Ar trebui să vezi ce poate să facă la masa de joc, cu o sticlă de brandy franțuzesc și o rochie așa cum trebuie.

Vocea lui încă suna ciudat.

— Te cred pe cuvânt.

Zâmbetul lui Gil deveni și mai larg. Alex se încruntă.

— Ai avea ce să înveți de la ea.

Brusc, Gil își dezlipi privirea de Angelique.

— De ce e aici?

— Stau chiar în fața ta, spuse sec Angelique. Și pot să răspund singură la întrebările care mă privesc. Nu sunt un copil.

O scânteie de aprobare apărură în ochii lui Gil. Îi aruncă lui Alex o privire cu subînțeles.

— Cum spuneam, Lavoie, nu e deloc genul tău.

Expresia lui Alex se întunecă și mai mult.

Gil privi din nou spre Angelique.

— Foarte bine, de ce ești aici?

— Pentru că am un interes personal în problema pe care domnul Lavoie o... investighează.

— Ah. Chiar mă întrebam când o să ajungem la partea asta.

Făcu o pauză.

— Ce vrei?

— Nț-nț-nț! făcu Alex, în spatele ei. Faci totul să pară atât de grosolan.

Roșcata ridică o sprânceană elegantă.

Alex deschise geanta voluminoasă prinsă cu curea peste piept – aceeași pe care o purtase mai devreme, cu uniforma militară. Angelique nu îi acordase mare atenție pe drum încoace, atât de preocupată fusese de biletul ciudat pe care îl găsiseră în camera fratelui ei. Dar privi lung acum, văzându-l pe Alex scoțând trei cornuri de praf de pușcă. Își aminti că văzuse o ladă plină lângă capela din Turn. Își amintea pentru că se ascunsese în spatele ei, privind siluetele gardienilor care se retrăgeau.

— Poate că am vrut pur și simplu să-ți aduc un cadou.

Întinse un corn, și Gil i-l luă din mână, examinându-l.

— Ai prădat recent o navă de luptă? întrebă ea, deschizându-l. Asta-i de pe o corabie.

— Ah, am uitat că te-ai implicat recent în activități

comerciale pe mare.

— Dacă iese profitul, murmură ea. De unde ai asta?

— Pui prea multe întrebări când ți se oferă un cadou,

Gil.

Femeia examina conținutul.

— E praf bun.

— Cel mai bun din toată Anglia.

Arată spre pistoalele ei.

— Pentru când vei avea nevoie de ele.

— Pfui!

Gil se strâmbă și închise cornul.

— Care e prețul, Lavoie?

— Informații.

— Fii mai specific. Și nu uita că sunt doar trei cornuri aici, Lavoie. Nu un butoi.

— Iar eu am o singură întrebare, așa că îmi imaginez că tu ieși în profit.

Gilda își puse o mână pe șoldul rotund și așteptă.

— Marchizul de Hutton. Unul din băieții tăi a livrat recent un mesaj în Bedford Square.

Arată spre o cutie masivă, din fier, montată pe perete, lângă ușa din spate. Capacul avea balamale, dar era închis cu un lacăt. Cheia, fără îndoială, era ascunsă undeva sub șorțul și pistoalele lui Gil.

Gil îl privi lung preț de câteva clipe, apoi își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Da, spuse ea în cele din urmă. Cu siguranță, așa a fost.

Angelique trase cu zgomot aer în piept. Alex îi spusese deja asta, dar, pentru prima oară, primeau o confirmare și nu o altă ghicitoare.

— Există vreo posibilitate să aflăm cine l-a trimis? întrebă Angelique.

Gilda pufni disprețuitor.

— Firește că nu. Atunci, care ar mai fi scopul sistemului? Nimeni n-ar mai plăti să trimită un mesaj anonim, dacă n-ar mai fi anonim.

Angelique se foi.

— Și livrezi multe astfel de mesaje anonime?

— Ai fi surprinsă să afli câte persoane nu vor să se știe că anumite scrisori au venit din partea lor. Nu vor să le trimită prin poștași sau servitori, nu vor să existe martori. Cu atâția nobili și politicieni, amanți și criminali, mă mir că mai pot face față.

— Cu toate acestea, îți amintești că a fost ceva deosebit în legătură cu mesajul trimis marchizului de Hutton.

De data asta, Alex era cel care părea ușor enervat.

— Pentru că-mi placi, Lavoie, spuse Gilda trăgănat, luând și celelalte două cornuri cu praf de pușcă, și pentru că-mi plac... cadourile tale, o să-ți împărtășesc o mică informație.

Băgă cornurile într-un dulăpior, departe de vatră.

— Mesajele pe care le-am trimis în Bedford Square, adresate marchizului de Hutton, au achitat în ultimii ani jumătate din costurile acestei taverna!

Angelique se uită fix la femeia de lângă ea, simțind cum i se întoarce stomacul. În ultimii *ani*? Cu mult înainte ca fratele ei să moștenească titlul. Ce fel de mesaje anonime ar fi putut primi tatăl ei?

— Câți ani? Întrebă ea dintr-odată.

Cu colțul ochiului, îl văzu pe Alex dând ușor din cap.

— De cât timp primește marchizul aceste mesaje?

Gilda ridică din umeri.

— Nu știu. De vreo patru, cinci ani?

Se opri și îl privi chiorâș pe Lavoie.

— E mai mult decât o întrebare, Lavoie.

— Și ai primit o compensație pe măsură.

— Așa e.

Îl privi lung.

— S-ar putea să mai știu ceva care să te intereseze, zise ea.

Alex își desfăcu brațele de la piept.

— Ce?

— O să te coste mai mult decât trei cornuri din cel mai bun praf de pușcă al Maiestății Sale, spuse Gil, pe un

ton viclean.

— Odată ce aflu despre ce e vorba, voi aprecia singur acest lucru. Ține minte că nu sunt totuși sac fără fund.

— Destul de corect.

Gilda se întoarse la dulăpiorul în care băgase praful de pușcă, de unde scoase o altă cutie voluminoasă din fier, asemănătoare cu cea de pe perete. Și aceasta era încuiată. Scoase o cheie de undeva de sub șorț și, în câteva secunde, scotocea înăuntru.

Angelique încerca să evalueze implicațiile nou-descoperitei informații cum că tatăl ei primise mesaje anonime timp de ani de zile. De la cine? Și cu ce scop?

Lui Gil îi trebui mai puțin de un minut să găsească ce căuta.

— Se mai întâmplă, spuse ea, închizând cutia, ca băieții mei să nu poată livra un mesaj. De obicei pentru că adresantul fie a murit, fie a fost arestat, fie a fugit din țară. Băieții nu-și primesc bănuțul strălucitor decât dacă livrează epistola, așa că sunt foarte inventivi. Dar marchizul de Hutton era plecat din Londra când a fost trimis acest mesaj. Și, din câte am înțeles, a murit înainte să se întoarcă.

Întinse un pătrat de hârtie împăturită, ușor îngălbenită la margini, cu sigiliul de ceară începând să se fărâme.

Marchizului de Hutton, Bedford Square, scria cu cerneală neagră.

Angelique luă biletul din mâna lui Gil, detestând să vadă că degetele îi tremurau ușor. Era ultimul mesaj care îi fusese trimis tatălui ei. Nu îl mai primise, înainte să plece spre Bath. Înainte să fie împușcat de un tâlhar, pe un drum singuratic.

Dorința de a-l deschide cât mai repede era aproape o durere fizică. Dar nu voia să-l citească aici. Nu în taverna asta, nu în fața acestei femei. Nu știa ce ar fi putut găsi. Ce secrete îi ascunsese tatăl ei. Dar știa, în adâncul sufletului, că, orice ar fi fost, nu era ceva de bine.

— L-ai citit? o întreabă Alex pe Gil.

— Firește că nu l-am citit. Nimeni nu te poate forța să

dezvălui lucruri pe care nu le știi, și mie-mi convine situația asta. Sunt sigură că voi trăi mai mult în felul ăsta.

Începuse să bage la loc cutia.

— Totuși, ai păstrat biletul.

— Doar un prost ar arunca ceva ce ar putea să fie important pentru cineva, mai târziu.

Își îndreaptă spatele și buzele i se curbară într-un zâmbet care nu-i atinse ochii.

— Ce vrei pentru el? Întrebă Angelique.

Era sincer o prostie să o întrebe așa ceva, ținând cont că nu avea absolut nimic care ar fi putut-o interesa pe această femeie. Dar biletul îi aparținea. I-ar fi putut oferi indicii spre ceva ce încerca de mult timp să înțeleagă. Și nu concepea să plece din tavernă fără el.

— Cât de bine te pricepi la numere? o întrebă Gil, înclinând capul într-o expresie gânditoare.

— Foarte bine.

Nu avea rost să facă pe modesta.

— Dacă îți dau o declarație de transport și chitanțele pe care le-am primit de la vamă, cât timp ți-ar lua să-ți dai seama dacă procentul pe care mi l-au oprit pentru taxe este corect?

— Depinde cât de mare a fost încărcătura.

Gil își țuguie buzele. Se aplecă și, din același dulap, scoase un registru uzat. Îl deschise și prinse hârtiile îndesate acolo, înainte să cadă pe jos. Îi întinse una lui Angelique. Era o listă lungă, cu încărcătura detaliată a unei corăbii care intrase în port, pe nume *Phoenix*.

— Asta e declarația vamală. Și asta am primit de la ei.

Îi întinse lui Angelique o a doua hârtie. Aceasta nu era nici pe departe la fel de frumos ordonată, erau mai multe coloane de numere și procente notate lângă ele, iar calculele erau trecute la sfârșit, în mod dezordonat și deloc clar.

Angelique compară repede numerele – numărul de baloturi de bumbac și greutatea fiecăruia și numărul trecut pe hârtia de la vamă – observând mai multe nereguli. Examină din nou sumele și calculele și găsi erori. Nimic ce

să poată fi observat la prima vedere. Dar mai multe chestiuni minore, care se înmulțeau. Mai ales în timp.

— Cât timp ți-ar lua? Întrebă Gil.

— Am terminat.

Văzu gura femeii deschizându-se ușor.

— Este imposibil.

— Dacă mi-ai cerut să mă uit peste ele pentru că bănuiești că cei de la vamă te trag pe sfoară, s-ar părea că ai avut dreptate. Există nereguli de calcul.

Era evident pentru Angelique și ar fi fost evident și pentru Alex, odată ce ar fi stat să examineze cifrele. Dar probabil că nu era chiar atât de evident pentru cineva care nu era înzestrat cu talent matematic.

Obrajii albi ai lui Gil deveniră stacojii.

— Cine îți face contabilitatea? Întrebă Angelique.

— Mi-o fac singură, mormăi Gil.

Părea jenată.

Alex își dresе glasul.

— Dacă ai avut bănuieli, de ce nu m-ai rugat să...

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Ești ocupat.

Părea că încearcă să se justifice.

Și Angelique înțelegea mai bine decât oricine cât de greu era să ceri ajutorul. Cât de greu era să recunoști că cineva profitase de tine. Cât de neputincios te simțeai.

— O să-i omor!

Jena lui Gil se transformase în furie.

— Așa îmi trebuie dacă m-am încăpățânat să fac afaceri cu așa-zisa parte *civilizată* a legii.

— Nu există nicio parte civilizată, murmură Angelique. Doar hoți care o folosesc mai bine ca alții ca să-și ascundă fărădelegile.

Gil îi aruncă lui Angelique o privire uimită și interesată.

— Pe de altă parte, îmi imaginez că o vizită la sediul vamal, cu o cerere pentru rambursarea sumelor, cu dobândă, ar fi mult mai satisfăcătoare.

Angelique întinse mâna după registru.

— Dă-mi-l mie.

— De ce?

— Ca să-mi pot da seama cât îți datorează. Crede-mă, am destulă experiență cu indivizi care iau ce nu le aparține.

Gil clipi, apoi îi dădu registrul, fără niciun cuvânt.

Angelique examinează chitanțele, având grijă să nu se încrunte când văzu paginile cu pete de cerneală ce conțineau încercările de calcul ale lui Gil.

— Lasă-mă douăzeci de minute și o să-ți dau o sumă totală.

Privi pistoalele de la brâul femeii, apoi ridică ochii.

— Cum alegi să-ți colectezi această sumă, te privește.

Gil îi susținu privirea lui Angelique preț de-o clipă, apoi se întoarse spre Alex.

— Nu-i deloc genul tău, Lavoie, spuse ea, râzând.

Alex o privi, încruntându-se.

— Angelique, poate că...

— Du-te și bea berea aia, domnule Lavoie, și lasă-mă să lucrez. Îi sunt datoare acestei femei.

Puse registrul pe o tejghea, dând la o parte câteva castroane. Gil râse din nou și-l trase pe Alex în direcția sălii publice.

— Îmi dau seama de ce te-ai îndrăgostit, Lavoie.

Capitolul 13

Biletul stătea ca o bombă pe biroul lui Alexander Lavoie, și Angelique se temea să nu explodeze la cea mai mică provocare. Era îngrozită de ce ar fi putut să descopere. Îngrozită că s-ar fi putut să nu descopere nimic.

O parte din ea se rușina că nu avusese curajul să deschidă biletul pe drum, în timp ce se întorceau la clubul lui Alex.

O altă parte îi șoptea că nu era, la urma urmei, obligată să îl deschidă.

Nu mai încercase niciodată sentimente atât de conflictuale.

De un lucru era însă ferm convinsă, și anume că neștiința nu aducea niciun avantaj.

Niciodată.

Alex dispăruse foarte subtil în camera lui, închizând bine ușa dintre ei. Ca să-și schimbe hainele, îi spusese, dar Angelique știa că intenția lui fusese să-i dea timpul și intimitatea necesare ca să poată citi biletul în liniște.

Angelique nu fusese sigură că asta își dorea, până în clipa în care întinsese mâna după bilet și fu fericită că nu era nimeni de față, să vadă cât de tare îi tremurau degetele.

— Nu fi lașă! șuieră printre dinți.

Îndoi hârtia, sigiliul plesni și bucățele de ceară uscată se împrăștiară pe birou. Cu foarte mare grijă, despături biletul care nu mai ajunsese la tatăl ei.

Păreau să fie niște versuri, scrise frumos, caligrafic.

Ochii îi căzură asupra pasajului:

Cukul, se știe, în fiecare copac,

În râs îl ia pe omul înșurat.

Cucu! Cucu! Cucu!

Zău, neplăcut refren

Pentru cei ce pe deget poartă inel.

Angelique se încruntă. Era un fragment din Shakespeare și nu putea înțelege de ce i l-ar fi trimis cineva tatălui ei.

Sub pasaj, era un singur rând. Scria:

15.000 de lire. Threadneedle Street. Un preț mic pentru a păstra amintirea ei neîntinată și puii în siguranță în cuib.

Angelique privea fix hârtia, perplexă și nu puțin frustrată. Nu ar fi putut spune ce anume sperase să găsească, dar cu siguranță nu această ghicitoare, ce fusese cândva înfășurată în jurul a doi șilingi.

Era un bilet de șantaj, asta părea evident. Dar pentru

ce? Era vreun fel de acuzație că tatăl ei îi fusese necredincios mamei ei? Că avusese o legătură cu o femeie măritată? Că avusese, poate, copii cu o altă femeie?

Era singura explicație ce părea să aibă logică, la suprafață. Dar, dincolo de suprafață, lui Angelique îi era greu să creadă așa ceva.

Așeză scrisoarea pe birou și-și frecă fața cu mâinile.

— Angelique?

Își ridică fața din mâini și îl găsi pe Alex lângă birou. Într-adevăr, se schimbase și era îmbrăcat acum în haine negre, de seară, care îi scoteau în evidență silueta elegantă. Părul îi era ușor umed la vârfuri, unde îi atingeau gulerul, și se bărbierise. Simțea mirosul familiar al săpunului.

Ar fi vrut să alerge la el, să-și treacă degetele prin părul lui umed, să atingă pielea aceea netedă cu buzele. Să pretindă, chiar și pentru doar un moment, că nu exista nimic altceva pe lume, în afară de ei doi.

— Vrei să-mi spui și mie ce scrie acolo? Întrebă el blând, privind spre scrisoarea așezată pe biroul lui.

Nu schiță nicio mișcare ca să o ia.

Angelique simți cum i se strânge pieptul, cum inima îi bate dureros de tare. Bunătatea lui o făcea să-și dorească dintr-odată să plângă.

— Citește.

Încercă să-și adune gândurile și să-și controleze reacțiile.

Alex o privi în ochi doar o fracțiune de secundă, apoi luă scrisoarea de pe birou. O citi de două ori, privirea trecându-i încet, atent, peste fiecare rând.

— Fragmentul ăsta, murmură el. Știi de unde e?

— E din Shakespeare. *Zadarnicele chinuri ale dragostei*. Am citit piesa cu mama. Era una din preferatele ei.

— Despre ce e vorba? În piesă, vreau să zic.

— Este o comedie despre un rege și însoțitorii săi, care încearcă să renunțe la compania femeilor. Mama spunea că îi plăcea că mesajul final le amintea

îndrăgostiților de seriozitatea căsătoriei.

— Mm.

Alex citi din nou scrisoarea.

— Este un bilet de șantaj, spuse Angelique. Deși nu îmi pot imagina pentru ce anume era șantajat tata.

— Da, o aprobă Alex, fără să pară însă câtuși de puțin surprins. Și cred că putem în sfârșit concluziona cu suficientă certitudine că averea dispărută a familiei nu a fost lăsată în cutia milei de la St. Peter.

— Nu. Cel puțin cincisprezece mii de lire din ea trebuiau lăsate într-un loc cu totul diferit, de pe Threadneedle Street.

— Poate.

Alex puse scrisoarea înapoi pe birou și ridică privirea spre Angelique.

— Referirea repetată la cuc este oarecum curioasă, mai ales că imaginea este asociată cu puii din cuib. E posibil ca tatăl tău să fi avut o relație extraconjugală? Să fi avut copii cu o femeie cu care nu era căsătorit?

Angelique clătină din cap, cu o expresie chinuită.

— Nu cred. Părinții mei abia dacă suportau să stea despărțiți.

— Dar înainte de căsătorie? Nu a fost tânăr când s-a însurat cu mama ta. Este posibil să fi avut o... relație - poate copii - înainte? O relație de care tu să nu știi?

— Poate?

Angelique nu știa ce să mai creadă.

— Dar jumătate din aristocrați au copii ilegitari. Nu e ceva ieșit din comun și cu siguranță nu ceva pentru al cărui secret un om să-și dea întreaga avere.

— Poate că încerca să o protejeze pe mama ta? Partea cu „pentru a-i păstra neîntinată amintirea”. Poate că nu a vrut să sufere o astfel de umilință.

Angelique ridică mâinile în aer.

— Dar să sacrifice pentru asta toată averea noastră?

Nu putea crede așa ceva.

— Și, sincer, dacă mama ar fi știut de existența unor copii pe care tata să-i fi avut înainte să se căsătorească, ar

fi insistat să fie crescuți împreună cu noi. Nu era genul care să pedepsească un copil pentru păcatele părinților.

Se duse lângă șemineu și privi în cărbunii aprinși.

— Nici tata nu era, că veni vorba.

Nu-l auzi mișcându-se, dar fu dintr-odată conștientă de prezența lui în spatele ei. Își dorea nespus să se răsucescă pe călcâie și să se arunce în brațele lui.

Ceea ce n-ar fi rezolvat nimic.

Bărbatul acesta, care riscase deja atât de mult pentru ea, care făcuse cu mult mai mult decât era de așteptat să facă un partener de afaceri, nu avea acum nevoie de o femeie isterică, plângăcioasă, care să se destrame în mâinile lui. Nu fusese niciodată genul acesta de femeie. N-avea să fie nici acum.

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Presupun că ar trebui să fiu mulțumită că am aflat, cel puțin, că averea tatălui meu s-a dus. Că nu trebuie să-mi mai pierd timpul cu avocați și contabili, încercând să descopăr unde au dispărut banii.

— Mm.

Își simțea unghiile înfipite în carne.

— Altă veste bună este faptul că, dacă-ți mai dorești, voi fi disponibilă pentru masa ta de Blackjack pentru o perioadă nedeterminată. Se pare că voi avea nevoie de o slujbă în viitor.

— Angelique...

— Vestea proastă este că această descoperire despre trecutul tatălui meu nu pare să aibă nicio legătură cu situația în care se găsește în prezent Gerald.

Trase din nou aer în piept ca să se calmeze, ca să-și tempereze vocea. Adevărul era că orice făcuse sau nu făcuse tatăl ei nu schimba de fapt nimic. Era tot mort. Mama ei era tot moartă. Banii în continuare lipseau. Iar fratele ei era tot la închisoare.

Îi simți mâinile pe umeri și din nou fu nevoie de un efort supraomenesc ca să nu se întoarcă și să nu caute sprijin în forța lui.

— Cred că m-am răzgândit, spuse ea, fără să-și ridice

privirea de la tăciunii aprinși. Nu-mi pot asuma riscul ca fratele meu să fie găsit vinovat. Nu pot să-l văd și pe Gerald murind. Mai poți să-l ajuți să evadeze?

Mâinile lui i se strânseseră pe umeri, dar nu spuse nimic.

— Oricât ar costa, o să muncesc până achit suma.

— Angelique...

Închise ochii, știind că, dacă se întorcea, dacă îl vedea atunci, nu ar fi putut rezista forței care o trăgea spre acest bărbat. L-ar fi implorat să o sărute, să termine ce începuse în trăsură, să o facă să uite. Să o ducă în dormitorul lui și să o facă să se simtă iubită, protejată și în siguranță, atât timp cât dura.

Dar nu ar fi fost suficient de mult, pentru că nimeni nu poate fugi de timp.

Deschise ochii și alunecă de sub atingerea lui, ducându-se de cealaltă parte a fotoliului mare, din piele, înainte să se întoarcă cu fața spre el.

Alex o privea cu o expresie indescifrabilă.

Se auzi o bătaie în ușa biroului.

— Intră! spuse el, fără să-și dezlipească privirea de la ea.

Se auzi un clichet și ușa se deschise fără zgomot în interior. Uriașul pe care aflase că îl cheamă Jenkins stătea în prag, cu mâinile prinse la spate. Se auzea muzică și zumzăit de voci, și Angelique se încruntă. Devenise foarte familiarizată cu sunetele clubului, dar era mult prea devreme pentru clienți.

Se pare că și Alex se gândea la același lucru, pentru că se întoarse cu spatele la ea și se apropie de Jenkins.

— Ce se petrece acolo? întrebă el, cu o expresie deloc mulțumită.

— Oaspeții noștri au venit mai devreme, domnule Lavoie, spuse Jenkins, strâmbându-se.

Se apropie de Alex și îi întinse o foaie mică, tipărită, pe care Angelique o recunoscuse pe dată drept una din cele ce fuseseră distribuite în fața casei ei.

— Îmi imaginez că mirosul de scandal i-a scos ca

turmele din case.

Privi cu jenă în direcția lui Angelique.

— Îmi cer scuze, milady.

Alex smulse hârtia din mâinile lui Jenkins și o privi, strângând buzele într-o expresie furioasă. O mototoli în mâini și o aruncă în foc.

— Vin numaidecât, îi spuse Alex uriașului. Și te rog să distrugi orice astfel de hârtie vei găsi în clubul meu.

Jenkins părea ușurat.

— Prea bine, domnule Lavoie.

Înclină încă o dată capul înspre Angelique, apoi dispăru, închizând ușa în urma lui.

Zgomotul se diminuează brusc.

Dacă ar fi fost mai atentă, poate că ar fi observat, dar fusese mult prea absorbită de toate celelalte.

Fără niciun cuvânt, se întoarse și intră în camera lui Alex. Îi dusese cufărul acolo, ceva mai devreme, și Angelique avusese grijă să întindă cât mai bine deasupra rochia turcoaz și pe cea argintie, ca nu cumva satinul să rămână mototolit.

Se aplecă, încercând să-și dea seama care din ele supraviețuise mai bine drumului din Bedford Square până la club.

Cea turcoaz, hotărî ea, ridicând rochia din cufăr.

— Ce naiba îți închipui că faci? o întrebă Alex, din spatele ei.

Tresări. Ca de obicei, nu-l auzise.

— Mă schimb.

Își îndreptă spatele și se întoarse.

— Sigur, vezi să nu!

Întinse mâna după rochie, dar Angelique fu mai iute decât el.

Alex se încruntă.

— Nu ai nevoie de ea. Nu în seara asta. Nu lucrezi azi.

— Ba cu siguranță lucrez!

— Cu siguranță nu! Vreau să rămâi aici.

De data asta, reuși să-i smulgă rochia din mână.

Angelique își simți spatele încordându-i-se.

— Vrei să mă ascund în camera ta?
— Tu ai spus-o, nu eu.
— Și să fac ce, mai exact? întrebă ea, sesizând tonul înțepat.

Alex o privi lung. Făcu un pas în față și ajunse atât de aproape, încât abia dacă mai erau câțiva centimetri între ei acum.

Respirația ei își schimbă ritmul, dar rămase hotărâtă.

— Să te odihnești. Să citești. La dracu', să te uiți peste dosarele mele! Fă ce vrei. Dar să nu te prind că intri în club.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să risc să te recunoască cineva, spuse el, după o pauză.

— Nu-ți stă bine când minți, Alex. Mai ales când nici nu e o minciună prea bună.

Îi văzu trăsăturile feței încordându-i-se.

— Nu vrei să intru în club pentru că nu vrei să aud ce spune lumea despre fratele meu. Sau chiar despre mine.

Privirea lui îi confirma că avea dreptate.

— Nu sunt copil. Vreau să aud ce se spune.

Alex clătina din cap.

— Angelique...

— Dacă într-adevăr fratelui meu i s-a făcut o înscenare, cineva, undeva, știe ceva. Și îmi dau seama cât de puțin probabil e să aud ceva cât de cât folositor. Dar știu ce efect poate avea brandy-ul franțuzesc și o sugestie isteț plasată asupra limbii cuiva.

Alex întoarse capul. Părea frustrat.

— Știi că am dreptate.

— O să fie îngrozitor, spuse el, privind-o din nou.

— Mai îngrozitor decât speculațiile din sălile de bal, când toată lumea se întreba de ce Fecioara de Piatră nu e potrivită pentru o căsătorie? Sau măcar pentru un vals? întrebă ea, pe ton batjocoritor.

— Probabil.

Aproape că îi auzea dinții scrâșnind.

— Sunt doar vorbe, Alex. Nimic mai mult. Rostite de niște persoane care nu înțeleg nimic, dar care vor să

creadă că le știu pe toate.

O privi lung.

— În plus, gândește-te ce poate însemna o astfel de mulțime pentru sipelele noastre. Cu siguranță registrele tale vor avea de suferit dacă nu voi fi acolo.

Încerca să glumească.

— Puțin îmi pasă de afurisitele de sipe! mârâi el.

— Iar eu n-am de gând să mă ascund într-un colț și să las pe altcineva să lupte în locul meu, zise ea. N-am făcut asta niciodată, n-o să încep acum.

— Nici nu mă așteptam s-o faci.

— Atunci, dă-mi odată rochia!

*

Fusese groaznic.

Un fel de veselie macabră părea să fi intoxicat întreaga mulțime. Fiecare relatare a păcatelor marchizului de Hutton era mai sinistră și mai înfiorătoare decât precedenta.

Nimic din ce auzise Angelique nu fusese altceva decât pură invenție și, până la sfârșitul serii, toată lumea urma să fie convinsă că Gerald Archer alergase, nici mai mult, nici mai puțin, dintr-un capăt în celălalt al Londrei, măcelărind la nimereală femeii și copii în drumul lui.

Despre sora ciudată a ucigașului se discuta cu egal entuziasm. Lumea își amintea că Angelique Archer avusese un singur sezon, înainte să se evapore pur și simplu. Dar nu înainte să demonstreze ce creatură stranie era.

Mai multe persoane făceau speculații în legătură cu gemenii și cu capacitatea lor de a-și asuma titlul și responsabilitățile, după ce fratele lor ar fi fost spânzurat. Sau exista posibilitatea să nu fi fost nici ei întregi la cap? N-ar fi fost oare mai bine să-i trimită la azilul Bedlam, pentru o examinare?

Această ultimă lovitură fusese cea mai grea pentru Angelique.

Speranța că ar fi putut afla ceva util pierise devreme.

Pe nimeni nu interesa adevărul. Nimeni nu părea să știe altceva decât ce citise în foile de scandal. Și, pe măsură ce seara înainta, poveștile deveniseră mai fantastice și oamenii mai cruzi.

Alex o scosese pe Angelique de la masă cu o oră înainte de închiderea clubului și, de data asta, nu se împotrivise. Pur și simplu dăduse din cap și terminase mâna, printre protestele celor care veniseră să joace și să bârfească.

Trimisese o servitoare în biroul lui, ca s-o ajute să-și scoată rochia sofisticată, aceeași fată care o ajutase să se îmbrace, la începutul serii.

Angelique nu știa dacă fata avea idee cine era ea. La fel ca toți angajații lui Alex, nu punea întrebări, iar aceasta, din câte înțelesese Angelique, era preferința respectivilor angajați.

Fata plecă și se întoarse la sarcinile ei obișnuite de îndată ce-i desfăcu panglicile rochiei, iar Angelique rămase singură în sanctuarul lui Alex.

O parte din ea își dorea să-l fi ascultat și să nu se fi dus în club. Fusesse greu să asculte cum fratele ei era judecat și condamnat într-un tribunal de ignoranță publică. La fel de greu pe cât îi fusese să asculte cum Angelique Archer de la nouăsprezece ani era judecată și condamnată de oameni pe care nu-i întâlnise niciodată.

Cuvintele nu mai aveau puterea de altă dată, dar nu-i fusese mai ușor să le audă.

Bârfele îi amintiseră de sentimentul de nepotrivire cu care se luptase în trecut. De incapacitatea ei de a deveni ce se aștepta lumea să devină.

Mama ei o iubise și-și dorise atât de multe pentru ea, știa. Dar lucrurile pe care și le dorise mama ei fuseseră cele care o făceau *pe ea* fericită. Și crezuse cu toată convingerea că o vor face fericită și pe Angelique.

Dar abia după ce se acceptase așa cum era, Angelique reușise să găsească un dram de fericire și liniște.

Întinse rochia turcoaz peste piciorul patului lui Alex, netezind-o cu mâna. Diamantele și le lăsă la gât, ca pe o

armură care să-i amintească cine era cu adevărat. Și ca să-i aducă aminte că existau pe lume oameni care o admirau și o respectau pentru asta. Un bărbat care chiar o dorea pentru asta.

Luă halatul lui Alex de pe spătarul unui scaun de lângă oglinda înaltă. Își spuse că se îmbrăca cu el pentru că Matthews și Jenkins nu-i aduseseră niciunul din halatele ei din Badford Square.

Dar mințea.

Se urcă în pat și se întinse, își puse capul pe perne și mângâie materialul fin de sub ea. Pentru doar câteva clipe furate, ar fi vrut să-l aibă pe Alex lângă ea. Își dorea să închidă ochii și să-și imagineze cum ar fi fost să fie a lui. Cum ar fi fost ca trupul și sufletul să-i aparțină unui bărbat care să le cunoască pe amândouă.

*

Angelique adormise, deși nu avusese această intenție. Ochii i se deschiseră și își dădu seama că nu era singură.

Se ridică în capul oaselor și îl găsi pe Alex, sprijinit nonșalant de unul din stâlpii patului. Era îmbrăcat doar în pantaloni și cămașă. Era cu spatele la ea, și Angelique nu-i putea vedea expresia.

— Cât e ceasul? murmură ea, privind în jur.

Întreg dormitorul era cufundat încă în umbră, luminat doar de focul din șemineul din colț și de o singură lumânare.

— E târziu. Sau devreme, depinde cum vrei s-o iei.

Nu schiță nicio mișcare.

Angelique coborî din patul lui și se retrase spre lavoar, ca și cum fusese prinsă furând ceva ce nu-i aparținea, strângându-și halatul în jurul corpului.

Halatul *lui*.

Își simți obrajii îmbujorându-i-se, deși nu mai avea ce face acum. Doar nu era să-l dea jos și să rămână goală în fața lui?

— De cât timp mă privești cum dorm?

Ideea o jena și în același timp îi încălzea sângele în vene.

— O spui de parcă aș trage cu ochiul prin gaura cheii. Nu te priveam cum dormi. Doar... mă gândeam.

— Puteai să mă fi trezit.

— Mmmm.

— Nu am avut intenția să adorm. Îmi pare rău.

— Mie nu.

Luă o gură din paharul pe care îl ținea în mână și pe care Angelique nu-l observase până atunci.

— Îmi pare rău pentru ce a trebuit să înduri în seara asta. Ce s-a spus despre fratele tău... Despre tine...

— Nu-ți cere scuze pentru ceva ce a fost alegerea mea. Am înțeles cu ce urma să mă confrunt.

— Angelique, lucrurile care s-au spus...

— Sincer, am auzit altele și mai rele și am supraviețuit, se grăbi ea să-l asigure.

— Da. Ai supraviețuit.

Vorbise pe un ton sec.

— Nu ar fi trebuit doar să *supraviețuiești*.

Acum tonul lui devenise mai dur.

— Dar așa am devenit ceea ce sunt. Am învățat să mă bazez pe mine însămi, pentru că nu exista nimeni altcineva. Am învățat că trăsăturile mele particulare erau un atu, nu ceva de care să-mi fie rușine. Sunt multe lucruri pe care le regret în viață, dar nu asta.

Alex veni lângă pat, micșorând distanța dintre ei.

Își așază paharul pe lavoar.

— Nu, spuse el încet. Nici n-ar trebui să regreti asta.

Angelique își mușcă buza. Își putea vedea reflexia umbrită în oglinda din spatele lui și își aminti instantaneu de ultima ocazie în care se aflaseră împreună în fața ei.

Ochii lui îi urmară pe ai ei și îi simți ca și cum i-ar fi privit direct în suflet.

— Regreți ce s-a întâmplat între noi doi? Aici, în prima seară? Mai târziu, în trăsura mea?

Angelique clătină din cap. Nu se mira că o întrebase. Dar nu-i putea răspunde cu altceva decât cu adevărul.

Nu știa la ce se gândea acum. Ochii îi erau de un auriu-închis în lumina difuză, chipul îi era o sculptură de unghiuri ascuțite.

Alex întinse o mână și îi atinse fața, ușor, ca atingerea aripii unui fluture.

— Bine, spuse el, cu voce joasă.

Angelique se cutremură. Își simțea dintr-odată întreg trupul înfierbântat. Acest unic cuvânt suna ca o promisiune.

Trupul ei răspunse într-un mod care începuse să devină mult prea familiar în preajma acestui bărbat. Își simți pântecul încordându-i-se, sânii pulsându-i cu o durere mocnită.

Mâna lui coborî pe coada care îi atârna pe umăr și îi desfăcu funda cu care era legată. Lăsă panglica să cadă pe podea, trecându-și încet degetele prin părul ei des, revărsându-i-l peste umeri, pe spate.

— Te vreau, șopti el, trecându-și degetele peste pielea gâtului ei, unde colierul cu diamante încă mai strălucea. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut.

Îi recunoscă cuvintele drept ceea ce erau. O invitație de a termina ce începuseră atunci când stătuse în spatele ei și se priviseră în oglinda înaltă. Îi dăduse ei controlul și puterea de a alege.

De-ar fi avut curajul să o facă!

Se aplecă și o sărută încet, cu buze calde și blânde.

— Să nu-ți fie frică, îi șopti, citindu-i din nou gândurile. Niciodată să nu-ți fie frică.

— Nu e prima oară, spuse ea, pe nerăsuflăte.

— Mmmm.

— Dar a trecut mult timp.

Nu știa de ce-i spusese asta sau de ce ar fi avut vreo importanță pentru el.

— Ți-a plăcut? o întrebă.

Vocea lui era ca de catifea neagră, blândă, netedă, lipsită de orice inflexiune.

— Mi-am dorit-o.

Ochii lui de chihlimbar erau concentrați asupra ei.

— Povestește-mi.

Nu era sigură că-l auzise bine.

— Să-ți *povestesc*?

— Da. Spune-mi cum te-ai simțit. Ce ți-a plăcut. Ce nu ți-a plăcut.

Simți dintr-odată că-i iau foc obrazii. Înghiți în sec, neștiind exact ce să spună. Neștiind ce voia el să audă. Își dădu dintr-odată seama că intrase într-un joc în care nu avea niciun crâmpiei de experiență.

— Am...

Se opri.

Alex așteptă, fără să spună nimic.

— Nu a fost așa cum credeam că o să fie, zise ea în cele din urmă, încercând să-și controleze vocea.

O privi lung și ceva păru să se schimbe în expresia lui.

— A fost prima dată pentru tine.

— Singura dată.

— Mmmm.

Îi dădu la o parte părul de pe față și i-l strecură după ureche.

— Nu ți-a făcut plăcere.

Era ceva în intensitatea expresiei lui, ceva ce părea să clocotească dincolo de suprafață și care o făcea să tremure.

Angelique clătină din cap.

— Nu. M-a... durut, șopti ea. El mi-a... mi-a ridicat fustele și...

Nu termină.

— S-a terminat într-un minut. Credeam că asta-mi doream. M-am înșelat.

Îi văzu expresia întunecându-i-se, văzu un mușchi tresărind pe tâmpla lui.

Nu intenționase să-i facă această mărturisire. Era un lucru pe care îl regreta de foarte mult timp, ceva ce o făcuse să se simtă rușinată și dezamăgită.

Doar că o întrebase. Și ea îi răspunsese. Pentru că se afla într-un punct în care era nevoie de onestitate simplă și directă.

— Nu așa ar trebui să fie, spuse el.

— Știu.

Nu-și feri privirea.

— Tu mă faci să simt lucruri pe care... Mă faci să mă simt frumoasă. Perfectă.

Nu era chiar așa, dar nu reușea să găsească cuvintele potrivite.

— Ce-ți dorești, Angel? o întrebă Alex.

Nu o atingea, dar privirea lui era fierbinte și un aer de control abia stăpânit părea să-l înconjoare.

— Vreau să mă atingi. Vreau să mă simt așa cum mă faci tu să mă simt. Te vreau... pe tine.

Alex împietri, apoi își strecură un deget pe sub cordonul halatului. Desfăcu nodul dintr-o singură mișcare și marginile de mătase de depărtară, abia atingându-i corpul.

Dar Alex nu le deschise. Se duse în schimb în spatele ei. Îi simțea căldura trupului prin materialul de mătase.

— N-o să se termine într-un minut, Angel, îi șopti în ureche.

Respirația îi era fierbinte pe pielea ei.

Privirile li se întâlneau în oglindă, și Angelique se cutremură, simțind fiori prin tot corpul.

Acum mâinile lui prinseră marginile halatului, pe care i-l trase peste umeri.

— N-o să te rănesc, continuă el, împingându-i halatul peste brațe. Dar plăcerea și durerea se confundă uneori.

Se opri, ținându-i cu degetele halatul deasupra sânilor.

— Trebuie să fii sigură că asta îți dorești.

Cu un gest hotărât, Angelique îi dădu mâna la o parte. Mătasea îi alunecă peste corp și i se strânse la picioare, lăsând-o cu desăvârșire goală.

Privi în oglindă cum ochii lui privesc în urma halatului, îi simți respirația întretăiată pe gât, auzi geamătul slab pe care îl scoase din fundul gâtului.

Se uită la imaginea lor din oglindă. Așa își imaginase întotdeauna că ar fi trebuit să fie. Să se expună goală în fața unui bărat, trup și suflet, știind că ambele erau apreciate.

Măinile lui îi mângâiară soldurile, abdomenul, trăgându-l spre el. Urcară apoi, îi cuprinsesă sânii, și Alex își lăsă capul în jos, atingându-i gâtul cu buzele.

Imaginea pielii lui închise pe sânii ei albi era captivantă, și Angelique se arcui sub atingerea lui, frecându-și sfârcurile de palmele lui.

Își înălță capul. Avea ochii fierbinți, chipul învăluit de dorință.

Fără să-și dezlipească privirea de a ei, începu să-și miște mâinile, îi încercui cu degetele mari sfârcurile întărite și chinuitor de sensibile.

Angelique își simți mușchii coapselor întărindu-se, se simți umedă între picioare.

Era cu desăvârșire indecent, își spuse ea ca prin ceață, privindu-l în timp ce-i atingea trupul. Indecent și excitant și nu putea întoarce capul pentru că plăcerea care o străbătea o făcea să nu se poată gândi la nimic altceva în afară de el. La nimic altceva în afară de felul în care una din mâinile lui îi aluneca acum peste abdomen, îi mângâia părul moale și se strecura apoi între pliurile sexului ei.

Închise ochii, temându-se puțin că-i tremurau picioarele.

— Ești udă, șopti el, răgușit.

Mâna îi apăsă cu putere pubisul în timp ce unul din degete îi alunecă în căldura dintre picioarele ei.

Angelique scoase un strigăt, simțindu-și pereții interiori strângându-se în jurul intruziunii.

— Dumnezeu! gemu Alex, retrăgându-și mâna.

Angelique aproape că scoase un geamăt de dezamăgire.

— Nu așa, spuse el. Nu de data asta.

Veni în fața ei. Angelique deschise ochii și îl găsi privind-o.

— Dezbracă-mă, îi ceru el.

Angelique trase adânc aer în piept. Trupul îi era în flăcări, își simțea pielea încinsă și tremura în aerul rece din încăpere. Și, dintr-odată, nu mai fu de ajuns să-i simtă doar mâinile pe pielea ei.

Îi prinse tivul cămășii și i-o trase peste cap, lăsând-o apoi să cadă pe podea.

Privirea i se plimbă peste pieptul lui. Avea musculatură frumoasă, alungită, și toată partea ce fusese ascunsă de haine se încorda acum sub atingerea ei. Mușchii îi erau tari sub pielea netedă și pe mijlocul pieptului o dâră de păr negru îi cobora până în betelia pantalonilor. Sfârcurile îi era tari și închise la culoare și, fără să se gândească ce face, Angelique le mângâie cu degetele mari, așa cum făcuse el cu ale ei. Alex închise ochii și răspunse cu un șuierat. Prinzând curaj, Angelique își trecu mâinile peste coastele lui și-și lipi gura în locul degetelor, încercuind cu limba, explorând. Îl simți încordându-se, îi simți mâinile așezându-i-se pe talie, strângând-o cu degetele.

— Pantalonii, șopti el.

Angelique se trase puțin în spate și-și lăsă degetele să alunece pe pantalonii lui.

Umflătura din față era considerabilă, și Angelique începu să o mângâie. Mușchii lui se încordară sub atingerea ei. Îi desfăcu nasturii, împinse betelia în jos, iar pantalonii se strânsură în jurul gleznelor lui. Alex păși afară din ei și-i împinse la o parte cu piciorul.

Mădularul lui i se lipea de curba abdomenului, și Angelique îl cuprinse în mână, mângâindu-l de la bază la vârf. Era o explorare erotică și sunetul de plăcere care scăpă din gâtul lui îi alungă orice urmă de timiditate.

Alex gemu și-i dădu mâna la o parte, aplecându-se ca să o sărute adânc.

— E perfect, murmură el, peste gura ei. Dar de data asta ne ocupăm de tine.

Își îngropă mâinile în părul ei, dându-i capul pe spate și zgâriindu-i gâtul, mai întâi cu dinții, apoi mângâindu-l cu limba.

— Să-mi spui dacă fac ceva ce nu-ți place, rosti el încet. Ai înțeles?

Angelique dădu din cap, dar îi era greu să gândească atunci când gura lui îi crea asemenea senzații amețitoare.

— Și să-mi spui și ce-ți place. Ce te face să te simți cel mai bine.

Trupul îi apăsa acum într-al ei.

Angelique dădu din cap, îmbătată de erotismul cuvintelor lui indecente.

— Bun. Acum urcă-te în pat.

Se supuse, simțind satinul rece pe piele în clipa în care se întinse pe cearșafuri și perne. Alex rămase câteva clipe nemișcat, devorând-o doar cu ochii. Într-o altă viață, privirea lui ar fi făcut-o să se rușineze. Azi o făcea să se simtă puternică.

— Mi te-am imaginat de multe ori așa.

Se întinse la rândul lui pe pat, sprijinindu-se în mâini și-n genunchi.

— Goală, doar cu colierul la gât.

Întinse mâna și degetele lui se jucară cu diamantele de la gâtul ei. Mâna îi alunecă apoi, coborându-i printre sâni. Gura urmă același drum.

Fără să se grăbească, îi luă un sfârc între buze și i-l sărută până când o făcu să se arcuiască în orbească plăcere, apoi trecu la celălalt. Mâinile lui îi conturară abdomenul, șoldurile, alunecând pe interiorul unei coapse, dând-o la o parte.

— Atât de frumoasă, murmură el.

Își trase mâna, dar, în aceeași mișcare, îi atinse punctul sensibil de la îmbinarea coapselor. Angelique scoase un geamăt înfundat și închise ochii.

— Da, șopti ea.

— Mmmm.

Se lăsă în jos, și Angelique exclamă surprinsă în clipa în care îi simți gura acolo unde îi fusese mâna. Se simți străbătută de un val de infinită plăcere. Își simți piciorul deschizându-se mai larg, permițându-i mai mult accesul de care el profită din plin. Simți din nou acea dorință, acea nevoie, crescând în ea, cerând să fie eliberată. Dar avea nevoie de mai mult. Doar atât nu putea fi îndeajuns. De data asta, îl voia cu totul.

— Alex...

Măinile i se încleștară în părul lui.

Alex ridică privirea spre ea. Părul îi cădea în ochi făcându-i să pară și mai întunecați, iar Angelique nu era sigură că înțelesese. Nu era sigură că înțelesese nici ea.

— Te vreau, spuse cu respirația întretăiată, încercând să găsească cuvintele ca să-i explice. Vreau...

Nu apucă să termine, pentru că gura lui o astupă pe a ei, dur și posesiv. Se mișcă și îi putu simți coapsele tari depărtându-le ale ei, desfăcându-i și mai mult picioarele. Încă se mai ținea în mâini, deasupra ei, dar acum pieptul i se freca de al ei, trimitându-i noi spirale fierbinți prin tot corpul. Și îl simțea acum în dreptul intrării în trupul ei, care devenise atât de sensibil și de umed.

Preț de doar o fracțiune de secundă, în ciuda celor mai sincere intenții, în ciuda grijii de care el dădea dovadă, ezită.

Probabil că o simți, pentru că buzele lui îi alunecară de pe gura ei în dreptul urechii.

— Ai încredere în mine, îi șopti.

Angelique dădu din cap pentru că nu avea cuvinte, apoi Alex o sărută din nou – un sărut adânc și lung, care o lăsa topită sub el. Uitase de timp. Uitase că mai exista o lume dincolo de această încăpere, dincolo de acest pat. Alex își mișcă încet șoldurile, și Angelique îl simți din nou împingând ușor. Își strecură o mână între ei și o mângâie, făcând-o să geamă și să-și legene șoldurile. Și, în acea clipă, se împinse adânc în ea.

Rămaseră amândoi nemișcați.

— Spune-mi, șopti el. Spune-mi ce simți.

Se simțea întinsă, simțea cum o umple mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată. Dar nu era durere. Doar o strângere ce părea să pulseze în același ritm cu bătăile inimii ei. Își mișcă ușor șoldurile, simțind cum o inundă valuri de inimaginabilă plăcere. Repetă mișcarea și scoase un geamăt de încântare.

Alex se aplecă și o sărută, lăsându-i timp să se adapteze. Angelique își simțea trupul apropiindu-se de eliberare, dar mișcările ei nu erau îndeajuns. Nici pe

departe.

— Alex! îl imploră ea.

Se retrase aproape complet, înainte să intre din nou, cu putere.

— Da! suspină ea și ochii i se închiseră sub senzațiile care o copleșeau.

— Spune-mi ce simți, îi ceru el din nou.

Angelique putea vedea transpirația lucindu-i pe frunte, îi putea vedea pasiunea arzătoare din ochi, își dădea seama că făcea eforturi uriașe să nu-și piardă controlul.

Nu existau cuvinte care să exprime ce simțea. Își înfășură picioarele în jurul lui și-și legănă șoldurile înspre ale lui, trăgându-l și mai adânc. Capul lui Alex căzu pe umărul ei și îl auzi rostindu-i numele într-un geamăt.

— Asta, spuse ea, fără suflare. Asta simt.

Se trase și se împinse iar.

— Da, șopti ea. Nu te opri.

Mâinile i se ridicară pe spatele lui. Îi simți mușchii încordându-i-se. Fiecare mișcare îi aprindea și mai tare trupul. Gâfâia, scotea sunete pe care nu le recunoștea. Trecuse de mult de punctul în care mai putea vorbi, trecuse și de punctul în care putea gândi. Mii de emoții îi aglomerau acum gâtul, capul și inima, dar nu le putea identifica prin ceața de plăcere pe care i-o provoca el. Tot ce putea face era să se țină de el. În tot universul, nu mai exista decât el.

O sărută din nou, posesiv, cu pasiune, oferindu-i ce nu-i oferise niciodată niciun bărbat. Cerându-i să i se abandoneze total.

Apoi simți plăcerea izbucnind dintr-odată, adânc înăuntrul ei. Fiecare mușchi al trupului i se încordă, simți contracții puternice radiind spre exterior, trimițând devastatoare unde de șoc de plăcere, făcându-o să-i șoptească numele.

*

Când Angelique îi rosti numele, capul lui Alex se prăbuși pe umărul ei. Respirația i se transformă în gâfâit și

se mai împinse o dată, înainte să se retragă și să-și dea drumul pe abdomenul ei. Fusesse o explozie atât de puternică, încât simțea cum îi vâjâie fiecare terminație nervoasă.

Alex se prăbuși lângă ea și trecu ceva timp până să-și recapete suflul normal.

Seducția înceată pe care își promisese sieși să o aplice, întregul lui plan de reeducare aproape că se destrămasese sub atingerea ei neexperimentată, dar instinctivă. Nimeni nu reușise vreodată să facă cu el ce făcuse femeia asta.

Își adună gândurile, se rostogoli într-o parte, coborî din pat și se întoarse cu o cârpă de la lavoar. O spală cu mișcări blânde și lăsă cârpa deoparte, conștient că Angelique îl privea. Nu se mișcase. Stătea întinsă pe cuvertura viu colorată, cu buzele umflate, cu părul răvășit pe pernă, cu pielea ca mierea în flacăra lumânării. Părea mulțumită și nu puțin amețită, iar lui Alex nu-i fu rușine să admită că imaginea îi gădila în mod foarte plăcut orgoliul.

Își ridică înapoi picioarele în pat și se întinse lângă ea. Rămaseră așa multă vreme, uitându-se pur și simplu unul la celălalt, înainte ca ea să se rostogolească pe-o parte și să-și apropie fața de a lui.

— Mulțumesc, spuse. Pentru asta.

Alex rânji, simțindu-se mult mai în largul lui de cât se simțise în ultima vreme.

— A fost așa cum te așteptai?

— Mai bine. Mult mai bine.

— Mă bucur. Nu meriți mai puțin.

Degetele lui îi atinseră umărul, coborând peste curbura sânelui.

— Mulțumesc că ai avut încredere în mine.

— Nu ești doar o aventură, șopti ea.

Alex înlemni.

— Poftim?

— Mi-ai spus odată că femeile te folosesc. Că ești aventura scandaloasă la care visează în viețile lor plictisitoare.

Îl privea și ochii erau de culoarea furtunii în lumina palidă.

O privi la rândul lui preț de câteva clipe, apoi se rostogoli pe spate și ochii i se pironiră în tavan. Da, așa spusese. Apoi ea îl întrebase dacă asta îl făcea fericit.

— Orice s-ar întâmpla – astăzi, mâine, peste zece ani – vreau să înțelegi că nu ai fost o aventură. Nu pentru mine. Nicio clipă. Ești cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Vocea îi tremura, ca și cum ar fi avut nevoie să spună toate astea înainte să-și piardă curajul.

Alex așteptă ca răspunsul potrivit să i se formeze în minte, un răspuns banal, nepăsător, care să reducă din greutatea cuvintelor ei.

Dar nu găsi nimic.

Nimic altceva decât dorința de a o crede și o emoție ciudată ce părea să-i sugrume gâtul și să-i apese pieptul.

— Nu sunt un om bun, încercă el, deși vocea nu-i sună nici pe departe atât de detașat pe cât și-o dorise. Sunt un asasin. Poate chiar spion. Cu un harem și o sală de jocuri de noroc...

— Oprește-te.

Angelique își dădu la o parte părul de pe frunte.

— Înainte să-mi insulti inteligența.

Nu-și dădea seama dacă râdea sau nu de el.

Nu mai zise nimic.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru ea, trecându-și un deget peste cicatricea de pe obrazul lui.

— Ce fel de poveste vrei să auzi?

Cuvintele ieșiră înainte ca Alex să-și dea seama ce făcuse.

Lângă el, Angelique era tăcută. Îl lăsa să scape, dacă asta își dorea.

— Am încercat să-l salvez pe fratele meu.

Continua să privească în tavan, întrebându-se de ce-i spunea asta.

— Fuseserăm trimiși să-i împingem pe americanii care acostau înapoi pe corăbiile lor.

Acum că începuse, nu părea în stare să se mai oprească.

— Regimentul nostru se împrăștiase. Eram în minoritate și aveam mult mai puține arme. Am încercat să-l conving pe Jonathon că aveam nevoie să atacăm din flancuri, să ne ascundem după copaci, să-i luăm din spate. Dar nu m-a ascultat. Era nesăbuit, prins în vârtoarea însângerată a luptei. Era sigur că nimic nu-l putea atinge. Până când o împușcătură i-a smuls brațul din umăr. Încercam să-l scot de pe câmp când ne-a ajuns din urmă un infanterist american, care venise să termine ce nu reușise artileria. Ne-am luptat. Mi-a luat mult până l-am omorât. Când m-am întors în sfârșit la Jonathon, l-am găsit mort. Pământul din jurul lui era scaldat în sânge. Ajunsesem prea târziu.

Simțea privirea lui Angelique ațintită asupra lui, fără să spună însă vreun cuvânt.

— Nu mă învinovățesc pentru moartea lui, zise el, și era pentru prima oară când o spunea cu voce tare. Eram în război. Dar nu pot să scap de sentimentul permanent că...

Se opri, căutând cuvintele pe care ea să le înțeleagă.

— Că ai dat greș, spuse ea încet. Că undeva, la un moment dat, poate că a existat ceva ce ai fi putut face altfel și situația ar fi fost diferită.

— Da.

Firește că Angelique înțelegea. Fratele ei nu murise, dar era încă posibil să moară. Și, din ce spusese, era limpede că și ea pune la îndoială tot ce făcuse.

— Este în permanență acolo. Îndoiala. Regretul.

— Dar nu te poți întoarce. Nu poți schimba nimic.

— Știu asta.

Rosti cuvintele ceva mai dur decât intenționase, dar Angelique nu se dădu înapoi. Își așază pur și simplu capul pe umărul lui și-i puse o mână pe piept, deasupra inimii.

— Și nici viitorul nu-l poți controla.

— Știu și asta.

— Oare?

Alex deschise gura să protesteze, dar nu găsi

cuvintele.

— Este o treabă grea și foarte singuratică.

— Care?

— Să încerci să controlezi viitorul.

Degetele ei se jucau pe pielea lui, într-un gest simplu, dar incredibil de intim.

— Îmi place să fiu singur, spuse el, auzind aceleași cuvinte pe care i le spusese la un moment dat Angelique, în holul gol și întunecat. Degetele ei se opriră, apoi își reluară jocul peste inima lui.

— Minți! îi șopti ea, cu aceeași tandrețe cu care o făcuse el.

Capitolul 14

Se trezise înaintea lui Angelique și stătea pur și simplu întins, în tăcere, de câteva minute bune.

Nu adusese niciodată o femeie în patul lui. În spațiul lui, în intimitatea lui, în esența lui. Dar acum, privind-o pe femeia care dormea lângă el, cu părul încâlcit, cu buzele întredeschise, încă umflate de la sărutările lui, cu genele atât de frumos aranjate pe obrajii presărați cu pistrii, nu și-o putea imagina nicăieri în altă parte. Era unde trebuia să fie.

Știa că toate încercările lui patetice de a nega că între ei era mai mult decât o relație de afaceri, că ea nu era decât o angajată extrem de valoroasă a clubului, nu aveau nicio noimă. În clipa în care privise în ochii ei inteligenți și albaștri, se amoresase. În clipa în care pășise între el și cei doi gardieni cu săbiile trase, fusese pierdut. În clipa în care îi încredințase trupul ei, îi dăruise vulnerabilitatea ei cerând același lucru de la el, se îndrăgostise.

Îi dezvăluise mai multe despre el decât arătase oricui altcuiva.

Ceea ce părea natural, firesc, pentru că și ea făcuse același lucru.

Și în locul regretelor și al neliniștii pe care se aștepta să le resimtă după ce-și expusese astfel sufletul, simțea... mulțumire.

Era o senzație ciudată. Nimic din ceea ce simțise până acum. Se simțea întrucâtva ca și cum ar fi alergat foarte mult și nu-și putea regla respirația. Și în acest timp inima îi sălta veselă și simțea bucuria împrăștiindu-i-se în corp.

Tot ce știa era că nu-și dorea nimic mai mult decât să o țină acolo unde era, unde putea fi a lui.

Dacă știa ceva despre această femeie era faptul că era perfect capabilă să-și poarte singură de grijă. Ce se întâmplase noaptea trecută cu siguranță nu schimba asta. Dar tot avea nevoie de ajutorul lui. Și nu de genul de ajutor care să presupună cearșafuri de satin și șoapte dulci în noapte. Avea nevoie să o ajute să găsească răspunsurile pe care le căuta - pe care le merita - ca să poată merge mai departe.

Și, momentan, nu aveau decât o colecție alarmantă de întrebări neclare și de coincidențe.

Dacă nu ar fi descoperit că tatăl lui Angelique fusese șantajat timp de ani de zile și acest lucru nu s-ar fi asociat cu circumstanțele dubioase în care murise marchizul, poate că Alex ar fi acceptat mai ușor ideea că Gerald Archer se aflate pur și simplu la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, chiar dacă din propria stupiditate.

Dar instinctul lui trăgea un semnal de alarmă, și Alex învățase cu mult timp în urmă să nu-și ignore niciodată instinctele.

Nu știa cine îl șantajase pe bătrânul marchiz și storsese banii de la el. Nu știa cine îi trimisese lui Hutton biletul anonim, în care îi spunea despre colier.

Dar numele vicontelui de Seaton apărea în permanență legat de cel al lui Hutton. George Fitzherbert nu-i dădea pace. Nu numai că părea să aibă legături dubioase în părțile rău famate ale Londrei, dar fusese și la casa lui Trevane în noaptea în care îl arestaseră pe Hutton.

Erau apoi și avansurile pe care Seaton i le făcuse lui Angelique, atât în trecut, cât și în prezent. Era oare posibil

ca Seaton să încerce să profite de presupusa vulnerabilitate a lui Angelique și să o izoleze cu bună știință? În cazurile pe care le avuseseră la Chegarre & Associates, văzuse indivizi atât de fixați pe o anumită persoană, încât pierdeau legătura cu realitatea. Deveneau atât de obsedați de dorințele și de fanteziile lor, încât ar fi făcut orice ca să-și atingă scopul. Ar fi ucis chiar.

Totuși, dacă Seaton ar fi vrut să scape de Hutton, din orice motiv, de ce să nu-l omoare pur și simplu? Se știa doar că nimeni nu ar fi ridicat măcar o sprânceană dacă trupul unui tânăr armăsar cu un stil de viață dezorganizat și iresponsabil ar fi fost găsit în Smithfield, duhnind a gin și fără nimic de valoare asupra lui. De ce să fi trecut prin toate eforturile de a pune în practică un plan complicat?

Alex coborî fără zgomot din pat și se îmbracă, nervos că gândurile i se învârtteau pur și simplu în cerc.

Oricât și-ar fi dorit să dea la o parte cuvertura și să o trezească pe Angelique cu un sărut, urmat apoi de altele, știa că ea avea nevoie să doarmă.

Iar el avea nevoie de răspunsuri. De fapte, nu de presupuneri. Pe care nu avea să le obțină aici.

*

Angelique fu trezită de o bătaie în ușă, deși, când deschise ochii, nu fu sigură că nu-și imaginase.

Știa însă cu certitudine că se simțea mai odihnită decât se simțise de zile întregi. Poate chiar de săptămâni. La naiba, poate chiar de ani.

Se întinse, simțindu-și mușchii protestând în locuri care nici nu știuse că există până cu o noapte în urmă, și, preț de câteva clipe, se delectă cu delicioasele senzații.

Se rostogoli în pat, simțind deja că Alex nu mai era acolo. Dar nu-și făcea griji. Vedea raza de lumină dintre draperiile care acopereau singura fereastră a dormitorului. Era cel puțin jumătatea dimineții.

Se auzi încă o bătaie ușoară și, de această dată, ușa se deschise. Lumina se revărsă în încăpere, venind dinspre

biroul din spate, și Alex intră, închizând ușa în urma lui.

Era îmbrăcat impecabil, de la lavaliera cu nod complicat pe care o purta la gât, până la cizmele lustruite. Ar fi putut trece drept duce. Pe toți dracii, ar fi putut trece drept prinț.

— Îți doresc o după-amiază frumoasă, spuse el, zâmbindu-i.

— După-amiază?

— Voiam să spun *seară*, dar ar fi însemnat să exagerez, totuși. E abia ora patru.

— Cum?

Dormise întreaga zi? Dădu să coboare din pat, dar se opri brusc în clipa în care realizează că era complet dezbrăcată. Și că nu avea habar unde îi erau hainele. Cearșaful începu să-i alunece de pe piept, și Angelique îl prinse repede și-l ținu în loc.

— Te rog, nu te opri din cauza mea, spuse Alex.

— Sunt goală, zise Angelique, simțindu-și obrajii înroșindu-i-se.

— Constat că ești foarte perspicace.

Alex se apropie de pat.

— Deși, dacă vrei să știi, îți stă bine așa.

Angelique se strâmbă, ca să ascundă faptul că un milion de fluturi începuseră deja să i se învârtă prin stomac. Îl privi apropiindu-se și mai mult și degetele i se strânseseră pe cearșaf.

Alex se așeză pe pat, lângă ea, și salteaua se afundă sub greutatea lui. Își puse mâinile pe coapse, și Angelique își aminti instantaneu ce făcuse cu acele mâini.

Se simți străbătută de un val de dorință.

— Fratele tău e bine, spuse el. Cel puțin, atât de bine pe cât se poate, îmi imaginez.

Dorința fu pe dată înăbușită de un sentiment de vinovăție. Nu se gândise nici măcar o clipă la Gerald de când se trezise.

— L-ai văzut?

— Nu. În continuare, nu are dreptul la vizite. Și nu mi s-a părut înțelept să forțez norocul și să încerc încă o

escapadă precum cea de ieri. Nu, astăzi m-am dat pur și simplu drept un membru îngrijorat al aristocrației, interesat de situația lui Hutton. Harvey a fost foarte amabil.

Angelique coborî privirea. În timp ce ea dormise, Alex făcuse ce ar fi trebuit să facă ea.

— Nu face asta, zis el, prinzându-i bărbia și ridicându-i-o, forțând-o să se uite din nou la el.

— Ce?

— Nu te pedepsi. Nu poți face nimic pentru el ce n-ai făcut deja.

— Aș fi putut să vin cu tine.

— Ca să faci ce?

Ridică cu tristețe din umeri.

— Doar ca să... fiu acolo.

— Erai epuizată.

Se trase de sub atingerea lui.

— Nu mai ești singură, Angel.

Se aplecă și o sărută – un sărut încet, dulce.

Își dorea atât de mult să-l creadă. Voia să creadă că, orice s-ar fi întâmplat, puteau rămâne așa. Confidenți, amanți, parteneri.

Alex se trase în spate și-i cercetă privirea.

— Așteaptă-mă aici.

— Poftim? Întrebă nedumerită. Unde te duci?

— Să stau de vorbă cu vicontele de Seaton. Aș vrea să clarific unele aspecte și să-l întreb ce sau cine anume l-a adus într-o tavernă din Pillory Lane.

— Și e acolo acum? La tavernă?

— Nu.

Angelique își simți fruntea încrețindu-se într-o expresie de nelămurire.

— Atunci, unde te întâlnești cu el?

— La vecini. Și nu sunt sigur că mă așteaptă.

— La vecini?

— Mai bine zis, la vecinii ducesei. Domnișoara Winslow conduce un... local foarte popular și foarte profitabil.

— Un bordel.

— Ceva de genul.
— Vin cu tine.
— Categorie nu.
— Ciudat. Pentru că sunt sigură că nu-mi ceri să mă ascund din nou în camera ta.

Simțea ascuțimea de oțel din tonul cu care îi vorbise.

— Cu ce se cade să te îmbraci când vizitezi un local popular și profitabil? Întrebă ea.

— Cu haine, zise el, posac.

— Ah. Crezi că o să fiu șocată de ce o să văd.

— Ești o lady, totuși, mârâi el.

— Uneori.

Se încăpățâna, dar Alex o cunoștea mai bine decât atât. Știa că nu era cazul să o trateze ca pe o floare delicată.

— Alteori împart cărțile într-un local de jocuri de noroc. Lucrez pentru un bărbat care ar putea fi asasin sau spion. Și uneori - lăsa cearșaful să-i cadă de la piept -, atunci când îi convine, acest bărbat nu vrea să fiu o lady chiar deloc.

Îl văzu înlemnind, văzu cum i se încordează fiecare mușchi din trup. Expresia îi era aproape sălbatică, și Angelique știa că se juca cu focul. Dar nu-i păsa.

Dădu cearșaful la o parte și se apropie de el, până când gura îi ajunsese foarte aproape de a lui.

— Dar nu poate să aleagă el când am eu chef să fiu sau nu o lady.

Îl sărută, mângâindu-i buza de jos cu limba.

— Și, în clipa de față, nu sunt o lady.

*

Avea să-l omoare.

Cu siguranță nu putea să-și imagineze ce tortură erotică îi provocasem cuvintele ei. Alex simțea că mai are puțin și explodează.

— Angelique...

Poate că o prevenea. Poate că o implora.

Îl sărută mai adânc, tachinându-l și provocându-l cu mai multă îndemânare decât era drept să posede o femeie. Nu știa ce îi cere. Nu știa ce...

Limba îi alunecă în gura lui în aceeași clipă în care mâna i se strânse în jurul mădularului. Alex tresări și sări în picioare. Cu o disperare de care ar fi trebuit să se rușineze, își puse mâinile în partea din față a pantalonilor. Angelique venise mai aproape și era acum în genunchi pe marginea patului, în fața lui, dându-i mâinile la o parte. Îi deschise și ultimul nasture și-i coborî pantalonii, luându-i apoi mădularul în mână.

Alex se prinse de piciorul patului ca să nu cadă din picioare. Dorința îi încețoșa vederea.

Nu-și dorise niciodată o femeie cu atâta disperare. Nu-și pierduse niciodată atât de repede și în asemenea măsură controlul.

Simți aerul rece pe picioare, dar, în următoarea secundă, mâna ei era pe el, mângâindu-l până la vârf, apoi înapoi spre bază. Se cutremură și închise ochii. Angelique repetă mișcarea, potrivit presiunea și ritmul, citindu-i răspunsurile trupului cu ușurința cu care citea cărțile la masa de joc. Apoi îi simți mâinile alunecându-i pe fese și părul ei mătăsos îi mângâie coapsele în clipa în care îl prinse între buze. Alex se încordă și simți primii fiori de plăcere adânc la baza coloanei.

Deschise brusc ochii și se retrase, însă numai atât cât să aibă timp să urce în pat, în spatele ei. Era încă în genunchi și dădu să se întoarcă, însă Alex îi prinse șoldurile și o trase spre el.

— Nu te mișca! șuieră el.

Se așeză între picioarele ei. Îi mângâie spatele neted, apoi rotunjimea șoldurilor. Se ridică ușor în genunchi, apoi se trase înapoi, atingând-o acum cu vârful mădularului.

Dumnezeule mare, n-avea să se sature niciodată de ea.

— Angel, spuse el, împingând o idee, luptând cu impulsul de a se adânci dintr-odată, până la capăt.

O auzi pe Angelique gemând și, o clipă mai târziu,

depărtă și mai mult genunchii și lăsă capul în jos. Alex aproape că pierdu băătăia.

— Da, șopti ea.

Strângând din dinți ca să nu-și piardă controlul, se împinse adânc în ea, simțind-o strângându-se în jurul lui. Se retrase și repetă mișcarea, încet. O auzi gemând, un sunet aproape de durere.

Se opri.

— Ce faci? îl întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Alex încerca să gândească, dar era greu.

— Nu vreau să te doară.

Angelique gemu.

— Nu mă doare...

Alex înghiți în sec. Tot trupul îi tremura.

— Mișcă-te, îi spuse ea, gâfâind și strângând cearșaful în mâini.

Își ridică șoldurile, și Alex pătrunse mai adânc. Și iar. Și iar. Orice urmă de control îl părăsise, nimicită de cuvintele ei. Se aplecă în față, peste ea și îi cuprinse sânii în mână, răsucindu-i sfârcurile între degete. O auzi țipând, o simți încordându-se și cutremurându-se sub el, simți valurile de căldură în jurul lui.

Scoase un sunet gutural, se împinse cu putere înainte să se retragă și să termine cu cel mai puternic orgasm pe care îl avusese vreodată. Întreaga lume pieri și nu mai rămase decât plăcerea care îi zgâlțâia trupul.

Când își reveni, era prăbușit peste ea. Angelique era încă în mâini și-n genunchi, cu capul sprijinit pe cearșaf, cu ochii închiși și buzele ușor depărtate.

Se îndreptă, îi șterse spatele cu colțul cearșafului și realizează, spre oroarea lui, că era încă complet îmbrăcat. Nu reușise să-și scoată nici măcar haina, atât de disperat fusese să o aibă. El, care dorise să-i ofere acestei femei toate plăcerile incredibile ale sexului, fusese redus la un animal în călduri. Se transformase într-un amant disperat și egoist.

— Hai s-o mai facem o dată, murmură ea, în pernă.

Alex coborâse din pat și încerca să-și aranjeze

hainele, dar se opri brusc, nesigur că o auzise bine.

— Ce-ai spus?

— Mi-ai cerut să-ți spun ce-mi place. Ce vreau.

Se rostogoli într-o parte și se ridică în șezut. Era îmbujorată și îl privi fix în ochi.

— Asta. Mi-a plăcut asta.

Dumnezeule! Ceva-i spunea că n-o să apuce să termine conversația asta.

Încercă să-și găsească cuvintele, dar creierul lui părea să fi încetat să funcționeze.

— Te-am făcut să te simți stânjenit, spuse ea, folosind propriile lui cuvinte.

Alex avea vaga senzație că râde de el.

Se apropie de pat și se uită la ea.

— Nu. Niciodată stânjenit. Dar hotărât ca, data viitoare, să dureze mai mult.

— N-am vrut mai mult. Mi-a plăcut așa cum a fost. Te-am vrut pe tine. Tare. Repede.

Alex se înfioră, întrebându-se cum reușise să trăiască înainte să o cunoască pe această femeie. Îngenunche pe pat și se aplecă să o sărute, ca să nu mai râdă de el. Când se opri, văzu că nu mai avea aer.

Își dădu jos haina și începu să-și desfacă nodul lavalierii. Îi văzu expresia schimbându-i-se, văzu în ea aceeași dorință pe care o simțea crescând în el.

— O să primești ceea ce vrei, zise el, aruncându-și lavaliera deoparte. Dar crede-mă când îți spun că o să dureze mai mult. Mult mai mult.

Capitolul 15

Bordelul era chiar lângă birourile Chegarre & Associates. Avea o fațadă păraginită și o ușă grea, din lemn, în capătul unor scări crăpate. La fel ca birourile Chegarre, clădirea avea ferestre bine închise care dădeau spre piață și spre mulțimea ieșită la cumpărături.

Și, la fel ca Chegarre, nu trăda cu nimic afacerea care se desfășura înăuntru. Ferestrele nu stăteau larg deschise, nu erau femeii sumar îmbrăcate aplecate în afară, încercând să ademenească clienții.

În ciuda adresei, localul domnișoarei Winslow era privat și exclusivist, și nu ducea lipsă de clienți.

Alex începu să urce treptele de piatră, cu Angelique lângă el. Ușa bordelului era vopsită în roșu aprins și, când se apropiară, se deschise la perete. Doi bărbați ieșiră dinăuntru, clătinându-se alarmant și părând că fac mari eforturi ca să se țină pe picioare. Coborâră treptele împleticindu-se, și Alex o văzu pe Angelique făcând un pas înapoi și întorcându-se ușor, acoperindu-și cu gluga mantiei părul și fața.

O femeie stătea în ușa deschisă, sprijinindu-se în cadru, uitându-se în urma bărbaților cu o expresie ușor zeflemitoare, dar, când îl văzu pe Alex, îi zâmbi.

— Domnule Lavoie, spuse ea.

Făcu un pas într-o parte și deschise ușa o idee mai mult.

— Bun venit.

Penny Winslow era aproape la fel de înaltă ca el, cu trupul format din unghiuri ascuțite, cu mâini și picioare lungi, evidente chiar și prin rochia bine croită pe care o purta. Până și fața îi era angulară – de la nasul lung și îngust, până la ochii oblici.

— Domnișoară Winslow, aceasta este prietena mea, Angel.

Nu folosi numele complet al lui Angelique, pentru că nu știa câte urechi îi puteau asculta, din spatele ușii.

— Angel, domnișoara Winslow.

Angelique zâmbi și trebuie s-o spunem că zâmbetul ei nu reflectă nimic altceva decât respect politicos. Ar fi putut la fel de bine să intre într-un salon de ceai sau într-o sală de spectacole, judecând după expresia ei.

— Bună ziua, spuse ea.

— Bună ziua și dumneavoastră.

Peste umărul lui Angelique, Penny îi adresă o privire

întrebătoare. Ori de câte ori avusese nevoie de informații din localul ei, Alex venise singur. Încă nu era complet convins că fusese o idee bună să o ia acum pe Angelique cu el.

Penny închise ușa, și Alex intră înăuntrul bordelului. Undeva, dincolo de hol, cineva cânta la pian – o piesă melodioasă, melancolică.

Mirosul de tămâie, amestecat cu ceva mai puternic, devenea tot mai sufocant și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Penny împinse ușor fereastra lungă din partea din față a holului, crăpând-o o idee și încrețindu-și nasul.

— Nu mi-a plăcut niciodată mirosul de opiu, mormăi ea. Dar nu mă pot pune în calea profitului.

— Mmmm.

Alex privi decorul somptuos din jur, care nu se schimbase de ani de zile. Presupunea că tema generală fusese inspirată din *o mie și una de nopți*, dar efectul avea fără doar și poate un aer franțuzesc, extrem de discordant.

Draperii întunecate erau trase peste ferestrele lungi și canapele sofisticate, în stilul Ludovic al XVI-lea, erau așezate pe covoare persane în nuanțe de roșu și negru. Perne de brocart, multe cu model de flori de crin, erau împrăștiate peste canapele. Lumânările pâlpâiau în candelabre de perete, pe care cineva atârnase șiraguri lungi de mărgele de sticlă care sclipeau în lumină.

Pe un perete era o colecție de tablouri pe pânză – în principal heruvimi goi care aruncau săgeți în siluete și mai goale, dar mai puțin heruvimice.

— Cărui motiv datorez această plăcere? întrebă Penny, conducându-i de-a lungul holului.

Doi bărbați masivi le blocau drumul în clipa în care se apropiară.

— Mulțumesc, băieți, spuse Penny calm și cei doi se dădură la o parte.

— Să înțeleg că fac treabă bună? întrebă Alex.

Cei doi veniseră la clubul lui căutând de lucru, cu recomandări excelente. Alex nu avusese nevoie de personal de pază suplimentar, dar îi trimisese aici.

— Excelentă, mulțumesc. Până și cei mai dificili clienți doresc să-și păstreze intacte părțile anatomice mai sensibile și pot fi astfel convinși să-și controleze temperamentul. Nici eu, nici fetele mele nu apreciem abuzurile.

— Nici nu trebuie.

Penny se întoarce și intră într-o încăpere micuță, luminată de un candelabru. Camera aceasta contrasta puternic cu celelalte încăperi și avea un aspect aproape auster. Podeaua era din lemn simplu, lovită și zgâriată, iar pereții și tavanul erau din ipsos care începuse să se cojească pe alocuri. Un birou, un scaun și o bibliotecă erau singurele piese de mobilier. Era clar unde se investeau banii.

Penny închise ușa în urma lor.

— Ai un client aici cu care vrem să stăm de vorbă, spuse Alex, direct.

Undeva deasupra lor se auzi o bufnitură puternică, ceva spărgându-se, urmată de hohotele de râs ale unor oameni beți.

Penny se strâmbă.

— Am mulți clienți în după-amiaza asta, spuse ea, ducându-se în spatele biroului.

— Vicontele de Seaton.

— Ah. Unul dintre cei mai buni clienți ai mei.

Miji privirea.

— Genul care plătește în avans pentru ce cumpără.

— Sunt convins.

— Ce treabă ai cu el?

— O vorbă.

Penny își strânse brațele la piept.

— Ai auzit când am spus că e unul dintre clienții mei cei mai buni, da?

— Te-am auzit.

— Pfui! Clienții mei se așteaptă la o anumită discreție din partea mea, Lavoie.

Privirea îi alunecă spre Angelique.

— Ea de ce este aici?

Era o întrebare bună, pe care și-o pusese și el, de mai multe ori, de când plecaseră. Apoi brusc, lovit de inspirație, spuse:

— Ca să-ți aducă registrele la zi. Ducesa a spus că ești supărată că ai rămas mult în urmă. Riști să-ți alunece profitul printre degete.

Privirea lui Penny se întoarse brusc spre Angelique.

— Ah. Nu am făcut legătura. Ești crupierul de Blackjack al domnului Lavoie?

Angelique o privea fix pe Penny. La fel și Alex, adevărul fie spus. Penny le înțelese gândurile.

— M-am întâlnit cu Gil, ieri-seară.

O privi pe Angelique printre gene.

— Cred că ai impresionat-o. Ceea ce nu e deloc ușor.

Angelique se uită la Alex și ridică din umeri.

— Mi-am oferit ajutorul, dacă am putut.

Penny miji ochii și îl privi suspicios.

— Așadar, de-asta ai adus-o aici? Ca să-mi facă contabilitatea?

— Da.

— Nu, zise Angelique, odată cu el.

— Angel chiar este senzațională cu numerele. Poate face în câteva minute calcule care mie mi-ar lua câteva ore. O să-ți aducă registrele la zi și, dacă există discrepanțe, o să le corecteze. Și va termina totul până port eu o discuție scurtă cu Seaton. Un schimb echitabil, nu crezi?

— Hm.

Penny o privea acum pe Angelique cu un interes pe care încerca să-l ascundă. Alex o vedea pe Angelique clătinând din cap.

— Nu am...

— Avem o înțelegere? Întrebă Alex, întrerupând-o.

— Da.

Penny ieși din spatele biroului.

— Dar dacă-mi murdărești ceva de sânge, Lavoie...

— Mă cunoști destul de bine cât să știi că n-o să se întâmple asta. Penny își dădu ochii peste cap.

— Am așternuturi noi pe paturi. Încearcă să ții minte.

Și să nu spargi nimic.

— Îți dau cuvântul meu.

Penny oftă, apoi se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să aflu unde e și vin să te iau. Apoi îi aduc ei registrele.

— Mulțumesc, Penny.

Patroana bordelului îi aruncă o ultimă privire lungă, apoi dispăru. Îi auzea pașii pe coridor, îndreptându-se spre scara mare ce urca la etaj.

— Ce naiba faci, Alex? șuieră Angelique, în clipa în care sunetul pașilor nu se mai auzi.

— Fac ce trebuie făcut ca să obținem ceea ce vrem.

— Nu prea cred că Seaton o să aibă multe să-ți spună. Eu ar trebui să vorbesc cu el.

— Nicio șansă.

— L-aș putea ruga să mă protejeze, la schimb pentru poveștile lui.

Alex micșoră distanța dintre ei.

— Asta nu-i amuzant, Angel.

— În schimb, o să stau închisă aici și o să fac contabilitatea pentru un nenorocit de salon de opiu...

— Pentru un bordel. Camerele de opiu sunt doar o noutate pe care o încearcă Penny, ca să maximizeze profitul în afara orelor de vârf. Nu te lăsa păcălită. Este un bordel exclusivist și jumătate din nobilii regatului nu au un venit atât de mare cât scoate afacerea asta.

Angelique își dădu ochii peste cap.

— Bine, o să fac contabilitatea pentru un nenorocit de *borderel* în timp ce tu o să-l interoghezi pe Seaton?

— Ah, ce frumoasă ești când te enervezi.

— Nu schimba subiectul. Ar trebui să vin cu tine.

— Am și eu limite, Lady Angelique, și le-am atins. Te-am adus aici, deși nu cred că este o idee bună, dar nu o să te târăsc într-o încăpere în care fostul tău logodnic își omoară timpul cu o pipă. Și poate și cu o prostituată.

— Nu a fost niciodată logodnicul meu în mod oficial. Și eu nu sunt...

— Nu negociem. Nu te vreau aproape de omul ăla. Nu

după... nu după tot ce s-a întâmplat.

Nu era sigur dacă vorbea despre implicarea lui Seaton în povestea fratelui ei sau despre faptul că Seaton îi frânsese cândva inima.

Angelique își strânse buzele.

— Ai un talent deosebit când vine vorba de numere. Îți sugerez să-l folosești. Nu numai că obținem ceea ce vrem, dar ia-o ca pe un gest caritabil. Ajuți un vecin și un prieten.

Angelique scoase un sunet iritat.

— Și de unde știi că Seaton o să discute măcar cu tine? De unde știi că o să-ți spună ceva?

Alex auzi pașii repezi ai lui Penny întorcându-se.

— Nu te îngrijora, Angel. Am metodele mele.

*

Alex urcă fără zgomot scările și ajunse la coridorul de la etaj. Nu fusese niciodată la etajul localului lui Penny, dar arhitectura clădirii era la fel ca aceea de la sediul Chegarre & Associates. Aici sus, mirosul de opiu era mult mai puternic. Din spatele ușilor închise, se ridica uneori câte un chicot sau un geamăt, care se auzea peste acordurile pianului ce răzbăteau de dedesubt.

Alex se opri în fața ușii pe care era scris numărul patru. Ascultă intens, dar nu auzi decât un slab murmur de voci. Nu-și putea da seama ce spun.

Alex bătu încet și ușa se deschise de perete. O femeie cu păr șaten-deschis, înfășurată într-un halat simplu, de aceeași culoare cu părul, stătea în fața lui. Probabil că era drăguță, dar apatia ochilor și asprimea expresiei alungau de pe chipul ei orice căldură.

— Sunteți domnul Lavoie? Întrebă ea, măsurându-l cu privirea de jos până sus, oprindu-se în dreptul cicatricei care îi pornea din buză.

— Da.

— Penny a spus că o să veniți.

Privi spre pantalonii lui, cu expresia încărcată de

subînțelesuri.

Alex zâmbi doar.

— Am nevoie doar de un moment cu domnul, zise el. Noi doi avem ceva de discutat.

Sprâncenele femeii se ridicară.

— Ar fi trebuit să faci asta înainte să pună mâna pe pipă, zise ea, strângându-și halatul în jurul corpului și ieșind pe coridor. Deși nu a luat prea mult.

— Hm.

Putea fi și bine, și rău, depinde cât de afectat era.

— Vine des aici? Ca să fumeze opiu, vreau să zic.

Femeia își dădu ochii peste cap.

— Mai des nici că se poate.

— Hm.

— Mult noroc, spuse ea, alunecând pe hol fără să privească în urmă.

Alex o privi o clipă cum se îndepărtează, apoi intră în încăpere, închise ușa fără zgomot în urma lui și o încuie.

Era o cameră mică și pătrată, singura fereastră era acoperită de o draperie decolorată, iar lumina pătrundea doar pe la margini.

În dreapta, un pat mare domina spațiul, cu mai multe cearșafuri și cuverturi împinse în partea de jos și pe podea.

Seaton era întins în mijlocul patului, complet gol. Avea ochii închiși și mormăia ceva, bâțându-și capul în față și-n spate.

La picioarele lui era o tavă cu o pipă de opiu și un bol, iar mirosul din cameră deja începuse să-i dea lui Alex dureri de cap.

Se duse la fereastră și trase draperia, deschizând-o atât cât permiteau balamalele obosite.

— E frig! gemu Seaton. Închide fereastra, Missy.

Alex luă haina vicontelui de pe spătarul scaunului de lângă lavoar și o aruncă lângă pat. Luă scaunul și îl trase până la picioarele patului, așezându-se și punându-și o cizmă pe genunchi.

— Am zis să închizi dracului fereastra! zise Seaton, mai tare de data asta. Nu plătesc ca să îngheț aici. Te

plătesc ca să faci ce spun eu...

— Am rugat-o pe Missy să ne lase singuri o vreme, milord, spuse încet Alex.

Seaton se ridică brusc în capul oaselor.

— Cine dracu' ești tu?

Vorbise cu grija cu care vorbește un bețiv atunci când încearcă să convingă pe cineva că nu este beat.

— Un bărbat mai puțin generos decât mine s-ar putea simți ofensat că a fost uitat atât de repede, spuse Alex, batjocoritor, aplecându-se mai mult în lumină.

Seaton avu nevoie de câteva clipe înainte să se poată concentra asupra lui Alex.

— Lavoie.

Pupilele îi erau cât două vârfuri de ac și expresia îi era stinsă.

— Foarte bine, milord.

— Ieși!

Încerca să se dea jos din pat, dar mișcările îi erau încete și necoordonate.

— Hm.

Seaton reușise să se ridice în picioare și părea că-și caută hainele, își localizează haina pe dușumea și o ridică, încercând apoi s-o îmbrace. Reuși să-și strecoare un braț complet înăuntru, dar al doilea se prinse la cot și, când se zbătu, Seaton își pierdu echilibrul și se prăbuși cu nasul în cearșaf.

Viconte le rămase așa o clipă, respirând ca un cal după o cursă, înainte de a reuși să se rostogolească pe spate. Brațele îi rămaseră la spate, prinse în mânecile hainei. Scotea un fel de horcăit, și Alex nu-și dădea seama dacă râdea sau tușea.

— Ce vrei, Lavoie? îl întrebă.

— Să stăm de vorbă.

Alex îl cercetă cu privirea. Opiul era o substanță ciudată. Unora le descleșta limba, altora le înceteșoșa mintea.

— Cât o să dureze, depinde de tine, milord, continuă el.

Scoase cuțitul de la centură și începu să-i mângâie

lama cu degetul.

— Dar mă simt obligat să te avertizez că nu sunt un om foarte răbdător.

Seaton se uita la cuțitul lui Alex cu ochi sticloși.

Alex se aplecă spre el.

— De unde ai aflat de colierul pe care contele de Trevane îl făcuse pentru amanta lui?

— Dumnezeuule! gemu Seaton.

— Nu prea cred, răspunse Alex. Mai încearcă.

— De ce dracu' îmi pui întrebările astea? spuse el, bâlbâindu-se.

— Cineva trebuie să le pună, nu crezi?

Lovi lama cuțitului de genunchi.

— Fă-mi pe plac și răspunde-mi.

— Soră-sa te-a trimis?

Alex nu răspunse.

— Deja m-a implorat pe mine să o ajut, să știi, spuse el, luând, se pare, tăcerea lui Alex drept un răspuns afirmativ. Dar nici măcar eu, cu toată puterea familiei mele, nu pot să-l salvez. Este o cauză pierdută.

— Hm.

— Nu știu ce crede că poți face tu și nu pot eu, mormăi el.

Alex examinează tăișul lamei.

Seaton izbucni brusc în râs, un sunet dement, incoerent.

— Crezi că o să-și ridice fustele pentru tine dac-o ajuți, nu? șuieră el. Ei bine, ascultă la mine, e îngrozitor de proastă la...

Alex nu-și amintea să se fi mișcat, dar lama cuțitului apăsă acum pe gâtul lui Seaton.

— Ai mare, mare grijă, milord, ce spui în continuare.

Viconte le înghiți, și o picătură mică de sânge se prelinse pe lângă lamă. Se pare că nu-și pierduse cu desăvârșire instinctul de conservare.

— Nu poți să mă omori. N-o să mă omori.

Părea că încearcă să se convingă pe sine.

— Nu m-am hotărât încă. Ai idee cât plătesc chirurgii

pentru cadavre în ziua de azi? Și nu pun niciodată întrebări, cel puțin nu cei cu care lucrez eu. Cadavrele pur și simplu... dispar. Cel puțin se transformă în bucățele. Dacă te omor, nu numai că o să mă simt mai bine, dar o să fac și niște bani în seara asta. Chiar dacă va trebui să plătesc cearșafurile.

Seaton asuda abundant, în ciuda aerului rece din încăpere.

— Ești nebun.

— Uneori.

Alex zâmbi.

— Dar felul în care îmi vei răspunde la următoarea întrebare va determina dacă este sau nu una din acele ocazii. Ai înțeles?

Viconteale dădu din cap. Ochii i se învârteau prin încăpere, ca și cum ar fi încercat să se concentreze pe ceva.

— Așadar, unde rămăsesem? Oh, da. La contele de Trevane. L-ai trimis pe Hutton în casa lui ca să ia colierul, în timp ce tu te ascundeai în tufișuri?

— Ce? Nu! strigă Seaton. Nici măcar nu aveam habar de asta. Credeam că s-a dus acolo ca s-o rezolve pe cameristă.

— Hm.

Alex nu era convins.

— Și nu te-ai gândit să intri și tu cu el? Poate să te distrezi și tu puțin?

— Eu am standarde, Lavoie, chiar dacă Hutton n-are. Nu mi-o trag cu servitoarele.

— Standarde?

Alex privi în jur.

— Desigur.

— Hutton nu-și permitea altceva, mormăi el.

— Și de ce, mă rog?

Gâtul vicontelui se încordă din nou.

— Nu are bani. Adică, are, dar nenorociții ăia de avocați nu-l lasă să pună mâna pe ei.

Alex îl privi pe viconte, uluit. Dacă Seaton mințea,

atunci era un maestru în această artă. Iar Alex nu îl credea atât de bun. Mai ales gol, drogat și cu un cuțit la gât.

— Și când Hutton ți-a spus săptămâna trecută că avea nevoie de bani, ce-ai făcut?

Fruntea lui Seaton se încreți, ca și cum viconteale ar fi încercat să-și amintească.

— Nimic, mormăi el. Nu aveam ce-mi cerea.

— Și de aceea ai apelat la prietenii tăi din Smithfield.

Alex aruncase bomba și aștepta acum să-i vadă reacția. Ochii lui Seaton se măriră, iar gura i se deschise și i se închise de două ori.

Alex luă cuțitul de la gâtul lui Seaton, lăsând doar vârful să-i împungă baza.

— *Prietenii* tăi nu-ți sunt chiar atât de loiali pe cât crezi. Oricum om are un preț.

Alex îl lăsa pe Seaton să înțeleagă ce voia din asta, pentru că juca orbește.

— Lacomii nenorociți! mârâi viconteale. Le-am dat o grămadă de bani ca să închidă ochii.

— Nu destui.

Seaton gemu.

— Ce vrei?

— Ce ai tu, răspunse vag Alex.

— Ce ți-a spus Hutton?

Seaton privea furios în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă pe marchiz.

— Ce te face să crezi că Hutton mi-a spus ceva? Nu credeai că o să observe și alții cât de mult s-a îmbogățit familia ta în ultimii cinci ani? Știu că tatălui tău îi place să spună că este doar rezultatul unei bune gestionări a banilor, dar noi doi știm mai bine.

Seaton se prăbuși pe saltea.

— Tata o să mă omoare dacă se află. Posibil să mă vândă chiar el vreunui chirurg.

Izbucni dintr-odată în râs, ca și cum ideea ar fi fost amuzantă.

— Nu e nevoie să afle ducele.

Alex încă nu avea habar despre ce anume vorbeau.

— Pot să mă asigur eu de asta.

Seaton își înălță capul și privirea păru să i se concentreze pe chipul lui Alex.

— Îți dau cinci la sută din următorul transport.

— Douăzeci.

Picioarele vicontelui zvâcniră.

— Pe toți dracii, nu ne vine piper de la chinezi! Produsul e brut. Ai idee câte persoane își iau un procent? Nu ești atât de special cât să-ți tai o felie chiar așa de mare.

Clipea rapid.

— Zece la sută din următoarea livrare, ca să-ți ții gura.

Alex înțelese dintr-odată. Ilustrul duce de Rosssburn și fiul lui erau jucători ascunși în comerțul cu opiu. Finanțau corăbiile și echipajele – o investiție cu risc mare, categoric, dar care oferea profituri extravagante dacă ieșea bine. Explica îmbogățirea rapidă și misterioasă a familiei ducelui. Explica oportunitatea de investiție misterioasă pe care Seaton i-o oferise lui Hutton. Și explica ce făcuseră Hutton și Seaton în Smithfield – discutaseră cu agenții vamali corupți, îi mituiseră să închidă ochii atunci când intra în port vreuna din corăbiile lor.

Dar, mai mult decât orice, îl convingea pe Alex că Seaton nu avea nicio legătură cu ce se întâmplase în casa contelui de Trevane.

Alex se prefăcu că-i ia în considerare oferta. Era foarte sigur că un om ca ducele de Rosssburn ar fi murit pe rug înainte să recunoască sursa ilicită a averii lui.

— Foarte bine, spuse el încet. Zece la sută.

Își lăsă buzele să se întindă într-un zâmbet.

— O să trimit pe cineva înainte să plec, cu hârtiile pe care să le semnezi. Îmi place să am ceva scris, ori de câte ori e posibil, tu nu?

— Parcă ai fi Burleigh, oftă Seaton. Țasta scrie totul. *Totul!* Probabil că ai găsi câte o chitanță pentru fiecare curvă cu care s-a culcat, dacă ai sta să cauți.

Chicoti din nou, apoi se încruntă.

— Poate c-ar trebui să începi să discuți cu nenorociții

de agenți, în loc să cazi tot timpul pe capul meu.

Cuvintele îi atraseră atenția lui Alex. Oare și baronul investise în afacerea lui Seaton și a lui taică-său? Alex rosti cu mare grijă următoarele cuvinte:

— Doar un prost nu se asigură că știe pe ce i se duc banii.

— Asta tot spune, de cinci ani încoace. Ori de câte ori ne împrumută ceva. Ori de câte ori cumpără câte o corabie, mormăi Seaton. Dar *șșșșt!* Să nu spui la nimeni.

Alex avu grijă ca fața să nu-i trădeze nicio emoție, nu că viconte ar fi remarcat. Angelique îi spusese că familia lui Burleigh nu era bogată. Cu siguranță nu atât de bogată cât să cumpere o corabie. Sau mai multe corăbii, după cum sugerase Seaton. Nu știa nimic despre Burleigh, în afară de ce-i spusese Angelique. Și se înjura în sinea lui acum pentru această greșală.

Nu știa nimic despre finanțele baronului, nu știa nimic despre omul acesta. Care era culoarea preferată, mâncarea preferată, târfa preferată. Nu știa ce anume îl motiva, nu știa care îi erau ambițiile, ce-i plăcea și ce nu-i plăcea.

Era posibil să existe o explicație complet rezonabilă. Era posibil ca Angelique pur și simplu să nu fi știut despre averea lui Burleigh. Spusese chiar ea că nu-l cunoștea foarte bine. Era posibil ca Burleigh să fi strâns pur și simplu capitalul și să fi investit devreme într-o afacere profitabilă, care să-l fi îmbogățit. Pentru ca apoi să investească iar, cu și mai mult noroc.

Sau era posibil să fie o cu totul altă poveste aici.

Dar care era legătura cu Gerald Archer sau cu familia Hutton, Alex încă nu reușea să înțeleagă. Doar că...

Cinci ani. Alex nu credea nici măcar o secundă că era o pură coincidență.

— Te-a salvat de la însurătoare.

Era o presupunere. Dar una corectă.

Viconte închisese ochii, și Alex se gândea că poate adormise, dar, când îl auzi, ochii lui Seaton se deschisera dintr-odată.

— Ce?

Clipea, nedumerit.

— Banii pe care ți i-a dat Burleigh ca să-ți finanțezi investiția... l-au înlocuit pe cei pe care i-ai fi primit ca zestre de la Angelique Hutton, ca să salveze averea familiei Rossburn.

— Burleigh are gura mare.

— Sunt un om deștept, Seaton. Nimeni nu mi-a spus nimic.

— Logodna aia n-a fost niciodată of... oficială, rânji Seaton. N-am vrut niciodată să mă însor cu ea. Nici n-aș fi făcut-o. Dar i-am dat ce voia, înainte să se prindă.

Alex se simți străbătut de o furie atât de puternică, încât aproape că se clătină pe picioare. O ceață roșie îi coborî pe ochi, și își dădu seama că rațiunea începea să-l părăsească, lăsând loc emoțiilor primitive.

Cu mișcări foarte atente, băgă cuțitul în teacă, temându-se să nu-l lase pe nenorocit fără ce avea mai de preț. Deși l-ar fi făcut să se simtă mult mai bine, n-ar fi avut nicio finalitate practică.

Și cu siguranță ar fi distrus cearșafurile.

Capitolul 16

Alex o rugase pe Angelique să aștepte în salonul frumos, albastru, de la Chegarre & Associates. Se întorsese de la etajul bordelului cu o expresie foarte întunecată și, când îl întrebase ce aflate de la Seaton, îi răspunsese în propoziții scurte, trunchiate.

Alex mormăise că avea nevoie de mai multe informații de la ducesă și veniseră direct aici.

Domnișoara Moore era plecată în Woolwich, îi informă băiatul pe nume Roddy, și nu o așteptau decât târziu după lăsarea serii. Alex se încruntase, apoi dispăruse, dar Angelique îl auzea acum în hol, dându-i băiatului instrucțiuni, cu voce joasă.

Se întrebă dacă Alex intenționa să o pună să verifice

și registrele de la Chegarre & Associates. După ce le pusese la punct pe ale lui Penny, era destul de sigură că nu mai rămăseseră multe care să o surprindă. Îi dăduse înapoi registrele patroanei de bordel, cu sugestia să renunțe la medicul scump care o taxa mult prea mult ca să consulte fetele în mod regulat. Angelique avusese de-a face cu mult prea mulți medici cât timp mama ei fusese bolnavă și niciunul nu fusese în stare să facă altceva decât să clatine trist din cap și să se ofere să-i ia sânge. Dar existau o mulțime de chirurghi retrași din armată, mult mai pricepuți și cu mult mai multe cunoștințe. Și mult mai ieftini. Angelique știa și asta.

Se plimba prin încăpere, admirând din nou decorul costisitor. Într-adevăr, demn de o ducesă, își spusese ea, gândindu-se la numele cu care nu numai Alex, ci și apropiații păreau să se referea la domnișoara Moore.

Angelique se opri în dreptul măsuței de lângă canapea. Pe măsuță era o partitură muzicală – ceva de care cineva se apucase la un moment dat, doar ca s-o dea apoi uitării. Era *Giulio Cesare*, de Händel. Angelique o recunoscuse numaidecât. Când era mai tânără, auzise aria interpretată de o cântăreață de operă cu vocea ca de înger... Mâna i se opri deasupra partiturii. Sentimentul de déjà-vu pe care îl simțise în clipa în care o întâlnise pe domnișoara Moore se întoarse. Doar că acum explicația i se înfățișa cu claritate. O văzuse cândva pe femeia care își spunea acum domnișoara Moore pe una dintre cele mai mari scene ale operei londoneze. Era femeia care, declanșând un scandal de proporții, devenise ducesa de Knightley, apoi dispăruse după moartea ducelui. Deși era acum evident că nu dispăruse câtuși de puțin.

Angelique își lăsă degetele să-i alunece peste partitură, apoi peste vasul frumos, de porțelan, de alături. În acesta erau mai multe cărți de vizită, elegant gravate. *Chegarre & Associates* scria pe suprafața netedă, de culoare crem, iar alături era adresa din Covent Square. Semănau cu cele pe care le folosiseră cândva părinții ei, ca să se anunțe când mergeau într-o vizită. În copilărie,

Angelique își dorise întotdeauna una pentru ea. Întotdeauna crezuse că o să aibă o astfel de carte de vizită, cu numele scris cu litere elegante lângă cel al soțului ei.

Angelique ridică una din cărțile de vizită, încruntându-se. Ochiul ei se plimbară peste cuvântul *Chegarre*, apoi din nou, izolând literele, rearanjându-le în mintea ei. Preț de câteva clipe rămase mută, înlemnită de admirație și uimire. Și nu-și putu stăpâni zâmbetul larg care îi apărură pe față.

Surprinse o mișcare în dreptul ușii și, când se întoarse, văzu un bărbat înalt, cu umeri lați, cu mâinile prinse la spate, privind-o cu interes cu niște ochi cenușii, reci ca gheața. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru și părul blond, decolorat de soare, îi era prins în coadă la spate. Avea o sabie într-o teacă uzată prinsă la brâu, și efectul general o trimise pe Angelique cu gândul la un pirat.

— Bună ziua, spuse ea prima.

— Bună ziua, Lady Angelique.

— Mă tem că mă aflu în dezavantaj, domnule...? spuse ea.

— Ah. Desigur, scuzele mele. Căpitan Maximus Harcourt, la dispoziția dumneavoastră.

Se înclină ușor în fața ei.

Ceea ce era ridicol, căci căpitanul Maximus Harcourt era al zecelea duce de Alderidge. Poate că Angelique nu era extrem de activă în cercurile sociale, dar nu locuia nici sub o stâncă. Încă mai citea ziare și, dacă era să creadă ce scria în ele, bărbatul din fața ei era bogat dincolo de orice imaginație, chiar dacă nu-și dobândise averea în cel mai convențional mod.

— În cazul acesta, mă voi adresa cu *Excelența Voastră*, zise ea.

Alderidge ridică din umeri.

— Dacă ții neapărat. Personal, prefer termenul de *căpitan*.

— Prea bine.

— Ah. Splendid. Corsarul meu preferat a primit mesajul!

Alex intră în salon ținând în mână un registru legat în piele, care nu arăta cu mult diferit de cele pe care Angelique tocmai le verificase în bordelul de peste drum.

Se încruntă ușor.

— Ai zburat aici cu o corabie fermecată?

— Bună ziua și ție, Lavoie, răspunse ducele. Și nu plecasem încă spre docuri. Eram aici, răspunse ducele.

— Mmmm. Ce noroc. Îmi imaginez că ducesa te-a ținut la curent cu situația de față?

— Desigur.

Cu aceeași claritate de mai devreme, Angelique își dădu seama exact de ce ducele de Alderidge fusese acolo cu mult timp înainte să sosească ei.

Îl privi gânditoare pe duce, înainte să-și îndrepte atenția spre Alex.

— O să-mi ceri acum să verific și registrele de aici? Îl întrebă pe Alex, aruncând o privire scurtă volumului pe care acesta îl ținea în mână.

— Nu. Nu era câtuși de puțin ce voiam să te rog.

— Pentru că te temeai să nu-mi dau seama că domnișoara Moore e de fapt ducesă?

Alex clipi.

— E foarte frumoasă, spuse Angelique, arătând cartea de vizită pe care încă o ținea în mână. Și am presupus, când am venit aici prima oară, că Chegarre este un nume de bărbat. Îmi imaginez că asta face în general ca lucrurile să meargă mult mai ușor.

— Mmmm.

Alex o privea atent. Ducele o privea uimit.

— Chegarre nu e nimic mai mult decât o anagramă isteată.

Așeză ușor cartonașul înapoi în vasul de porțelan.

— Excelența Sa ducesa și domnișoara Moore sunt una și aceeași persoană.

— Da.

Ducele fusese cel care îi răspunsese, aruncându-i lui Alex o privire cu coada ochiului.

— Nu i-am spus eu. Deși trebuie să recunoști că și-a

dat seama mult mai repede decât tine, Alderidge.

Alex părea încântat.

Ducele se încruntă.

— Nu mi-am dat seama că e o întrecere.

— Soția dumneavoastră este acum aici? îl întreabă Angelique pe Alderidge.

— Nu e...

Alderidge se opri. Îi aruncă încă o privire arzătoare lui Alex. Acesta ridică mâinile într-un gest de neputință.

— Nici asta nu i-am spus. Dar tocmai ai făcut-o tu.

Ducele clătină din cap, cu o expresie de exasperare.

— De ce sunt aici, Lavoie? De ce anume ai nevoie?

— De corăbii, spuse Alex. Care fac comerț în orient. În special cele care aduc opiu din China.

— Corăbiile mele nu transportă opiu.

— Știu asta. Dar îți petreci foarte mult timp prin zona Indiei. Cu siguranță nu pot fi chiar atât de mulți englezi cu flote care să facă drumul între India și China, ca să se întoarcă apoi pe frumoasele țărmuri ale patriei.

Alderidge se încruntă.

— Ai fi surprins. Sunt multe corăbii cu licența Companiei Indiilor de Est care fac comerț cu opiu. Deși puțin au mai mult de o corabie.

— Burleigh, spuse Alex.

Angelique își ținu răsuflarea. Alex îi spusese că Seaton, cu mintea întunecată de droguri, credea că Burleigh deținea în secret corăbiile în care investise mai întâi el și mai târziu fratele ei. Ceea ce nu era cu puțință. Burleigh nu spusese niciodată nimic despre așa ceva. Și nu avea banii necesari ca să...

— Nu-mi amintesc să fi auzit acest nume.

Fruntea ducelui era încruntată. Angelique n-ar fi putut spune dacă se simțea ușurată sau dezamăgită. Firește că nu erau corăbiile lui Burleigh.

— Dar numele Cullen? întreabă Alex dintr-odată.

— Da, spuse Alderidge, dând încet din cap. Numele ăsta îmi este cunoscut. Persoana în cauză deține cel puțin două corăbii, dar nu pot fi sigur. Poate-s mai multe. Deși n-

ar trebui să fie prea greu de aflat.

Cum? Angelique simți cum i se strânge stomacul.

— Și ai putea să afli și când a cumpărat corăbiile?
întrebă Alex.

Alderidge ridică din umeri.

— Desigur. Deși, adăugă el, deținea corăbii cu cel puțin patru ani în urmă. Prima oară am auzit numele în Calcutta.

— Calcutta? Deja te gândești la altă vacanță, căpitane?

Vocea ca de mătase se auzise din spatele lor. Angelique tresări și se întoarse.

Un bărbat stătea în mijlocul încăperii, ca la el acasă. Preț de-o clipă, Angelique se întrebă dacă nu o fi fost vreo rudă mai îndepărtată a Tudorilor. Avea trăsături patriciene, ochi albaștri-deschis și părul de culoarea aurului roșu. Era îmbrăcat subtil, dar imaculat. Un inel cu un rubin mare îi strălucea pe degetul mâinii pe care și-o odihnea pe mânerul de argint al unui baston de abanos.

Un bărbat izbitor, își spuse Angelique – aproape frumos –, doar că avea un aer rece și distant care o făcea să se înfioare. Oricât de civilizat ar fi părut, era un bărbat periculos. O simțea instinctiv, fără să fi văzut felul în care atâta Alex, cât și Alderidge se încordaseră asemenea unor arcuri.

— Muzeul e ceva mai încolo, dacă ai chef să furi vreun tablou, King, spuse Alex. Am înțeles că este expusă o pânză nouă, care nu am nicio îndoială că ți-ar plăcea – o plută plină cu marinari morți sau pe moarte.

— Ah, dar poate exista frumusețe în moarte, domnule Lavoie. Mai ales când este capturată atât de desăvârșit de un artist talentat.

— Ce dorești, King?

Alderidge era cel care vorbise, și privirea îi era de gheață.

Bărbatul căruia i se spunea King mângâie mânerul bastonului.

— Nimic care să te privească, dragul meu căpitan,

răspunse el. Am venit să-l văd pe domnul Lavoie.

Privirea palidă i se opri asupra lui Angelique.

— Milady, spuse el cordial. Încântat. Gilda are numai cuvinte de laudă la adresa dumneavoastră.

Angelique se foi, întrebându-se cât de cunoscută ajunsese oare în cercurile interlope ale Londrei. Și nesimțindu-se tocmai în largul ei să primească complimentele acestui bărbat.

— Când o să vă săturați de domnul Lavoie, milady, voi fi mai mult decât încântat să primesc pe cineva cu aptitudinile dumneavoastră în micul meu colț de lume.

Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită, apoi traversă încăperea și i-o întinse.

— Cred că o înțelegere între noi v-ar mulțumi. Și ați găsi-o foarte profitabilă.

Angelique îl simți pe Alex zvâcnind lângă ea. Iar mâna lui Alderidge se îndreptase spre mânerul sabiei.

Luă cu grijă cartea de vizită. Semăna cu cele din vasul de porțelan de lângă ea, doar că pe aceasta era doar conturul unei coroane în mijloc și cuvintele *Furnizor de arte fine* erau notate cu un scris elegant dedesubt.

— Îmi cer scuze, dar cine sunteți? întrebă Angelique, îndreptându-și spatele și privindu-l fix în ochi.

Dacă învățase ceva în ultimii ani era faptul că era inutil să încerci să te ferești din calea a ceva ce avea potențialul de a fi neplăcut.

King zâmbi cam în același fel în care zâmbise Gil, cu o sclipire de aprobare vicleană în ochi.

— Un prieten.

Alex făcu un pas și se apropie de Angelique, ca și cum ar fi protejat-o cu trupul lui.

— Nu tocmai. Deși cumnatul meu, din motive bizare pe care nu le cunosc și nu-mi doresc să le cunosc vreodată, îl consideră pe acest om prietenul lui.

Fața îi era ca de granit.

— Cumnatul tău? întrebă Angelique.

— Ducele de Ashland, o lămuri King, pe un ton mieros. Chiar așa, ce mai face sora ta, Lavoie? S-a obișnuit cu viața

de femeie măritată?

— Sora ta e *ducesă*? şuieră Angelique.

— Când îi convine, răspunse Alex, fără să-şi ia ochii de la King.

Ce dracu' mai însemna şi asta? Şi până unde se întindeau tentaculele caracatiţei numite Chegarre & Associates?

— Cumnatul tău mi-a trimis un mesaj azi după-amiază. Mi-a spus că l-ai întrebat ceva de dimineaţă, dar că n-a putut să-ţi dea un răspuns. S-a gândit că ţi-aş putea fi eu de ajutor. Iar eu sunt mereu gata să ajut un prieten devotat.

— Nu mai spune!

Alex îşi strânse mâinile la piept.

— Prea bine. Deşi îţi sugerez să spui ce-ai de spus, King, şi să pleci înainte ca bunul căpitan aici de faţă să te facă franjuri... din cauza poveştii cu soţia lui. Şi, oricât m-ar durea să o spun, este foarte talentat cu sabia aia pe care insistă să o poarte. Iar mie, personal, mi-a plăcut întotdeauna să asist la o demonstraţie de scrimă.

King îi aruncă doar o privire impasibilă lui Alex.

— Sunt convins că ţi-ar plăcea, Lavoie.

Alex zâmbi, şi cicatricea aproape că-i trase buzele într-o expresie dispreţuitoare.

— Ai pus întrebări în legătură cu moartea cuiva. Cu moartea a două persoane, mai exact.

— Da.

— Ai avut dreptate. Tânăra pe care se presupune că marchizul de Hutton a înjunghiat-o ca pe o scroafă în casa contelui de Trevane a fost, într-adevăr, victima unei crime comandate.

Angelique clipi, încercând să înţeleagă propoziţia. Şi felul lipsit de orice afecţiune în care fusese redată.

O crimă comandată?

— A ieşit în evidenţă pentru că s-a plătit cu mult mai mult decât sunt plătite în general astfel de treburi. Țintă ușoară, lucru rapid şi curat, nu a fost nevoie de curăţenie sau de vreo acoperire. Deşi mi s-a spus că momentul a fost

esențial. Și clientul a cerut chitanță.

— Poftim? Întrebă Alex, privindu-l uimit.

— Clientul a solicitat chitanță. Fără nume, desigur, dar un document scris în care să fie specificați termenii și condițiile de plată.

— Cine dracu' ar face asta? Întrebă Alderidge.

— E neobișnuit, dar fiecare client are ciudățeniile lui. Unii cer dovada morții sub forma unui obiect personal luat de la cadavru, în cazul acesta, clientul a vrut o hârtie. Spune-i trofeu, dacă vrei.

Angelique se cutremură.

Alex părea tulburat.

— Cine a fost clientul?

King clătină din cap.

— Nu am putut să aflu asta.

— Și ucigașul?

— A dispărut o vreme din scenă. Cum fac toți băieții isteți.

Făcu o pauză.

— Probabil că aş putea să-l găsesc, dar s-ar putea să dureze.

— Cineva a plătit să fie ucisă fata?

Angelique simțea că o cuprinde amețeala.

— Da.

Privirea palidă a lui King se întoarse asupra ei.

— Iar dumneavoastră de unde știți asta?

— Mai aud și eu diverse lucruri.

Degetele lui King băteau în mânerul bastonului.

— Așa cum și eu am auzit despre moartea unui marchiz, care a avut loc în iunie anul trecut, pe drumul spre Bath.

King o privea impasibil, dar nu lipsit de o oarecare compasiune.

Angelique încerca să-și controleze respirația.

— A fost un jaf. Tata a fost omorât în timpul unui jaf la drumul mare.

King își înclină capul.

— Jaful a fost doar un motiv secundar.

Angelique simți mâna lui Alex găsimd-o pe a ei. O strânse cu putere, ca și cum numai asta ar mai fi ajutat-o să-și păstreze cumpătul.

— Spuneți că tatăl meu a fost asasinat?

— Da. Condoleanțele mele, dacă folosesc la ceva.

— Dumnezeuule!

— Ești sigur?

Alex era cel care îl întrebase.

— Da. Totuși, individul responsabil este mort. A fost ucis iarna asta, de un vizitiu care mânua pistoalele mai repede decât el. Mă tem că urma se pierde aici.

Angelique văzu pete negre începând să-i întunece vederea și se întrebă dacă avea să leșine. Nu leșinase niciodată în viața ei, dar, pentru prima oară, i se părea că avea motive întemeiate să o facă.

— Stai jos! îi spuse Alex și o împinse spre cel mai apropiat scaun.

Alderidge se retrăsese în celălalt capăt al încăperii, dar se întoarse cu un pahar în care era un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Bea asta, spuse el. Ești groaznic de palidă.

— Cred că am voie să fiu palidă, după ce am aflat că tatăl mi-a fost ucis de un asasin plătit și că fratelui meu i-a fost înscenată o crimă, spuse Angelique cu voce slabă, deși luă paharul din mâna ducelui.

Sorbi din el și simți lichidul lăsându-i o dâră de foc pe gât.

— Cât de interesant, remarcă King. Un plan absolut diabolic.

— Deși apreciez ajutorul, să știi că poți să pleci în orice moment, spuse Alex, cu voce joasă.

— Ah. Desigur.

King nu părea supărat.

— Ei bine, ai grijă să-i transmiți respectele mele ducesei. Și nu uitați de oferta mea, Lady Angelique.

Plecaseră deja când Angelique ridică din nou capul.

— Bărbatul ăla... Cine era?

— Cine nu e? mormăi Alderidge.

— E asasin?

Nu putea crede că întreba așa ceva.

— Nu chiar. Dar pare să-i cunoască pe toți.

Desigur. Fiindcă era cel mai firesc lucru din lume.

— Spune adevărul?

— În cazul ăsta, da. Dacă rugămintea a venit din partea lui Ashland, atunci ne-a spus adevărul.

Angelique luă încă o înghițitură, de data asta mai mare. O ustură ochii, dar cel puțin petele păreau să fi dispărut.

Ridică privirea spre Alex.

— De ce i-ai pus cumnatului tău întrebări despre fata aia? Și despre tatăl meu?

Alex suflă aerul cu zgomot.

— Cred că tot ce s-a întâmplat în ultimii cinci ani este conectat. Cred că cineva încearcă de mult timp să-ți distrugă familia.

— Dar de ce?

— Asta nu pot să înțeleg. Dar am o idee foarte bună de unde să începem.

Se așează lângă ea.

— Corăbiile, din câte am înțeles, sunt foarte scumpe. Cu toate astea, cu cel puțin patru ani în urmă, Vincent Cullen a găsit cumva suficienți bani cât să cumpere două.

Angelique își simți inima oprindu-i-se o clipă, în clipa în care înțelese ce sugera Alex.

— Crezi că *Burleigh* îl șantaja pe tata?

Încerca să și-l imagineze pe omulețul firav și agitat în postura de criminal viclean și nu reușea deloc.

— Coincidența este deranjant de mare. Și mie nu-mi plac deloc coincidențele.

Deschise registrul din mână.

— Nu găsesc nimic care să sugereze că Vincent Cullen ar fi orice altceva decât ceea ce pretinde că este. Un baron mediocru, care locuiește împreună cu mama lui într-o casă modestă din sudul Londrei.

Cercetă pagina cu privirea, apoi închise registrul.

— Și nimic care să sugereze că tatăl lui ar fi fost

altceva.

— A fost cel mai bun prieten al tatălui meu, spuse Angelique, încercând să înțeleagă ce anume sugera Alex.

— Da, spuse Alex oftând. Asta a fost.

— Dar, dacă Vincent ar fi avut nevoie de bani, tata i-ar fi dat, spuse Angelique, cu tristețe. Chiar și numai pentru că era fiul celui mai bun prieten al lui. Tata i-a plătit lui Vincent cursurile la Harrow, pentru Dumnezeu! Pentru că știa că familia lui nu-și permitea. Nu pot să cred că ar fi fost în stare să îl șantajeze pe tata! Și pentru ce?

Dintr-un dosar, Alex scoase un vraf de hârtii, și Angelique recunoscuse biletele anonime care fuseseră trimise atât tatălui, cât și fratelui ei, recuperate de Matthews din locuința ei din Bedford Square.

— Am adus ultimul bilet, spuse el, despăturind prima hârtie. Prietenul nostru căpitanul are o oarecare experiență în acest domeniu. Poate îi vine lui vreo idee.

În timp ce îl deschidea, o altă hârtie căzu pe dușumea. Angelique se aplecă și o ridică. Era scrisoarea de la mama lui Burleigh, evident prinsă în bilet. Dădu să o pună de-o parte, dar înlemni. Își simți firele de păr ridicându-i-se pe ceafă. Cu mâinile tremurându-i, puse paharul de whisky pe dușumea, temându-se să nu-l scape.

Alex observă.

— Ce s-a întâmplat?

Fără niciun cuvânt, Angelique așeză scrisoarea pe genunchiul lui Alex, lângă biletul care nu mai ajunsese niciodată la tatăl ei.

— Dumnezeuule mare! șopti Alex, privind cele două hârtii.

— A fost de la ea. De la Lady Burleigh. Pasajul din Shakespeare. Cererea de bani.

— Este același scris.

— Nu am observat.

Angelique își duse o mână la gură.

— Dar nu pot să cred. Era prietena mamei. A venit să stea cu ea când era pe moarte. A ținut-o de mână.

Se opri brusc.

— Vincent știe.

Alderidge își dresă vocea.

— Dacă nu e atât de prost încât să-și imagineze că maică-sa a plantat în bucătărie un copac în care cresc bani, Burleigh știe.

Ducele își încrucișă brațele.

— S-ar părea că deține niște corăbii care au fost, foarte probabil, cumpărate cu banii tatălui dumitale.

— În afară de Seaton, Vincent era singurul care știa că fratele meu avea nevoie de bani, șopti Angelique. Știa cât era de disperat. Și a fost cu el în seara aia. El i-a trimis biletul.

Devenise prea greu să mai ignore piesele care se așezau atât de bine în puzzle-ul oribil.

— El a fost? El a pus să fie omorâtă fata aia?

Un alt gând încolți în mintea ei, mai oribil decât primul.

— El a pus să fie omorât tata?

Alex privi dovada din fața lui, cu sprâncenele împreunate într-o expresie de concentrare.

— Dar, de ce? Întrebă ea în tăcere. De ce să facă... asta? Ce i-am făcut noi vreodată ca să ne urască atât de mult?

Alex ridică în sfârșit privirea.

— Cred că este momentul să aflăm.

Capitolul 17

Despre casa Burleigh nu s-ar fi putut spune că era impunătoare, nici dacă dădeai dovadă de o deosebită imaginație. Dar nicio cocioabă nu era. Era ridicată pe o bucată frumușică de teren și era înconjurată de case mai noi, care apăruseră în ultimii zece ani – majoritatea locuințe ale comercianților înstăriți. Avea două etaje, ziduri din cărămidă, acoperiș din plăci de ardezic. Trandafirii urcau pe gardul din partea de sud și, în spate, se vedea o grădină

Învecinată cu o clădire de serviciu ce era posibil să fi fost folosită cândva pentru cai. În lumina soarelui la apus, părea o imagine desprinsă dintr-un peisaj idilic de țară.

Angelique nu fusese aici decât o singură dată, în copilărie, și își amintea vag locuința. De cele mai multe ori, tatăl ei și fostul baron de Burleigh își petreceau timpul într-unul din cluburile tatălui ei sau, cel mai adesea, în casa Hutton. Lady Burleigh li se alătura adesea, de obicei când se organiza o ieșire la teatru, la un spectacol muzical sau la vreun bal și, împreună cu mama ei, mergeau toți patru, veseli, în grup.

Angelique nu putea în ruptul capului să își imagineze ce se întâmplase de se ajunsese de la acele momente, la situația de acum.

Bătură în ușă, și o servitoare deschise, privindu-i suspicios, mijind ochii.

— Lordul Burleigh este acasă?

Alderidge vorbise pe un ton sec și la obiect. Insistase să vină cu ei.

Servitoarea îi cercetă cu privirea, atât pe Alex, cât și pe Alderidge, zăbovind asupra hainelor lor scumpe.

— Nu este, spuse fata, cam nesigură pe ea. Tocmai l-ați ratat. N-a trecut nicio oră de când a plecat.

— Unde s-a dus?

— Nu știu, domnule. A zis că o să lipsească câteva zile. Doriți să-i lăsați un mesaj?

Angelique simți un fior straniu ridicându-i-se pe șira spinării. Atât de puternică era presimțirea că ceva cumplit urma să se întâmple, încât avu senzația că temperatura aerului scăzuse brusc.

Îl auzi pe Alex înjurând în barbă.

— Sunt ducele de Alderidge, nu un domn oarecare, spuse Alderidge rece. Și nu, nu doresc să-i las un mesaj. Este o chestiune de maximă importanță.

Fața servitoarei se albi.

— Desigur, Excelență. Cum spuneți.

— Lady Burleigh este acasă?

— Este la biserică, spuse fata, bâlbâindu-se. S-a

organizat un ceai. Pentru orfani.

— Adu-o. Imediat.

Ducele era dur și i se adresa cu superioritate, dar atitudinea lui avu efectul dorit. Ochii servitoarei se măriră.

— Stăpâna mea e în vreun pericol? Îngăimă ea.

— Foarte posibil, răspunse Alderidge sec.

— Oh, vai de mine! Da, desigur, Excelența Voastră. Numai decît.

Trecu repede pe lângă ei, zorind în direcția turlei ce se vedea deasupra acoperișurilor din jur.

— De-asta e bine să ai un duce cu tine, mormăi Alex, punând un picior în ușa, înainte ca aceasta să se închidă.

Alderidge scoase un sunet disprețuitor.

— Cred că am băgat-o în sperieți.

— Ce-i drept, te pricepi la vorbe.

Alex așteptă până când servitoarea se făcu nevăzută, apoi deschise ușa. Alderidge și Angelique intrară în urma lui, oprindu-se într-un hol mic, dar mobilat cu toate cele necesare. Angelique își încordă auzul, încercând să surprindă vreun sunet care să indice că mai era cineva în casă. Nu se auzea însă nimic.

— Biroul? sugeră Alex.

— Cel mai probabil loc în care să găsim un calendar care să ne indice unde s-a dus Burleigh, îl aprobă ducele.

Arătă cu bărbia înspre o ușă lată închisă, din capătul holului.

Angelique îl privi lung pe Alex.

— N-ar trebui să o așteptăm pe Lady Burleigh? Trebuie să auzim ce o să spună.

— Iar eu vreau să știu ce nu o să spună, zise Alex, îndreptându-se deja înspre ușa. Oamenii sunt extrem de secretoși când vine vorba de șantaje, crede-mă.

Încercă clanța, dar ușa era încuiată.

Alex scoase un săculeț de piele din buzunarul hainei și extrase din el un set de unelte fine, ce semănau cu niște agrafe de păr.

Cu mișcări foarte precise, le introduse pe rând în încuietoare. În mai puțin de un minut, deschisese ușa.

— Și de-asta e bine să ai un spion cu tine, comentă succint Alderidge.

Alex se strâmbă și deschise larg ușa.

Încăperea era întunecată, iar în aer se simțea miros de cărți și registre.

Angelique se duse repede la fereastră și trase draperiile, lăsând să pătrundă lumina după-amiezii.

Și rămase înmărmurită.

În afară de peretele pe care era ușa, întreaga încăpere era plină de etajere. Rafturile erau pline nu cu volume, cărți de referință sau romane, ci cu niște caiete ce păreau a fi jurnale. Pe peretele gol era o colecție de tablouri, diverse compoziții de flori și fructe, iar la mijloc un tablou mare cu o corabie.

În mijlocul camerei era un birou mare, masculin, iar Alex începuse deja să răsfoiască hârtiile de pe el.

— Credeți că Burleigh a fugit? întrebă Angelique.

— Nu. Dacă ar fi devenit atât de bănuitor și de paranoic încât să fugă, nu cred că și-ar fi lăsat mama aici. Este la fel de implicată în toată povestea asta ca și el. Poate chiar mai mult.

Alex deschidea sertarele biroului și le examina conținutul.

Își îndreptă spatele și se încruntă.

— Nu e nimic aici care să ne indice unde s-ar fi putut duce. Și niciun fel de dovadă că ar fi făcut ce bănuim noi.

Angelique simți o strângere disperată de inimă. Era frustrată.

— N-o să recunoască niciodată nimic!

— Firește că nu. Nimeni nu recunoaște, pur și simplu, mormăi Alex.

— Pentru asta există temnița lui Lavoie, spuse ducele, luând un jurnal de pe un raft.

Încerca să o facă să se mai relaxeze, Angelique știa. Dar nu ținea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Angelique, fără să aștepte vreun răspuns. Ce a făcut tata?

— Astea sunt jurnalele fostului baron, spuse, dând

paginile volumului pe care îl ținea în mână. Începând, din câte-mi dau seama, de acum patruzeci de ani. Poate că există un indiciu în vreunul din ele.

Îndesă jurnalul la loc în spațiul lui și înaintă de-a lungul peretelui, oprindu-se la un moment dat și luând un altul. Îl deschise și citi data de pe una din pagini.

— Noiembrie 1812.

Dădu repede paginile. Fața i se lungi într-o expresie de uimire.

— Omul ăsta scria totul. De la cât l-a costat plăcinta pe care a mâncat-o la prânz până la temperatura din timpul serii.

Alex plecase de la birou și se dusesese și el lângă etajere.

— Sunt în ordine cronologică. Ultima intrare este în februarie 1813. Cu o lună înainte să moară bătrânul baron.

Angelique veni lângă ei, examinând șirurile volumelor anterioare. Număra, trecându-și degetul peste cotoare. Se opri brusc și schimbă direcția, scoțând niște volume și examinând datele, înainte să găsească ceea ce căuta.

— Lipsesc trei, spuse ea. Aprilie 1794, septembrie 1795 și decembrie 1806.

Alex o privire.

— Datele astea înseamnă ceva pentru tine?

Angelique scutură din cap, frustrată.

— Ceva ciudat ce să se fi întâmplat între baron și tatăl tău?

În mod clar, Alex mergea orbește.

— Vreo călătorie? O achiziție importantă?

— Nici nu mă născusem până în ianuarie 1795! spuse Angelique, la fel de frustrată ca el. Și...

Se opri brusc. O expresie de groază îi apărură pe chip.

— Angelique?

— Ianuarie 1795. Iunie 1796. Și septembrie 1807. Zilele noastre de naștere. A mea, a fratelui meu, ale gemenilor. Calculează și tu, Alex.

Alex o privi lung.

— Jurnalele de cu nouă luni înainte de zilele voastre

de naștere. Lipsesc.

Angelique se simți dintr-odată înghețată.

Alex se depărtă brusc de bibliotecă.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, îi spuse el pe un ton categoric, îndreptându-se din nou spre birou. Nu încă.

Se opri în fața biroului, cu mâinile în șolduri, concentrat.

— Concluzii?

Vocea îi tremura. Nu, nu trăgea concluzii. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi vomitat chiar acolo, în biroul lui Burleigh.

— Unde și-ar ascunde un pirat comoara, Alderidge? întrebă Alex, fixându-l pe duce care rămăsese lângă bibliotecă. Unde ar ascunde ceva ce nu vrea să găsească nimeni? Dar în așa fel încât să-și poată admira comoara, atunci când are chef?

Alderidge veni lângă Alex și se trânti în scaunul biroului de lemn. Se lăsă pe spate, fixându-și privirea în față.

— Frumos tabloul ăla cu corabia în furtună, nu crezi? întrebă ducele. Artistul nu a surprins tocmai bine velatura, dar este totuși o scenă impresionantă. Mai ales că e înconjurată de o grădină de flori insipide.

Alex se duse la tablou și îl ridică cu grijă de pe perete, așezându-l jos.

— Și de-asta e bine să ai un pirat cu tine, murmură el.

În perete, sub tablou, era o gaură, în care se vedea o cutie de lemn de abanos. Alex o scoase și o așeză pe birou. Fără nicio ezitare, o deschise.

Deasupra erau cele trei jurnale lipsă. Conținutul lor le făcuse atât de valoroase încât cineva să le ascundă, dar aveau nevoie de timp ca să citească toate paginile. Alex i le întinse, dar Angelique le puse deoparte, momentan.

Dedesubt erau un teanc de documente frumos scrise – acte oficiale pentru mai multe corăbii, cu un anume Vincent Cullen desemnat drept unic proprietar. Sub documente, era un registru gros și o privire rapidă scoase la iveală faptul că era o evidență a încărcăturilor și

echipajelor, precum și a cheltuielilor și profiturilor fiecărei călătorii.

Alderidge se aplecă și luă registrul din mână lui Alex, examinându-l cu atenție.

Sub registru era o carte mai mică – cel mai probabil jurnalul unei femei. Era legat în piele roșie și avea o panglică de aceeași culoare.

Alex îl scoase și îl așează pe birou. Se uită la Angelique și, pentru prima oară în viața ei, aceasta lăasă pe altcineva să preia conducerea, îngrozită de ce ar fi putut să descopere.

Alex deschise jurnalul.

Paginile erau împărțite în două coloane, pe fiecare fiind trecută câte o dată și o sumă de bani.

Prima intrare era datată cu două luni după moartea bătrânului baron. Primele două pagini erau acoperite cu scrisul pe care Angelique îl recunoscuse imediat drept cel al lui Lady Burleigh. Pe paginile următoare, unele intrări erau trecute cu un alt scris, mai apăsător – același cu care fusese scris actul de proprietate al corăbiilor. Scrisul lui Burleigh.

— Pe cât vrei să punem pariu că sumele astea corespund celor dispărute din cuferele familiei tale? murmură Alex.

Angelique își mușca buza atât de tare, încât simți gust de sânge.

La sfârșitul jurnalului roșu erau trei hârtii împăturite, îndesate între copertă și pagini. Alex le scoase și o despătură pe prima.

Era o chitanță. Citi numele lui Trevane, o dată, o oră și o sumă de bani. Detaliile ulterioare confirmau cumplitul adevăr la care se aștepta Alex. În josul hârtiei cineva mâzgălise un X, dar lângă acesta era semnătura lui Burleigh. Vincent Cullen angajase pe cineva să ucidă o tânără servitoare.

— Cine face așa ceva? șopti Angelique, simțindu-se străbătută de un fior de gheață.

Era așa cum spusese King. Un trofeu, păstrat într-un loc ascuns.

— Cineva care crede că nu va fi niciodată prins. Cineva care se crede mai deștept decât toți ceilalți, murmură Alex.

Era încă o chitanță sub aceasta, care semăna izbitor de mult cu cea din mâna lui Alex. Doar că data era din iulie anul trecut, iar suma și locația erau diferite.

Alex o întoarse.

— Nu trebuie să citești asta.

Nu conta. Știa deja ce scria acolo. Se simți cuprinsă de un fel de amorțeală.

— Îmi pare rău, Angelique.

Clătină din cap, nereușind să vorbească.

— Asta este dovada că fratele tău e nevinovat, spuse Alex.

— Da.

Era singurul lucru bun.

De ce făcuse Burleigh toate astea? Ce făcuse vreodată familia ei, ca să merite atât de multă ură?

De undeva de afară, se auziră voci și lătratul agitat al unui câine, îl văzu pe Alderidge punând actele deoparte și schimbând o privire cu Alex.

— Se întoarce Lady Burleigh? întrebă Alex.

— Poate. O să aflu. Dacă e cazul, o mai țin pe la intrare.

Lui Angelique nu-i scăpă felul în care mâna ducelui se sprijini de mânerul sabiei.

— Matthews e încă în față, spuse Alex. În caz că ai nevoie de ajutor. Încercă să nu o omori înainte să apuce să ne spună ce știe despre toată povestea asta urâtă, bine? Și poate ne dă informații despre unde-l putem găsi pe fiu-său.

Ducele ieși din birou, mișcându-se cu o viteză și o agilitate foarte surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv.

Rămăsese o singură hârtie pe fundul cutiei de lemn, împăturită în formă de pătrat, și Angelique întinse mâna după ea. Aceasta era vizibil mai veche, roasă pe la colțuri și scrisă de o cu totul altă mână.

Angelique își coborî privirea spre partea de jos a

paginii și împietri.

— Aici e semnătura lui tata, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

— Ce este?

Alex întinse mâna după hârtie, dar Angelique o trase. Trebuia să o citească singură. Nimeni, nici măcar Alex, nu o putea proteja de ce ascundea acest document.

Lângă semnătura tatălui ei, era cea a fostului baron. Privirea i se întoarse repede în partea de sus și Angelique începu să citească.

— Ce scrie? întrebă Alex. Este dovada unei alte crime? Angelique ajunse la capăt. Abia mai respira, întretăiat.

— Mai rău, reuși ea să îngaime. Mult mai rău.

*

Angelique era albă ca varul, pistruii îi ieșeau în evidență pe paloarea feței, ochii îi erau umbriți, cu o privire bântuită. Alex îi smulse hârtia din mână și citi repede.

Ce dracu' putea fi mai rău decât să descoperi că arestarea fratelui tău și moartea tatălui tău fuseseră puse la cale de un om pe care îl considerai prieten?

Să descoperi că tatăl tău nu fusese tatăl tău.

Alex citi încă o dată, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească alte cuvinte.

Apoi, foarte încet și cu mișcări foarte precise, împături hârtia la loc, în pătratul frumos, și o strecură în buzunar, unde Angelique să nu o mai poată vedea.

Dar nu o putea uita. N-o să poată uita niciodată. Conținutul aceluia document avea să rămână întipărit pentru totdeauna în ochii minții ei.

— Nu ai știut.

Cuvintele erau stupide, dar nu știa de unde să înceapă.

Angelique clătină din cap, cu o expresie ușor sălbatică.

Alex o trase spre el, și Angelique veni fără ezitare, strângând în pumni materialul cămășii lui, apăsându-și

fruntea pe pieptul lui.

Rămaseră așa preț de câteva clipe lungi.

— Tata a iubit-o pe mama mai mult decât însăși viața. Nu exista nimic ce nu i-ar fi dăruit, șopti ea în gâtul lui. Bijuterii. Rochii. Cai. Case. Dar nu-i putea dăruia ceea ce își dorea cel mai mult în viață.

— Nu. Nu putea avea copii.

Angelique clătină din cap.

— Dar a găsit o cale să o facă și pe-asta. A reușit să-i dea totul. Fericirea ei era mai presus decât mândria lui.

Alex privi etajerele de pe pereți, fără să le vadă. El ar fi putut face ce făcuse marchizul de Hutton? Dacă ar fi avut o soție pe care să o iubească mai mult decât însăși viața, i-ar fi permis celui mai bun prieten să se culce cu ea, ca ea să poată avea tot ce-și dorise vreodată? Ca ea să poată fi fericită și el să poată avea o familie?

Ar fi putut să o dea pe Angelique altui bărbat?

O strânse mai tare în brațe, copleșit de forța acestui gând. Ideea că ea ar fi putut fi cu altcineva era insuportabilă.

— De ce au scris toate astea? suspină ea în haina lui. Ce-a fost în mintea lor?

Alex își îngropă obrazul în părul ei. Nu putea răspunde în locul a doi bărbați aflați acum în mormânt. Încrederea pe care Hutton i-o acordase prietenului său cel mai bun era, adevărul fie spus, dincolo de orice înțelegere. Poate că era exact ceea ce spunea că este - o promisiune de la bărbat la bărbat, de la prieten la prieten. Că ceea ce avea să se întâmple era ceva ce nu vor folosi niciodată unul împotriva celuilalt. Și amândoi semnaseră.

— Nu pot decât să-mi închipui că documentul ar fi trebuit distrus la un moment dat, spuse Alex. Deși nu-mi pot imagina de ce n-a fost.

Angelique se trase ușor în spate și ridică privirea spre el.

— Lady Burleigh știa. A descoperit adevărul. Și de asta încerca tata să ne protejeze. Să o protejeze pe mama.

Vocea ei părea lipsită de emoție.

— *Raiul n-are putere ca dragostea în ură transformată, / Sau iadul furie precum femeia înșelată.*

— Tot Shakespeare?

— Nu. William Congreve. Tot un favorit al mamei.

Durerea din ochii ei era intensă.

— Sunt un copil din flori, Alex. La fel și fratele meu. La fel și Phillip, și Gregory. Iar tata ne-a adus la sapă de lemn ca să păstreze secretul.

— Da. Un copil din flori.

Vocea era joasă și liniară.

— Exact asta ești.

Alex se răsuci pe călcâie și văzu o femeie în birou. Părul cărunt îi era strâns la spate într-un coc sever, trăsăturile feței îi erau dure, ochii reci. Era îmbrăcată după ultima modă, rochia de zi pe care o purta era, evident, scumpă. La fel și pistolul cu patul de fildeș gravat pe care îl ținea în mână.

— Lady Burleigh, presupun.

Alex își aținti privirea asupra pistolului. Era mic, dar cât se poate de periculos. Ascultă, dar nu se auzea niciun sunet din casă. Afară, câinele mai lătra încă. Unde dracu' era Alderidge?

Sau Matthews, că veni vorba?

Privirea lui Lady Burleigh se opri în treacăt asupra lui Alex, ca și cum ar fi fost irelevant. Se întoarse apoi la Angelique.

— Lady Angelique, spuse ea. Ei bine, de fapt, nu ești o lady.

Râse – un sunet ușor dezechilibrat.

— Toți acești ani ai trăit convinsă, în superioritatea ta, că ești mai bună decât toți ceilalți. Cu toate astea, ești doar o stârpitură și maică-ta n-a fost nimic altceva decât o curvă ordinară.

— Ai știut tot timpul?

— Firește că nu. Am aflat abia după ce soțul meu a murit. I-am găsit secretele murdare pe care încercase să le ascundă.

Flutură pistolul înspre Angelique.

— Știi că a scris despre asta în jurnal? Despre ocaziile în care s-a culcat cu ea? Și pentru că îl rugase prietenul lui! Îi era mai devotat lui Hutton și târfei de nevastă-sa decât îi era propriei soții!

Vocea i se ridicase și sângele îi năvălise în obraji.

— Ce fel de om face asta?

— Atunci, de ce n-ai făcut public adevărul?

— Pentru că nu ar fi fost suficient! țipă ea, șuierând. Pe târfă am omorât-o, dar voiam ca bastarzii ei și tatăl vostru să sufere pentru toate minciunile! Am vrut ca numele Hutton să fie distrus!

— Tu ai omorât-o pe mama?

Vocea lui Angelique abia dacă se auzea. Lady Burleigh rânji.

— Cum vă mai învârteați cu toții pe lângă patul ei, convinși că era o sfântă! Cum o priveați cum suferă!

Gura i se strâmbă.

— De ce-ți închipui că a murit?

— Ai otrăvit-o?!?

— Firește că da.

— Apoi l-ai șantajat pe tata.

— Am primit ceea ce meritam eu și fiul meu. Tatăl tău ne-a folosit. A luat de la noi ceva ce nu a fost niciodată al lui. Așa că am luat și eu ce mi se cuvenea. Cât timp depunea banii în banca aia din Threadneedle și nu punea întrebări, secretul lui era în siguranță. Își dorea atât de mult să-și protejeze familia. Să protejeze reputația iubitei lui soții...

— Apoi ai pus să fie omorât, spuse Angelique sec. Nu ți-a mai ajuns să-l hăituiești?

— Nu-mi mai era de folos. Nu mai avea niciun ban.

— Și fratele meu? El cu ce ți-a greșit?

— Prin faptul că *există!* șuieră Lady Burleigh. Am vrut să-l distrug înainte să moară. Am vrut să simtă umilința și trădarea pe care mi-a adus-o mie familia ta.

Flutură pistolul.

— Nu te teme, scumpo, o să muriți cu toții. Unul câte unul. Vincent o să aibă grijă de asta.

— Unde e Vincent acum? Întrebă Angelique.

Lady Burleigh zâmbi, o expresie oribilă, care îi întinse trăsăturile măştii de gheaţă.

— Să scape definitiv şi de ceilalţi pui din cuib.

Alex o simţi pe Angelique lipindu-se de el.

— Gemenii! S-a dus la Harrow. O să-i omoare!

Lady Burleigh râse.

— N-o să-l mai prinzi la timp.

Alex făcu un pas în faţă, căutând o soluţie. Pumnalul nu-i folosea la mare lucru, până când pistolul nu se descărca. În momentul de faţă, Lady Burleigh era în avantaj.

— Lasă jos pistolul! spuse el.

Lady Burleigh îl ignoră ca şi cum nici n-ar fi vorbit şi se uită la hârtiile întinse pe birou.

— Tatăl tău s-a purtat cu Vincent ca şi cum ar fi fost o operă de caritate. Dar acum e unul din cei mai bogaţi oameni din Londra. Puterea o să-i crească odată cu averea. Nu pot risca asta, nu crezi? Speram la ceva mai bun pentru tine, micuţă Angelique, dar se pare că mi-ai forţat mâna. Presupun că o să te împuşc aici.

— Lady Burleigh, ai un singur pistol. Noi suntem doi.

Alex vorbi tare, încercând să pătrundă prin ceaţa care îi întunecase mintea femeii.

Lady Burleigh se uită în sfârşit la el, dar era prea târziu.

— Nu contează, spuse ea, cu un zâmbet stins. Eu doar pe unul din voi vreau să-l văd mort.

Îndreptă pistolul spre Angelique.

Alex se izbi în Angelique, auzind în urechi bubuitura pistolului.

Căzură cu putere la pământ. O acoperise pe Angelique cu trupul lui şi rămase aşa o vreme, aşteptând durerea inevitabilă ce ştia că o să urmeze.

Doar că nu urmă. Nu fusese împuşcat.

Cum era posibil, la cât de mică fusese distanţa?

Se dădu la o parte şi Angelique se ridică, palidă, dar respirând puternic. Se uită frenetic după sânge, dar nu

văzu.

— Nu pistolul ei s-a descărcat, Lavoie! spuse ducele de Alderidge, de undeva de deasupra lor. A fost al meu. Sau, mai bine zis, unul din ale lui Matthews.

Privirea lui Alex se îndreaptă spre duce și îl văzu cu un pistol familiar în mână, din a cărui țeavă încă mai ieșea o dâră de fum. Simți acum mirosul de praf de pușcă.

Lady Burleigh zăcea pe podea, fără viață.

— Ce ți-a luat atât de mult? întrebă Alex, ridicându-se. Unde e Matthews?

— S-a dus prin spate, s-o caute. Se pare că Lady Burleigh se întorsese de la ceai mult mai devreme decât era așteptată.

— Și servitoarea?

— Am trimis-o să-mi posteze un mesaj foarte urgent către Londra.

Angelique era în picioare acum, cu chipul împietrit de groază.

— Gemenii! spuse ea răgușit. Trebuie să plecăm!

— Duceți-vă! zise ducele. Am auzit ce-a spus despre Harrow. Mă ocup eu aici.

— Găsești suficiente dovezi aici ca să-l scoți pe Hutton din închisoare, îi spuse Alex. Dar jurnalele nu trebuie făcute publice. Iar cadavrul nu poate fi...

— Mi-am cunoscut soția în timp ce aranjam un cadavru, Lavoie. Crezi că nu știu să fac lucrurile să arate așa cum trebuie? Mă descurc. Acum *plecați!*

Alex se îndreaptă spre ușă, cu Angelique pe urmele lui.

— Băieții ar pleca cu Burleigh? Dacă ar veni după ei la școală? o întrebă.

Angelique încuviință din cap, simțind că i se face rău de groază.

— Da, șopti ea. Îl cunosc de când erau mici.

Capitolul 18

Drumul către Harrow fu absolut chinuitor, un interval de timp încordat, plin de anxietate ce părea să nu se mai sfârșească.

Deși Matthews forță caii cât putu, fu în cele din urmă nevoit să încetinească, altfel ar fi riscat să piardă și caii, și trăsura, odată cu lăsarea întunericului. Burleigh avea mai bine de o oră înaintea lor. Cu siguranță, el nu călătorea la fel de repede, dar era mult de recuperat. Alex spera să îl prindă pe drum. Înainte să ajungă la școală. Înainte ca doi băieți care nu meritau nimic din toate astea să pățească ceva înfiorător.

Încărcă și pregăti cele două pistoale de rezervă pe care le păstra Matthews și își aduse sabia din spatele trăsorii, așezând armele la îndemână, pe podea, la picioarele lor.

Totuși, asta era tot ce putea face. Detesta această senzație de neputință. Se mai aflate o dată într-o situație asemănătoare. Alergând, sperând, rugându-se să nu fie prea târziu. Simțea o greutate în stomac, care îi apăsa pieptul și îi îngreuna respirația. Nici nu-și putea imagina cum se simțea Angelique în aceste momente.

Se uită la ea. Stătea lângă el, fără să se miște și fără să vorbească, întreaga ei lume se prăbușise în jurul ei, sfărâmându-se în mii de secrete. Nimic nu era ceea ce părea.

— O să fie bine.

Voia să spună ceva. Orice, ca să o liniștească.

— Au doisprezece ani, spuse ea, cu vocea răgușită. Nimic din toate astea nu e din vina lor.

— Nimic nu e din vina ta.

Ridică privirea spre el, deși abia îi putea distinge trăsăturile pe întuneric.

— Nu-mi pot pierde și restul familiei.

Îi mângâie şuvițele de păr care îi scăpaseră din agrafe.

— N-o să-i pierzi, spuse el. Îți promit.

Nu avea niciun drept să facă o astfel de promisiune. Trebuia să știe asta. Nu făcea promisiuni pe care nu era

sigur că le putea ține. Deși era sigur că era pregătit să moară încercând.

— Nu-mi pare rău că e moartă, spuse Angelique.

Vocea îi răsună în tăcerea dinăuntru trăsorii, și Alex constată că pierduse o parte din disperare și câștigase o notă de duritate pe care nu o avusese mai devreme.

— Și o să-l omor pe Burleigh înainte să apuce să le facă ceva fraților mei.

Trăsura se zgâlțâi puternic, și îl auzi pe Matthews înjurând tare, strigându-le cailor să încetinească. Alex se întinse peste banchetă și privi pe fereastră, dar nu putea vedea nimic. Trăsura se opri brusc, și Alex putu acum să audă tropăitul ritmic al altor copite și fornăitul unui cal luptându-se cu zăbala.

— Rămâi în trăsură, îi spuse lui Angelique.

Aceasta dădu din cap.

— Vorbesc serios.

Îi întinse un pistol.

— Știi cum să-l folosești?

— Da.

— Bine.

Luă cel de-al doilea pistol, împreună cu sabia, și deschise larg portiera.

Temperatura scăzuse și atmosfera era încărcată. Se anunța o furtună.

— Ce dracu' se petrece? întrebă el, în clipa în care cizmele îi loviră drumul prăfuit.

— Tâlhari, răspunse Matthews, cu jumătate de voce. Cel puțin opt. Și au mai scos de pe drum trăsura unui gogoman, uitați acolo, în față.

Matthews întinse mâna după pistoale. Alex înjură cu patos. Nu aveau timp de așa ceva. Pe drum, în fața lor, un felinar atârna într-un unghi ciudat de pe o trăsură răsturnată pe jumătate într-un șanț. La lumina lui, Alex putea vedea cel puțin un bărbat cu o eșarfă pe față făcându-și de lucru în dreptul echipajului, deshamând caii cu o viteză ce sugera că mai făcuse lucrul acesta de mii de ori.

Bărbatul despre care Alex presupunea că fusese vizitiul trăsurii zăcea grămadă pe marginea drumului. Alex se întrebă dacă era mort, însă îl auzi scoțând un geamăt stins. Așadar era viu, dar nu-i putea fi de vreun folos. Ocupanții trăsurii trebuie că erau încă înăuntru, presupuse el.

Șase bărbați se apropiau de ei cu mișcări precaute, ținând strâns frâiele cailor și cu pistoalele îndreptate înspre ei. Fără îndoială că erau conștienți și de armele pe care Alex și Matthews le aveau la rândul lor, așa că se apropiau cu grijă.

Alex evaluează situația, conștient că timpul nu trecea în favoarea lor.

Să se lupte nu era o opțiune bună. Erau în minoritate și existau mari șanse ca el sau Matthews să fie împușcați. Șase tâlhari pe cai rapizi nu puteau rata chiar de șase ori.

Să fugă nici nu intra în discuție. Cailor erau mult prea oboșiți și n-ar fi reușit niciodată să câștige teren, ca să nu mai spunem că exista riscul ca Matthews să scoată trăsura de pe drum.

Să fugă pe jos era la fel de imposibil - ar fi fost doborâți înainte să facă zece pași.

— Ce vreți? întrebă Alex, când bărbații fură la doar câțiva pași distanță de ei.

— Colectăm doar niște taxe, zise unul dintre tâlhari.

— Ne-ați prins în dezavantaj, spuse Alex. Și un schimb de focuri în momentul ăsta nu ar fi în interesul nimănui. Cât vreți ca să vă vedeți de drum?

— Un om de afaceri! spuse tâlharul, oarecum surprins.

— Cât vreți? întrebă din nou Alex.

— Cât aveți? Am nouă guri de hrănit acasă. Și băiatu' ăsta are șase.

Înclină capul înspre bărbatul din stânga lui.

— Suntem toți familiști convinși, mă-nțelegeți.

— Spune-mi o sumă...

— Harold?

Matthews fusese cel care vorbise de pe capră, cu

vocea încărcată de uimire.

— Tu ești?

Tâlharul tresări surprins, apoi se uită chiorâș la vizitiul lui Alex.

— Cine întreabă?

— Cine ți se pare? Întrebă Matthews.

— Pe Maica Fecioară și toți sfinții din cer! E Matthews! exclamă bărbatul.

Coborî pistolul și-i puse piedica, apoi îl îndesă la brâu. Își trase eșarfa jos de pe față.

— Omul ăsta mi-a salvat viața într-o groapă de lângă Badajoz.

Făcu un gest cu mâna și ceilalți coborâră și ei pistoalele.

— Era mai degrabă un șanț, spuse Matthews.

— Nu te-am recunoscut, cocoțat acolo, pe trăsura asta simandicoasă. Îmi amintesc că stăteai pe cal, nu în spatele lui.

— Ei, asta e, se pare că își mai schimbă și lupul năravul.

— Sunt impresionat.

— Ce mai face Marjorie? Copiii? Întrebă Matthews.

— Binișor. Cresc ca buruienile, de la primul până la ultimul. Tocmai mi s-a născut altul. Un băiat.

— Felicitări.

— Mulțumesc.

Bărbatul pe nume Harold radia de mândrie.

— Credeam că ești încă în Londra.

Tâlharul trase o strâmbătură.

— Neah, prea multă aglomerație. Prea mare concurența, mă-nțelegi? Aici poți să scoți într-o singură noapte cât scoți într-o lună într-un oraș mare. Și te întorci acasă la timp ca să-ți pui copiii la culcare. Și nici nu trebuie să omori prea des pe cineva. Trăsurile astea simandicoase, cu bogătani în ele, trec tot timpul pe-aici. Pline ochi cu tot felul de bunătăți.

— Ca aia de-acolo? Întrebă Matthews.

— Da. Vizitiul s-a dat la noi, dar n-a reușit decât să

rupă o osie și să se răstoarne în șanț. Păcat de osie. Am fi scos ceva pe trăsură dacă puteam s-o luăm cu noi, deși Charlie o să ia totuși caii. A trebuit să ne mulțumim cu ei, cu o pereche de cizme frumoase și un ac de lavalieră cu turcoaz. Dar asta a fost cam tot. Mocofanul n-avea prea mult bagaj. Un fricos nevoie mare, puiuțul.

Alex ascultase conversația dintre cei doi mai întâi cu vădită ușurare, apoi cu o nerăbdare crescândă. Dar, la ultimele cuvinte ale tâlharului, înlemni.

— Cum arată? întrebă el.

— Cine? Puiuțul?

— Da.

Harold se uita la el chiorâș.

— Nu știu. Slăbănog, păr blond spălăcit, nu prea înalt.

— Mai e acolo?

Vocea lui Angelique se auzise din spatele lui. Alex nu știa de cât timp stătea acolo. De suficient, în mod limpede.

— Angelique...

— Mai este acolo? întrebă ea din nou, ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Da, răspunse Harold încet, uitându-se pe rând la Angelique, la Alex și la Matthews. E greu să fugi prea departe fără cizme.

— V-a dat vreun nume?

Angelique deja se apropia de tâlhari.

— Cel din trăsură?

— Nu l-am întrebat.

Harold îi aruncă o privire întrebătoare lui Matthews.

— De ce?

Angelique nu răspunse. Se strecură doar printre cai, îndreptându-se spre căruța ruptă, care zăcea pe jumătate în șanț. Ținea încă pistolul în mână, și Alex nu știa ce are de gând. Făcu un salt în față, auzindu-l pe Matthews vorbind cu voce joasă.

Se așeză în fața ei, forțând-o să se oprească.

— Burleigh e în trăsura aia, spuse ea. În trăsura pe care niște tâlhari au răsturnat-o în șanț.

— Da.

Alex ar fi râs în fața incredibilei ironii, dacă expresia lui Angelique nu ar fi fost atât de înghețată.

— Ce vrei să faci?

— Nu știu.

— Vrei să-l omori?

— Nu. Da. Nu știu.

Vocea îi tremura.

— Mă lași pe mine să mă ocup de asta?

Îl privi lung, diverse emoții umbrindu-i pe rând chipul.

— Da, spuse ea în cele din urmă.

— Bine.

Tâlharul care dezlegase caii lăsase animalele și ieșise în drum, când o văzuse pe Angelique venind. Îi privea pe cei doi, îngrijorat.

— Aș dori să discut cu domnul din trăsură, spuse Alex, pe un ton plăcut. Dacă ești amabil.

Bărbatul se uită dincolo de ei, la Harold, și păru să primească un fel de ordin, pentru că se răsuci pe călcâie și coborî cu grijă în șanț, apoi trase cu putere și deschise ușa trăsurii. Se auziră voci înfundate, apoi Burleigh apăru târât de gulerul hainei și, împiedicându-se în șosete, fu împins pe o latură a șanțului.

Alex coborî și pătrunse în raza de lumină a felinarului.

Burleigh îl văzu și se albi la față, apoi expresia i se dizolvă într-una de ușurare.

— Domnule Lavoie! spuse el. Mă bucur mult să vă văd. Trebuie să mă ajutați. Acești oameni mi-au omorât vizitiul și m-au acostat în cel mai mârșav mod.

Alex se opri și rămase privind-l lung, conștient că vizitiul lui era acum lângă el. Îi întinse pistolul lui Matthews, care îl luă cu o expresie sumbră.

— Vreți să-l împușc, domnule Lavoie? sugera Matthews, cu speranță în glas.

— Nu încă.

Burleigh urmări schimbul de replici cu ochii ieșindu-i din orbite.

— Ce faci? întrebă el, bâlbâindu-se.

Alex ridică sabia în mână, testându-i greutatea și

echilibrul.

— Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să te omor chiar acum și aici.

— Cum? De ce? strigă Burleigh, cu voce pițigăiată.

— Pentru că m-ar face să mă simt mai bine.

Angelique apăru din spatele lui Alex.

— Știi totul.

Ochii lui Burleigh se măriră, înainte ca expresia lui să se prăbușească.

— Nu știi nimic.

— Ai dreptate, șuieră ea. Nu știu chiar totul. Aveai de gând să le tai beregata, Vincent? Sau doar să-i împuști?

Vorbea de parcă vocea i-ar fi fost de oțel.

— Sau poate era mai simplu să plătești pe cineva să facă treaba. Care mai e practica în ziua de azi, când vine vorba de omorât copii?

Fața îngustă a baronului se schimbase, naivității pe care o afișase cu doar câteva secunde mai devreme luându-i locul o mască de ură și pizmă.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Mama ta te-a trimis să faci asta sau a fost ideea ta?

— Nu ai dreptul să vorbești despre mama! strigă el. Existența ta este o jignire la adresa ei. Fiica unei târfe nu are dreptul la nimic!

Apoi păru să înțeleagă în sfârșit semnificația cuvintelor ei.

— Ce ai făcut cu mama?

— Nu i-am făcut nimic, spuse ea, cu totală sinceritate – la urma urmei, ea nu-i făcuse nimic.

— Unde este?

— Ce vrei să-ți spun, Vincent?

— I-ai făcut vreun rău?

— E moartă.

— Nu te cred!

Ochii lui Burleigh erau sălbătici și se aruncă asupra ei, dar fu oprit de vârful sabiei lui Alex.

Se prăbuși înapoi pe trăsură, punându-și mâinile la spate ca să nu-și piardă echilibrul.

— Sigur nu pot să-l împușc? întrebă din nou Matthews.

— Ce vrei să facem, Angelique? întrebă blând Alex. E decizia ta.

— Nu-l omorâți, spuse ea încet. Ar însemna să nu fiu cu nimic mai bună decât el. Sau decât mama lui.

— Vrei să-l ducem înapoi în Londra?

— Da. Îmi imaginez că o să se elibereze curând o celulă în Turn. Va primi soarta pe care o merită.

— O să vorbească, o avertiză Alex.

— Dar nu mai are nicio dovadă, zise ea, ridicând privirea spre el. Nu-i așa?

— Așa e. Nu mai are nicio dovadă. Acuzațiile lui nu vor fi nimic mai mult decât aiurelile unui nebun. Ducea și piratul ei vor avea grijă de asta. Ai încredere în mine.

Angelique se uită la Alex și, dintr-odată, păru complet epuizată.

— Am încredere.

Se întoarse, și Alex întinse mâna ca să-l înhațe pe Burleigh. Prea târziu observă că mâna lui Burleigh reapăruse din spatele hainei. Prea târziu observă pistolul micuț pe care acesta îl ținea. Prea târziu se aruncă după armă.

Sabia îi atinse brațul lui Burleigh în clipa în care pistolul se descărcă. O durere arzătoare pătrunse prin șoldul lui Alex și acesta se dădu înapoi, împiedicându-se în panta alunecoasă a șanțului. Căzu, simțind un țuit asurzitor în urechi.

Încercă să-și pună picioarele sub el și să strângă mai bine mânerul sabiei. Dar mâna părea să-i alunece și piciorul parcă nu i se mișca așa cum trebuie.

Chipul baronului era schimonosit de furie și se apropie, clătînându-se, de Alex. Gura i se mișca de parcă ar fi țipat, dar Alex nu-l auzea, dincolo de țuitul înfundat din ureche. Timpul părea să fi încetinit, și Alex își dădu seama, ca prin ceață, că niște mâini îl cuprind de subsuoară și îl

trag departe de trăsură.

Baronul mai făcu un pas, apoi se prăbuși în față.

Alex clipi și reuși să deslușească silueta lui Matthews, care stătea în lumina pâlpâitoare, ținând în mâini pistoalele din care ieșea fum.

Timpul își relua mersul și, odată cu el, reapărură și sunetele nopții.

— Ar fi trebuit să mă lăsați să-l împușc mai devreme, domnule Lavoie, spuse vizitiul.

— Alex!

Niște mâini îi ridicau acum cămașa. Le dădu deoparte. Vegetația din spatele lui era rece și îl zgăria.

— Ce faci? Sunt bine?

Încercă să se întoarcă.

— Pentru Dumnezeu, fă ceva util și ține-l locului!

Era Angelique care dădea ordine cuiva, pe un ton pe care Alex nu o auzise niciodată să-l folosească.

Acum erau mai multe mâini. Totodată era un cerc de chipuri îngrijorate deasupra lui.

— Nu ești bine! spuse Angelique tăios. Sângerezi ca un porc înjunghiat. Nu te mai mișca!

— Nu am văzut niciun pistol când l-am oprit.

Harold se agita undeva, unde nu-l putea vedea.

— Dumnezeu, cât de mult sânge! spuse o altă voce.

În următoarea secundă, Alex simți o lamă rece pe piele, în dreptul taliei, apoi auzi sunetul de material sfâșiat.

Cracul pantalonului fu dintr-odată dat la o parte și simți aerul rece al nopții pe piele.

— Ce mama dracului faceți? mormăi el, încercând să se ridice.

Cineva îl împinse la loc.

— Ai spus că ai o soție? întreba Angelique.

Pe cine? Pe Harold?

— Da, răspunse tâlharul.

— E aproape?

— Nu prea departe.

— Cât de bine se pricepe să coasă? Mai bine zis, cât de bine se pricepe să coasă în carne vie?

— Ați uitat cu ce mă ocup? Nu credeți că a trebuit să ne mai peticească și pe noi, din când în când? Și, că veni vorba, chestia aia o să aibă nevoie de mai mult decât de-un ac.

— Sunt bine, încercă Alex din nou, doar că nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție.

— Îl ducem acolo. Împușcătura a atins un vas important. Pierde prea mult sânge.

Acum își simți piciorul ridicat și strâns cu putere și înfășurat în ceva atât de strâns încât Alex simți fulgere de durere săgetându-l. Pe toți dracii, presiunea era insuportabilă!

— Să-l ducem în trăsură! ordonă Angelique.

— Imediat, milady.

Alex era foarte sigur că Matthews fusese cel care vorbise.

Clătină din cap. Nu, nu voia să se ducă acasă la Harold. Trebuia să se întoarcă în Londra.

Dar totul părea să-i scape de sub control și dintr-odată se simți prea obosit ca să mai încerce să se împotrivească.

— Puteți face cadavrul ăsta să dispară? întreba Angelique acum pe altcineva. Nu aș vrea să fiți învinovați de ceva ce n-ați făcut și nici n-aș vrea să vină cineva să caute ceva ce nu e nevoie să găsească. Niciodată.

— Desigur, zise Harold. Sunt o mulțime de gropi numai bune pe-aici.

— Atunci, ocupați-vă. Și aveți grijă să găsiți o gaură adâncă, le ordonă ea.

— Am înțeles. Și trăsura?

— Așa cum arată, trăsura pare că s-a stricat. Vizitiul tot lipsit de cunoștință e?

— Da.

— Bine. Duceți-l la cel mai apropiat han și luați-i o cameră. Spuneți-i hangiului adevărul - că a căzut atunci când s-a rupt osia la trăsură și că pur și simplu are nevoie să se odihnească. Puneți caii și hamurile în grajd. O să vă plătesc eu banii pe care i-ați fi luat pe ei și tot eu o să

plătesc și camera de la han.

— Și ce-o să se întâmple când se trezește? Întrebă tâlharul.

— Dacă avem noroc, memoria o să-i fie înțețoșată. Dacă n-avem noroc, o să-și amintească de tine și de oamenii tăi. Deși, dacă există un mesaj de la baron cum că și-a continuat drumul cu diligența, iar trăsură și caii lui sunt în grajduri, nimeni nu vă poate considera nimic altceva decât niște buni samariteni.

Harold începu să împartă ordine rapide oamenilor lui. Undeva în depărtare se auzi un tunet, apoi niște picături mari începură să cadă.

— Slavă Domnului, murmură Angelique. Chiar mă întrebam cum o să explicăm sângele.

Niște mâini puternice îl ridicară acum pe Alex și îl duseră la trăsură. Asta era chiar și mai îngrozitor decât durerea care îi pulsa în picior. Nu avea nevoie să fie purtat pe brațe, ca o debutantă care leșinase la primul ei bal.

— Lasă-mă jos! reuși el să spună.

— Bagă-l înăuntru! i-o întoarse Angelique, ignorându-l. Și grăbește-te!

Fu băgat în trăsură și întins pe ceva aspru, ce părea să fie pânză de sac. Ușa trăsurii se închise cu zgomot și interiorul se cufundă în întuneric. Echipajul se puse în mișcare aproape instantaneu.

— Alex...

Angelique era lângă el, dându-i la o parte părul de pe frunte.

— Lasă-mă să mă ridic, mormăi el.

— Te rog, nu. Glonțul ăla nenorocit ți-a sfâșiat coapsa, în lungime. O să ai nevoie de o mulțime de cusături. N-o să mai scoți niciodată la lumină tapiseria dacă te miști.

— Mmmm. Ți-am spus cât ești de frumoasă când te înfurii?

Se lupta cu o amețeață ciudată și își simțea piciorul arzând, ca și cum un roi de viespi ar fi aterizat pe el.

O auzi scoțând un sunet înfundat.

— Da.

— Te-am auzit eu bine dând ordine unui tâlhar la drumul mare să te scape de un cadavru? întrebă el.

— Păi, ce era să fac? replică ea, fără ca tonul ei să conțină vreo urmă de remuşcare. Ce idiot ar lăsa un cadavru în mijlocul drumului?

— Dumnezeuule!

Alex simţea că se zgâlţâie de râs.

— Alex! exclamă Angelique, cu voce îngrijorată. Opreşte-te! Nu te mai mişca. Nu mai vorbi. Nu mai *gândi*. O să fii bine. Am eu grijă de tine.

— Eu ar trebui să spun asta.

— Ce?

— Că am grijă de tine. Eu ar trebui să spun asta. Eu ar trebui să te salvez.

Angelique nu spuse nimic o vreme, şi Alex începu să se întrebe dacă rostise cuvintele cu voce tare. Se simţea îngrozitor de ameţit, întunericul începuse să coboare peste mintea lui. Doamne, cât era de obosit!

— M-ai salvat, spuse ea dintr-odată. În toate felurile în care contează.

Îi simţi atingerea părului, îi simţi respiraţia şi buzele ei le atinseră pe ale lui pe întuneric.

— Te iubesc, Alex, şopti ea.

Ceva explodează în pieptul lui, umplând fiecare spaţiu şi fiecare colţ cu o căldură care era aproape sufocantă.

Asta, asta era fericirea, asta era bucuria – îi acoperea mintea şi trupul ca o ploaie de vară. Voia să se topească în acest sentiment, să se înece în el. Avea să-şi amintească momentul acesta, senzaţia aceasta tot restul vieţii lui.

Pentru că şi el o iubea.

Apoi nu-şi mai aminti nimic.

Capitolul 19

Alex fusese trimis în iad.

Rana de la picior îi fusese cauterizată şi cusută de la

coapsă până la genunchi și se luptase cu febra timp de aproape zece zile înainte ca atât temperatura, cât și umflătura roșie din coapsă să cedeze.

Angelique stătuse cu el până când îi scăzuse febra, cel puțin așa îi spusese gardianul pe nume Marjorie. Apoi însă Angelique plecase la Londra, lăsându-l moale ca un pisoiaș, la mila unui tâlhar la drumul mare, a nevastei acestuia și a celor nouă copii ai lor.

Îl se dăduse propria saltea în căsuța cu două camere ce devenise închisoarea lui Alex și, de când își recăpătase simțurile, fusese bombardat de degețele lipicioase care îi ofereau castroane de terci, bucăți de pâine sau jucăriile preferate, care nu erau decât niște bețe și bucăți de cârpă legate împreună.

Marjorie îl împunsese și-l zgândărise în mod regulat în picior, văzându-și de treaba ei, amenințându-l că-l leagă de pat dacă se mai mișcă.

Îndurase totul cu stoicism, știind că-i datora mult. Avea mare noroc că urma să plece din căsuța de lângă Harrow viu și doar cu o cicatrice pe picior.

Dar, după o săptămână de când își revenise, Alex se simțea gata să se urce pe pereți. După două săptămâni, se gândea serios să sară de pe zidul cel mai apropiat.

Matthews îl vizitase o dată după prima săptămână, dar păruse surd la implorările lui Alex de a-l duce la Londra. Vizitiul fusese de-a dreptul îngrozit de Marjorie, iar Alex nu era sigur că-l va putea ierta vreodată.

Matthews îi adusese totuși un exemplar din *Times* pe a cărui primă pagină trona povestea comportamentului eroic al unui anume Gerald Archer, marchiz de Hutton. Cooperând pe ascuns cu polițiștii, citi Alex, tânărul marchiz își riscase propria siguranță într-un vicleșug menit să-l prindă pe ucigașul unei tinere nevinovate. Vincent Cullen, baron de Burleigh, era acum căutat pentru crimă. Din nefericire, părea că atât baronul, cât și mama acestuia fuseră din țară. Nu puteau fi găsiți nicăieri.

Povestea asta era în mod clar opera lui Ivory Moore, deși era limpede că ducele de Alderidge devenise la fel de

priceput la îngroparea scandalurilor precum soția lui.

Nicio vorbă despre fostul marchiz de Hutton. Niciun cuvânt despre șantaj, despre averea pierdută, despre vreo legătură între familiile Cullen și Archer, cu excepția eforturilor marchizului de a duce un criminal în fața justiției.

Și niciun cuvânt despre Angelique. Iar neputința de a vorbi cu ea, de a o atinge, de a fi lângă ea, îl omora pe Alex mai sigur decât ar fi putut-o face orice glonț.

Te iubesc.

Îi spusese asta în trăsură. Când probabil că îl crezuse pe moarte. Oamenii spuneau lucruri ciudate când se confruntau cu perspectiva morții, iar Alex nu era sigur că nu se întâmplase și acum același lucru.

Pentru că acum, de când știa că se face bine, nu mai primise niciun cuvânt de la ea, ca și cum ar fi creat în mod intenționat o distanță între ei.

Primise mesaje de la Jenkins despre club, împreună cu un teanc de documente care aveau nevoie de semnătura lui. Primise un mesaj plin de dragoste, deși usturător de ironic, de la sora lui, care îl acuza că venise cu un cuțit într-o luptă de pistoale și îi promitea că n-o să i-o ierte dacă mai făcea vreodată așa ceva.

Dar nimic de la Angelique, doar tăcere.

Încercase să-i scrie, dar fiecare încercare sfârșise într-un eșec agonizant. Cum putea un soldat transformat în patronul unei săli de joc să-i ceară fiicei unui marchiz să rămână cu el pentru totdeauna?

Nu mai avea nevoie de el, știa. Fratele ei nu mai era acuzat, devenise erou, iar întreaga societate avea să se dea peste cap ca să-l asigure că nu crezuse nicio clipă că făcuse fapta de care fusese acuzat. La cum o cunoștea pe ducesă, era chiar posibil ca o parte din averea familiei Hutton să fie, discret, recuperată.

Angelique se putea întoarce la orice fel de viață își dorea.

Așa că îi semnase documentele lui Jenkins, îi răspunsese surorii lui, îi dăduse un nou set de instrucțiuni lui Matthews și îl privise dispărând pentru încă o

săptămână, tânjind după ceva ce nu era sigur că putea obține. Tânjind după ceva ce nu crezuse că-și dorește, până când dispăruse de lângă el.

*

Angelique stătea concentrată la birou, cu un vraf de registre în față, încruntându-se. Era mai greu decât de obicei, pentru că acum nu căuta anomalii sau neconcordanțe, ci mai degrabă căuta un mod de a face ca aceste numere să pară ceva ce nu erau.

Contrabanda era o afacere complicată, mormăi ea în barbă, deși nu putea nega că îi plăcuse provocarea.

Se auzi o bătaie în ușă, și Jenkins își vârî capul înăuntru.

— Vreți să pregătesc mesele de Blackjack, milady?

Angelique aruncă o privire spre ceasul de pe șemineu și fu uimită să constate cât de târziu se făcuse. Trebuia să se pregătească. Registrele aveau să aștepte până a doua zi.

— Da.

Din spatele ușii se auzea muzică și zumzetul unei mulțimi considerabile. Avuseseră mulți clienți în ultima vreme, și Angelique era extrem de mulțumită.

— Poți s-o trimiți pe Esther să mă ajute, te rog? întrebă ea.

— Imediat, milay.

Jenkins dădu din cap și închise ușa.

Privi înspre dormitor, spre rochia turcoaz pe care o vedea întinsă pe marginea patului.

Angelique oftă, gândul alunecându-i ca întotdeauna spre bărbatul de a cărui prezență îi era tot mai dor, cu fiecare respirație. Cel puțin încă o săptămână, spusese Matthews, când se întorsese ultima oară de la Harrow. Marjorie n-avea să-l lase pe Alex să-i strice toată munca doar pentru că se grăbea să se întoarcă la clubul din Londra.

Îi fusese greu să plece, dar Angelique știa că era în

mâini bune. Putea face mai multe pentru Alex aici, decât dacă stătea lângă el într-o căsuță aglomerată.

Și, dacă era să fie brutal de sinceră cu ea însăși, se retrăsese ca să poată amâna realitatea măcar și pentru vreo câteva zile.

Îi spusese lui Alex că îl iubește pentru că acesta era adevărul. Nu știa dacă o auzise măcar de pe podeaua trăsorii, în starea de semiconștiență în care îl adusese pierderea de sânge. Ceea ce probabil că era mai bine. Alex nu-i promisese niciodată dragoste. Nu-i promisese niciodată mai mult decât îi putea da.

Se ridică în picioare, ordonă vrafurile de hârtii și puse deoparte călimara și tocul. Auzi ușa deschizându-se și închizându-se.

— Mulțumesc că ai venit, Esther, zise ea, fără să ridice privirea.

— Esther nu vine.

Angelique se răsuci pe călcâie, scăpând o exclamație surprinsă.

Alex stătea sprijinit de ușă, imposibil de frumos. Era îmbrăcat impecabil, în haine negre, de seară, cu tenul măsliniu scos în evidență de cămașa albă ca zăpada. O umbră de barbă nerasă îi acoperea maxilarul. Ochii lui aveau aceeași culoare ca lichidul de chihlimbar pe care îl învârtea în paharul de cristal pe care îl ținea în mână. Arăta periculos și divin și, într-o secundă, fiorii atât de cunoscuți o învăluiră. Inima începu să-i bată neregulat, respirația i se accelerează și dorința îi cuprinse întreg trupul. Așa fusese de la început. Oricât timp și spațiu i-ar fi despărțit, așa avea să fie până în ziua în care murea.

— Alex.

Stătea stânjenită lângă birou.

— Nu știam că ești aici.

Gândurile i se împrăstiaseră.

— Mmmm. I-am spus lui Matthews să-mi aducă niște haine civilizate când vine să mă ia, ca să pot să intru prin față. Să văd cum a mers clubul în absența mea.

Nu schiță nicio mișcare spre ea.

— Ah.

Își mușcă limba, așteptându-l să continue. Când nu o făcu, îl întrebă:

— Cum te simți?

Se înfioră, simțind cât de nepotrivită era întrebarea.

— Nu mai sunt pe moarte, mulțumesc.

Sorbi încet din whisky, privind fundul paharului.

— Știi, spuse el, ridicând privirea, că am văzut astăzi un băiat servind whisky?

— Ah.

— De când avem bărbați care servesc băuturile în clubul meu?

— De când mai bine de o treime din clienți sunt femei.

Alex clipi surprins.

— Există o probabilitate de trei ori mai mare ca doamnele să cumpere lichior, dacă acesta le este servit de către un tânăr gentleman foarte chipeș și foarte... atent. Experiența este absolut decadentă. Cel puțin așa mi s-a spus...

— De trei ori mai mare?

— Da. Am urmărit efectul pe parcursul a cinci seri. Doar nu crezi că angajam permanent doi băieți care să servească, fără să am niște cifre care să-mi argumenteze decizia?

— Înțeleg.

Nu-i putea citi expresia.

— Am fost totodată informat că localul meu servește acum *rom*.

Acum buzele lui se curbară o idee.

— Așa este.

— A umblat Alderidge prin pivnițele mele? Pentru că mi se pare o sugestie demnă de un pirat.

— Nu, a fost sugestia mea. Este amestecat cu tot felul de sucuri de fructe și o măsură de absint, primește un nume exotic și se vinde cu de două ori mai mult decât un pahar de brandy franțuzesc.

— Dar romul este ieftin.

— Hm, văd că nimic nu-ți scapă! spuse ea, zeflemitor.

— Și se *vinde*?

— Oamenilor le place exoticul, chiar dacă e numai o iluzie. Sunt destul de sigură că tu m-ai învățat asta.

— Mmmm.

Acum expresia lui se schimbă. Se dezlipi de ușă și veni spre ea.

— Ai fost ocupată.

Angelique se forță să-și păstreze cumpătul.

— Poți oricând să anulezi orice schimbări pe care le-am făcut, acum că te-ai întors.

Fu mulțumită să constate cu câtă detașare vorbise. Pentru că, în aceste momente, inima îi bătea atât de tare, încât se temea să nu-i explodeze pieptul.

— Mmmm.

Alex se opri în fața biroului.

— Spune-mi, cum e fratele tău?

— Treaz.

— Bine.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Matthews mi-a spus că s-a hotărât să călătorească? Să vadă Europa? Să-și extindă orizonturile, cum s-ar zice?

Angelique încuviință din cap.

— Domnișoara Moore a considerat că ar fi precaut să fie scos din peisaj. Doar până când lucrurile... se liniștesc.

— Vrei să spui până când o să apară un alt scandal și lumea o să uite de marchizul de Hutton.

— Ceva de genul ăsta. Totuși, fratele meu a lăsat administrarea averii Hutton în seama ducelui de Alderidge, care și-a oferit cu generozitate considerabila experiență în ceea ce privește comerțul naval, în special cu privire la importurile și exporturile din India.

— Averele familiei Hutton?

— Știi că furnizorii de artă sunt în același timp furnizori de falsuri?

Văzu că Alex înțelesese în clipa în care privirea i se răci brusc.

— King.

Degetele îi erau albe în jurul paharului.

— Da. Are o colecție de registre absolut fascinante, zise ea. Mi-a trebuit aproape o zi întreagă să trec prin toate, ceea ce nu-i puțin lucru. Este foarte meticulos. Și precis. Pe de altă parte, la fel a fost și falsificatorul lui. Nu-ți poți imagina cât de ușurați au fost avocații familiei Hutton să recupereze actele de posesie și venituri, odată cu documentele doveditoare de la bancă. La fel ca mine, nu aveau idee că tata investise atât de masiv în comerțul maritim. Aproape totul a fost recuperat și totul se justifică. Viața își poate relua acum cursul firesc.

Chipul lui Alex era ca de granit.

— Cursul firesc. Desigur. Și ce anume înseamnă asta pentru tine?

Pentru doar o fracțiune de secundă, Angelique se simți de parcă ar fi avut din nou nouăsprezece ani, stând pe marginea ringului de dans, încercând să-și facă curaj și să pășească în el.

Ridică o carte de vizită dintr-un teanc de pe birou și i-o întinse lui Alex.

— Ce-i asta?

O ridică în lumină.

În mijlocul cartonașului era conturul unui înger, cu o siluetă indubitabil feminină, cu aripile grațios întinse. Dedesubt, cu litere groase, scria: *Verificări de registre și servicii de contabilitate*. Iar mai jos era trecută adresa clubului.

— E cartea mea de vizită. Întotdeauna mi-am dorit una, spuse Angelique, cu grijă.

Privirea lui Alex se ridică spre ea, apoi coborî pe vrafal de registre aranjate pe colțul biroului.

— Nu sunt ale mele.

— Nu.

— Ale cui sunt?

— Ale unui client.

O privi lung, și pe Angelique o înfură că nu-i putea ghici gândurile.

— Ai intrat în afaceri?

— Da. Am folosit adresa ta. Sper că nu te superi. Eu...

Ei bine, Gerald a vândut casa din Bedford Square. Părea o prostie să o ținem, dacă nimeni nu mai locuia acolo.

Alex își puse paharul pe marginea biroului.

— De ce mai ești aici, Angelique?

— Clubul nu se putea conduce singur, zise ea, ridicând bărbia.

— Clubul putea fi închis. Sau Jenkins s-ar fi putut descurca atât cât să țină ușile deschise și să se asigure că nu ia nimic foc.

Ocoli biroul și se opri în fața ei.

— De ce ești aici?

Angelique își simți pulsul vâjâindu-i în urechi, simți cum i se strâng plămânii, până când se miră că mai putea să respire.

Ajunsesse până aici. N-o să se mai ascundă. Trebuia să pășească pe ringul de dans.

— Pentru că asta sunt eu.

Își roti privirea în jur.

— La asta mă pricep. La numere. La registre. La cărți de joc.

Alex zâmbi acum, un zâmbet care îi aduse scânteii în tot trupul.

Ridică o mână și lăsă degetele să-i alunece pe obraz.

— Da.

— Și pentru că sunt de părere că noi doi am fi foarte potriviți împreună.

Auzi cum i se oprește respirația, văzu ceva schimbându-se în privirea lui.

— Da.

Degetele lui coborâra mai jos, pe gâtul ei, până la marginea corsetului.

— Pentru că te iubesc.

Mâna i se opri, și Alex închise o clipă ochii, doar ca să-i deschidă la loc.

— Nu mai sunt pe moarte.

— Poftim? Întrebă ea, privindul-l lung.

— M-am gândit că poate ai spus asta pentru că ai crezut că sunt pe moarte.

Vocea îi era răgușită.

Angelique râse, un sunet ușor forțat, pentru că o speria puterea emoției care apăruse acum pe fața lui. Nu îndrăznea să spere.

— La naiba, Alex, dacă aș fi crezut că ești pe moarte, te-aș fi întrebat unde ții cheia de la sertarul biroului.

Alex scoase un sunet gutural, și Angelique se simți dintr-odată trasă spre el, îi simți gura peste a ei, îi simți brațele cuprinzând-o.

— Te iubesc, Angel. Atât de mult. Te rog să rămâi. Rămâi cu mine.

Erau cuvinte abia auzite, rostite cu voce aspră peste buzele ei.

Se dezlipi de el și un val copleșitor de dragoste și fericire îi făcu întreg trupul să-i tremure.

— Nu mi-aș dori să fiu nicăieri în altă parte, șopti ea. Nicăieri în altă parte nu e locul meu.

Alex scoase un oftat din rărunchi și-și lipi fruntea de a ei.

— Și nici nu va fi vreodată.

După câteva clipe, își îndreptă spatele și băgă mâna în buzunarul hainei.

Cu foarte mare grijă, scoase o hârtie veche, împăturită în formă de pătrat, care stătuse cândva pe fundul unei cutii de abanos. Un colț era acum pătat de sânge uscat. I-o întinse.

— Poate că ar fi trebuit s-o distrug mai devreme, zise el. Dar am vrut să-ți dau ție această putere. Pentru că îți aparține.

Luă hârtia din mâna lui – secretul care o costase deja atât de mult. Fără să o desfacă, se duse și o aruncă în cărbunii care ardeau. Marginile scoaseră fum și se încrețiră înainte ca hârtia să ia foc.

Era ciudat de simplu, își spuse Angelique, privind firele de cenușă care se sfărâmau printre cărbunii din vatră. Deși înțelegea nevoia de a distruge pentru totdeauna acest secret, pentru a proteja viitorul fraților ei, Angelique se simțea ciudat de detașată.

Pentru că ea știa deja cine era. Și nu avea nicio legătură cu cine fuseseră părinții ei.

— Nimic din trecutul tău nu te poate face altceva decât o lady, spuse Alex, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ridică privirea, simțindu-se învăluită de o fericire sălbatică.

— Nimic din trecutul meu nu mă poate face altceva decât cine doresc eu să fiu.

Se îndreptă spre el, dorința venind acum, cu aceeași putere, în urma fericirii. Văzu o flacără aprinzându-se în ochii lui.

Se opri în fața lui, conștientă că respira prea repede.

— Spune-mi cine vrei să fii, zise el.

Se sprijinea de birou, cu mâinile prinse de margini.

— Vreau să fiu partenera unui asasin, a unui spion, spuse ea, aproape lipindu-se de el. Vreau să fiu amanta și prietena lui. Vreau să fiu a lui pentru totdeauna.

Întinse mâinile după șireturile de la spate și le desfăcură repede, lăsându-și rochia să cadă până la brâu. Îl auzi trăgând aer în piept, îi văzu degetele albindu-se pe marginea biroului. Își îndreptă atenția spre corset și spre jupoane, care căzură la rândul lor, lăsând-o doar în cămășuță.

Se aplecă, atingându-și buzele de ale lui. Mâinile îi trecură peste reverul hainei lui, peste nasturii vestei, oprindu-se pe betelia pantalonilor.

— Angel, șopti el cu voce răgușită.

Întinse mâinile și-i mângâie spatele. Îi simți degetele la gât, desfăcând funda cămășuței, simți materialul moale alunecându-i de pe umeri.

Mâinile i se opriră deasupra inimii, și Angelique își puse propriile mâini peste ale lui.

— Uneori, când o să am chef, o să fiu o lady dintre cele mai sofisticate, spuse ea.

Îi privi ochii care străluceau de dragoste și de ceva mai mult.

— Alteori, când o să am chef, șopti ea cu un zâmbet, trăgându-i mâinile și simțindu-și cămășuța alunecând pe

podea, n-o să fiu deloc o lady.

Sfârșit